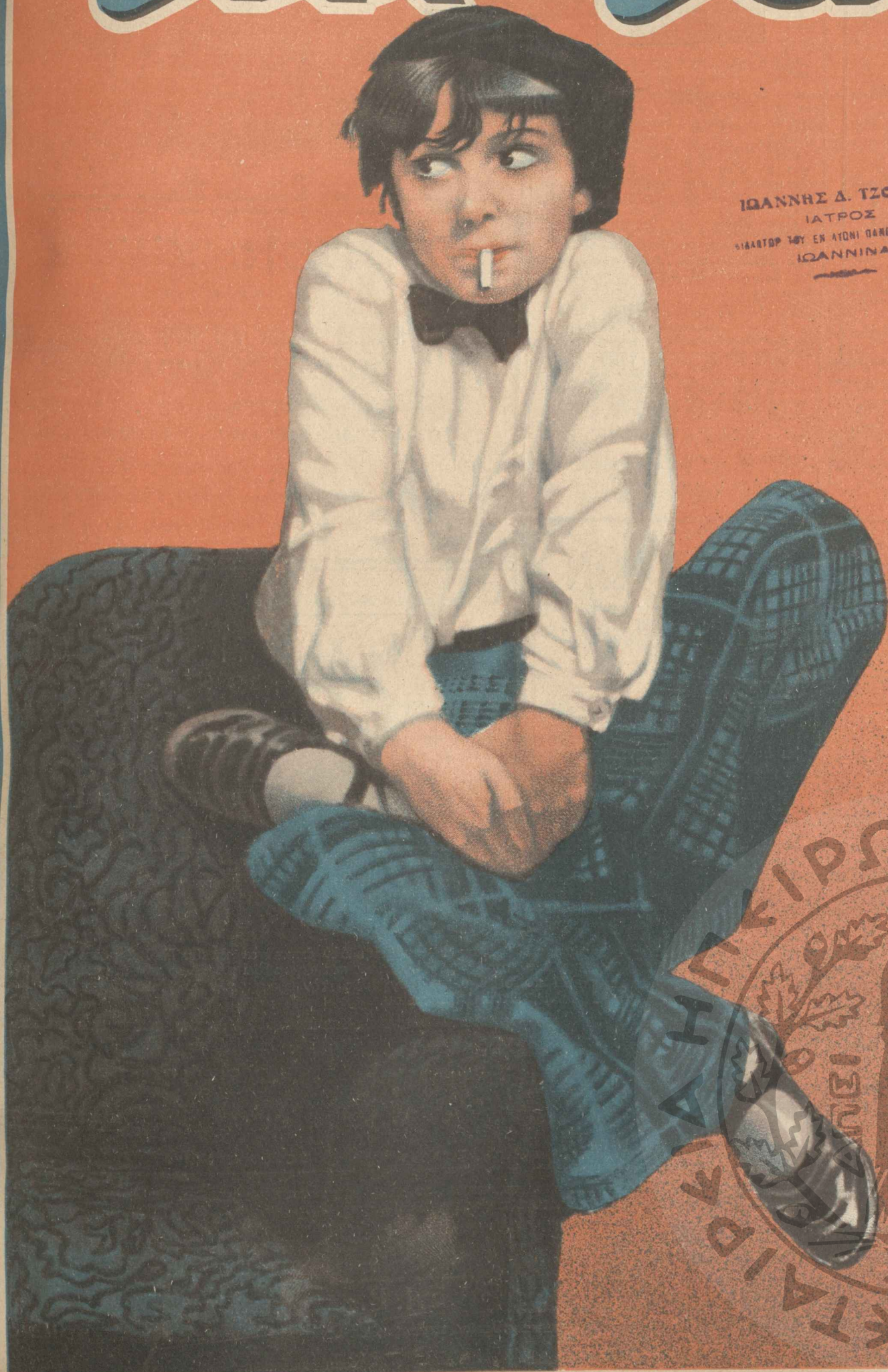

Τίκ-Ταίκ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΑΡΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩ ΠΑΝΕΡΙΣΤΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΙΚ - ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗ-
ΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἀρχισυντάκτης :
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Γραφεία :

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28

(Μέγαρον Ἑφείνου)

Ἀριθ. γρ. 35-36 καὶ 45

ἀριθ. τηλ. 50-38

ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαὶ ἐτήσιαι :

Ἑσπερικῶν Δραχμῶν 150

Ἑσπερικῶν Λίρας Ἀγγλ. 1

Ἀμερικῆς Δολλάρια 5

Ἑξάμηνοι καὶ τρίμηνοι κατ' ἀ-
ναλογίαν.

Κυριακὴ 31 Μαΐου

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 23

ΑΛΤ!

Πωλοῦνται ἔλαϊ καὶ ἀθηναϊκαὶ ἐ-
φημερίδες καὶ περιοδικὰ καλαίων
ἡμερομηνιῶν εἰς τὸ χρετωπωλεῖον
Πέτρου Κριάλη, Σφοκιέως 7
(Στοὰ Πάππου).

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΑΠΗΤΩΝ

Ἡ Α.Ε. «ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ» ἱδρύσκει τμήμα εἰς τὰ ΨΥΓΕΙΑ τῆς
διὰ τὴν διαφύλαξιν πάσης φύσεως ταπήτων, μετὰ τὸ κάτωθι τιμο-
λόγιον :

Μέχρι 15 μ2, τὸ τεμάχιον Δρχ. 25.—
Ἀνω τῶν 15 μ2, τὸ τεμάχιον Δρχ. 50.—

Ἐπὶ πλέον πέντε τοῖς χιλίοις ἐπὶ τῆς δηλουμένης ἀξίας ἐκά-
στου τάπητος.
Εἰς τὴν ἀνωτέρω τιμὴν, ἥτις ἰσχύει δι' ὁλόκληρον τὴν θερινὴν
περίοδον, συμπεριλαμβάνεται ἡ παραλαβή, ἡ παράδοσις καὶ ὁ
εἰδικὸς καθαρισμὸς τῶν ταπήτων.
Πληροφορία καὶ ὁδηγία εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας, Λεω-
φόρος Συγγροῦ 53. Τηλέφωνον 6-65 καὶ 2-24.

ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΝΕΑΙ ΑΦΙΞΕΙΣ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΕΙΣ ΑΠΕΙΡΑ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ

Τὸ εὐθηνότερον καὶ εἰλικρινέστερον κατὰστάμα, ἀληθῶς εὐεργετικὸν δι' ὅλας τὰς τάξεις. Δὲν ἀπατάται κανεὶς. Πωλεῖ μόνον τοῖς μετρη-
τοῖς καλὰς ποιότητας εἰς πολὺ φθινὰς τιμὰς, διότι προμηθεύεται κατ' εὐθείαν ἐξ ἐργοστασίων καὶ ἀγοράζει μεγάλας ποσότητας, ἔχει μικρὰ
ἐξοδα, κάμνει μεγάλην κατανάλωσιν, ἔχει ἀρίστους κόπτας πωλεῖ πολὺ φθινὰ καὶ ἐγγυᾶται τὴν ἐφαρμογὴν τῶν γνωστῶν καὶ ἀσυγκρίτων
ΠΑΖΑΡ, Στοὰ Ἀροακείου.

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ
ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

GRUNIL

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝ-
ΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΑΝ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E. J. B.

ARTI

ARTI
E. J. B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙ-

ΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΚΑΘΑΡΙΤΙΚΑ
ΣΤΙΧΟΚΟΥ

ΦΕΝΑΜΙΝΤ

Καὶ οἱ πλέον
κεῖνοι μετὰ
ὅσο κάθε βράδυ
νεύρουνται. Μὰ
σὰς ἐπὶ ὅλα
πὰς κάθε καρεῖ
Εἶνε εὐχάριστη
καθαριστικὴ
Πωλεῖται εἰς
τὰ φαρμακεία

SODERSE'INE

Ἡλεκτρολυτικὴ διάλυσις κολλοειδοῦς Βισμούθιου

Εἶναι ἡ ΜΟΝΗ ΤΑΧΕΙΑ ΚΑΙ ΘΕΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ
ΚΟΚΚΥΤΟΥ

Σταματᾷ ἀμέσως τοὺς παροξυσμοὺς τοῦ ΒΗΧΑ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος

ΝΙΚΟΣ Μ. ΤΖΙΤΖΩΠΗΣ

Ἀθήναι, Κλεισθένους 15

ΕΞΕΔΟΣΗ

Ἡ ΝΕΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Γραμμένη ἀπὸ τὸν Πέτρου

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Τιμὴ Δρχ. 25

Τὸ ἔργο ἱκανοποιεῖ ὑπὸ πάσης ἀπόψεως. Δίδει πρῶ-
ματικὴν εἰκόνα τῆς συγχρόνου Βουλγαρικῆς Λογο-
τεχνίας ἀλλὰ καὶ ὡς ἐμφάνισις δὲν ὑστερεῖ.

Τ.Κ-ΤΑΚ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΠ. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Ο ΝΕΟΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ «ΤΙΚ-ΤΑΚ»

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ. — ΠΟΙΑΙ ΘΑ ΛΑΒΟΥΝ ΜΕΡΟΣ

Ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ μας φύλλου ἀρ-
χίζει ὁ νέος μεγάλος διαγωνισμὸς τοῦ
«Τικ - Τάκ», ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς θὰ θέσῃ
εἰς κίνησιν ὅλους τοὺς ἀναγνώστας μας
καὶ τὰς ἀναγνώστριάς μας.

Τὸ περιοδικὸν μας, τὸ ὁποῖον εὐθὺς ἐξ
ἀρχῆς ἔθεσεν ὡς σκοπὸν τοῦ ὅχι μόνον
τὴν παροχὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ
τερπνῆς καὶ ἐκλεκτῆς ὕλης, ἀλλὰ καὶ
τὴν καθιέρωσιν διαγωνισμῶν, οἱ ὁποῖοι
νὰ προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀνα-
γνωστικοῦ μας κοινού, ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ
παρόντος φύλλου τὸν νέον μεγάλον δια-
γωνισμὸν τῶν ὠραιότερων Ἑλληνίδων.

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗ

Ὁ νέος μας διαγωνισμὸς θὰ γίνῃ ὡς
ἔξης :

Κάθε ἀναγνώστριά ἢ μὴ τοῦ «Τικ-Τάκ»
θ' ἀποστέλλῃ εἰς τὰ γραφεῖα μας μίαν ἢ
περισσότερας φωτογραφίας τῆς, εἰς δια-
φόρους στάσεις. Αἱ ἀποστέλλόμεναι φω-
τογραφαί θὰ κρίνονται ὑπὸ εἰδικῆς ἐπι-
τροπῆς, ἡ ὁποία καὶ θὰ ἀποφασίσῃ ποῖαι
θὰ πρέπει νὰ δημοσιεῦνται — δηλαδὴ
τὰς ὁμοιοτέστες.

Αἱ φωτογραφίαι αὗται θὰ δημοσιεύων-
ται τακτικὰ εἰς κάθε φύλλον τοῦ «Τικ -
Τάκ», οἱ ἀναγνώσταις ἡ δὲ θὰ ὑποβίβουν
πολὺν ποσοῦτον καὶ θεωροῦν ὡς ὁμοιο-
τέταν συμπληρόντες καὶ ἀπαστέλλον-
τες τὸν ἀντικτὸν κοινόν. τὸ ὅποιον θὰ ὑ-
πάρκει ἀπὸ τοῦ προσενοῦς φύλλου εἰς τὸ
ἐπόμενον τοῦ ἐξωφύλλου τῆς τελευ-
ταίας σελίδος.

ΤΑ ΔΩΡΑ

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ διαγωνισμοῦ ἕκείνη
ἢ ὁποία θὰ συνκεντρώσῃ τὰς περισσο-
τέστες μίσητον θὰ ἀνακηρυχθῇ ὡς ἡ ὁ-
μοιοτέστε Ἑλληνὶς καὶ θὰ λάβῃ ὡς δῶ-
ρον μίαν τουαλέτταν πλήρη, μὲ ὁδὸν
παροισιν ἀγορασμένον ἀπὸ ἑνὸς ἐκ τῶν
μεγαλυτέρων ραπτικῶν οἰκῶν τῶν Ἀθη-
νῶν.

Ἐκτὸς τῆς πρώτης, αἱ δύο ἐπόμεναι,
αἱ ὁποῖαι θὰ βραβευθῶν, θὰ λάβουν
κατὰ σειράν τὰ ἑξῆς δῶρα :

Ἡ δευτέρα 3 πλήρη κοστούμια ἀπορο-
ούχων (ragure) ἐκ 3 τεμαχίων ἑκά-
στον. ἑτοίμα ἢ ἐπὶ παραγγελία, τοῦ οἰ-
κου Etam, ἀπὸ κρέπ-ντέ-οἰν με πολυτε-
λεῖς δαντέλλες ἢ κεντήματα. ὡς τὰ ἐκ-
τιθέμενα εἰς τὰς προθήκας τοῦ κεντρικοῦ
καταστήματι Etam (Βουκουρεστίου 8)

Ἡ τρίτη ἑνὸς ὁμοῖον χρυσοῦν ὁρολό-
γιον τῆς χειρός.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, εἰς τὰς δέκα ἐ-
πομένους κατὰ σειράν θ' ἀπονειμθῶν ὁ-
πὸ τοῦ «Τικ - Τάκ» διάφορα χρήσιμα
δῶρα.

Εἰς τὸν νέον μας διαγωνισμὸν θὰ λά-
βουν μέρος δεσποινίδες καὶ κυραὶ οἰκο-
γενειῶν, εἴτε ἀπὸ τὰς Ἀθηνῶν εἴτε ἀπὸ
τὰς ἐπαρχίας, ἀνεπιλήπτου ἡθικῆς.

Αἱ φωτογραφίαι θὰ δημοσιεύωνται ἀ-
πὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου καὶ ὅχι ἀφ' οὗ
συγκεντρωθῶν ὅλαι, κατὰ συνέπειαν καὶ
οἱ ἀναγνώσταις μας θὰ δύνανται ἀπὸ τοῦ
προσεχοῦς φύλλου νὰ ψηφίσουν ἕκείνην
ποῦ προτιμοῦν.

Ἐκτὸς τῶν δώρων, τὰ ὁποῖα θὰ δο-
θῶν εἰς τὰς τρεῖς πρώτας, τὸ «Τικ-Τάκ»
θὰ δημοσιεύσῃ τὰς φωτογραφίας τῶν εἰς
τρία συνεχῆ πολυχρώμα ἐξωφύλλα.

Ἐμπρὸς λοιπὸν νὰ ἀναδείξωμεν τὴν
ὠραιότεραν Ἑλληνίδα !

Ὁ διαγωνισμὸς τοῦ «Τικ-Τάκ» εἶναι
προσιτὸς δι' ὅλας τὰς κυρίας καὶ δεσ-
ποινίδας πάσης κοινωνικῆς τάξεως, διότι
θὰ διεξαχθῇ ἀνεπιδικτικῶν παρελά-
σεων ἐνώπιον ἐπιτροπῶν, τὸ ἀποτέλεσμά
του δὲ, προερχόμενον ἀπὸ δημοψήφισμα
τῶν ἀναγνώστων τοῦ, θὰ εἶναι γνήσιον
καὶ ἀνεπηρεάστον.

Ἐκαστὸν δελτίον τοῦ «Τικ - Τάκ» ἰ-
σχύει μόνον διὰ μίαν ψηφὸν ὑπὲρ μίας
καὶ μόνης ἐκ τῶν ὑποψηφίων.

ΚΑΙ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΟΔΙΑ

Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω διαγωνισμοῦ καὶ
ἐκ παραλλήλου πρὸς αὐτόν, θὰ διανεμη-
θοῦν βραβεῖα εἰς τὰς ἐχούσας τὰ ὠ-
ραιότερα πόδια κυρίας καὶ δεσποινί-
δας, ἐφόσον θὰ θελήσουν εἰσελ-
θεῖν εἰς τὸν λαβὸν μέρος εἰς τὸν διαγωνι-
σμὸν αὐτὸν διὰ φωτογραφίαν.

Ὁ διαγωνισμὸς αὐτὸς προκηρύσσεται

διὰ τοῦ «Τικ - Τάκ» ὑπὸ τῆς διεθνούς φή-
μης ἐταιρείας καλτῶν Etam καὶ ἡ συμ-
μετοχὴ εἰς αὐτὸν εἶναι προαιρετικὴ.

Αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ λάβουν μέρος δύ-
νανται ν' ἀποστέλλουν τὸ πολὺ μέχρι
τρεῖς φωτογραφίας εἰς τρεῖς διαφόρους
στάσεις καὶ εἰς τὰς ὁποίας νὰ φαίνωνται
ἰδίως τὰ πόδια τῶν μέχρι τῶν γονάτων.
Ἡ ἐκλογὴ τῶν ὠραιότερων κνημῶν θὰ
γίνῃ μετὰ τὴν λήξιν τοῦ μεγάλου διαγω-
νισμοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν φωτογραφιῶν,
ὑπὸ ἐπιτροπῆς τῆς ὁποίας τὰ δυνάμια
τῶν μελῶν θ' ἀναγγελθῶν ἐν καιρῷ. Ἡ
ἐπιτροπὴ θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τῆς μόνον
τὴν συμμετρίαν τῶν ποδῶν καὶ τίποτε
ἄλλο. Διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι συχνὰ ἔ-
χουν ὠραῖα πόδια γυναῖκες αἱ ὁποῖαι ὡς
σύνολον δὲν θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ λάβουν
μέρος εἰς διαγωνισμὸν καλλονῶν. Ἡ δὲ
σημὸς χορεύτρια Μιστεγκέτ εἶναι ἑνὰ
ζωντανὸ παράδειγμα.

Εἰς τὴν πρώτην ἢ ὁποία θὰ ἐκλεχθῇ ὅτι
ἔναι τὰ ὠραιότερα πόδια θὰ δοθῶν ὡς
δῶρον 24 ζεύγη κάλτσες ἐκ φυσικῆς κα-
θαρῆς πετρίδας.

Εἰς τὴν δευτέραν θὰ δοθῶν 12 ζεύγη
κάλτσες, ἐπίσης ἐκ φυσικῆς καθαρῆς με-
τρίδας.

Καὶ εἰς ὅλας 10, εἰς τὰς ὁποίας θ' ἀ-
πονειμθῇ ἑκάστη, θὰ δοθῶν ἀνὰ δύο
ζεύγη κάλτσες ὁμοίας ποιότητος.

Τὰ δῶρα τῶν αἰ κεδομένων, ἑκάστη ὡς
γνωστοποιηθῶν τὰ δυνάμια τῶν διὰ τοῦ
«Τικ - Τάκ», θὰ δύνανται νὰ τὰ παραλά-
βωσιν ἐκ τῶν καταστημάτων τῆς οἰκίας
Etam ἀπὸ τὰς Ἀθηνῶν, τὸν Πειραιᾶ,
τὴν Θεσσαλονίκην καὶ τὰς Πάτρας.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου τοῦ «ΤΙΚ - ΤΑΚ» ἀρχίζει ἑνὰ
θαυμασίον καὶ γοητευτικὸν μυθιστόρημα τοῦ μάγου συγ-
γραφέως Γκουίντο ντὰ Βερόνα :

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ εἶνε ἑνὰ αἰσθηματικώτατον ποιή-
μα, γεμάτον ἀπὸ ὁμορφῆς ἐρωτικῆς σκηνῆς καὶ χαρι-
τωμένα ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα θὰ κρατήσουν τὸ ἐνδιαφέ-
ρον τῶν ἀναγνώστων μέχρι τέλους.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΚΥΡ ΘΩΜΑ

Ἐπειδὴ τὰ πράγματα εἶνε πολὺ περδεμένα σ' αὐτὴ τὴν ἱστορίαν, θὰ προσπαθῶμεν νὰ τὰ ξεπερδέξωμεν ὅσο μπορούμε. Γι' αὐτὸ τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα εἶνε νὰ διηγηθῶμεν τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Ὁ κύρ Θωμᾶς Λουκάκος ἦταν ἕνας ἀνθρώπος καλὸς—ἕνας ἀνθρωπάκος τοῦ Θεοῦ, ὅπως λέμε συνήθως. Ἀρχισε πρὸ σαράντα ἐτῶν ὡς μπακαλόγατος καὶ χάρις εἰς τὴν συντηρητικότητά του καὶ τὴν ὑπομονὴν του ἐξελλίχθη εἰς ἕνα μπακάλην, γιὰ τὸν ὁποῖον ὑπάρχει ἡ κοινὴ πεποίθησις ὅτι εἶχε πραγματοποιήσει μιὰ σεβαστὴ περιουσία.

Ὁ κύρ Θωμᾶς εἶχε κάμει μιὰ ἀνοήσια στὴ ζωὴ του, χωρὶς καλὰ—καλὰ νὰ τὸ καταλάβῃ· Εἶχε πανδρευθῇ.

Σπεύδουμε νὰ ἐξηγήσωμεν τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτοῦ. Ἀσχέτως τοῦ ἂν ὁ γάμος, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, εἶνε ἀνοήσια, ὅπως ὑποστηρίζει ἕνα πλῆθος πανδρεμένων ἀνθρώπων, ὁ γάμος τοῦ κύρ Θωμᾶ ἦταν ἀναμφισβήτητος μία πρᾶξις ἀνόητος. Διότι ὅταν ὁ κύρ Θωμᾶς ἀποφάσισε νὰ πανδρευθῇ εἶχε πατήσει αἰσιῶς τὰ πενήντα τοῦ ἐνὶ ἡ γυναικῇ τὴν ὁποίαν ἐδιάλεξε ἦταν ἕνα κοριτσόπουλο ποὺ ὁμοιογύσειε δεκαοκτὼ, ἀλλὰ ἑμεῖς τὴν καταλογίζουμε εικοσιδύο χρόνια.

Μιὰ κοπέλλα ἀφράτῃ καὶ δροσερῇ σὰν μαγιάτικο μπουμπουκι ἡ Ρηνούλα, συγκεντρώνουσα μαζί μὲ τὰ ἄλλα φυσικά της χαρίσματα καὶ πνεύμα οικονομολογικόν, δὲν ἐδίστασε νὰ δεχθῇ τὸν γάμον αὐτόν. Δὲν εἶχε ποιεῖ καὶ ἐσκέφθηκε ὅτι τὰ πλοῦτῃ τοῦ κύρ Θωμᾶ ἦσαν ἕνα μεγάλο ἀντίβαρον στὴν διαφορὰ τῆς ἡλικίας των.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ εἶπε ὁ γάμος ἡ Ρηνούλα ἐπενοήθηκε μιὰ ζωὴ σνεδὸν εὐχαιρισμένη. Ἐγλενόρησε ὅσο μποροῦσε καὶ ὅσο ἀφροντῶντας στὸν ἄνδρα τῆς τῆ σπονδίας ν' αὐξάνῃ τὴν περιουσίαν του. Ὅταν συνέβη τὸ μεγάλο κακὸ· ὁ κύρ Θωμᾶς ἀσφαλιστὸς ἔβασαν βαρεὶά ἀπὸ πνευμονία καὶ πρὶν καλὰ—καλὰ νὰ τὸ καταλάβῃ ἡ Ρηνούλα, ἐπέθανε.

Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἐτρομοκράτησε τὴν Ρηνούλα. Τὴν ἐτρομοκράτησε κυριολεκτικῶς, διότι ἔβλεπε ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε παραμελήσει ἕνα σπουδαῖον καθήκον του· νὰ κάμῃ τὴ διαθήκην του. Καὶ καθὼς τὸ ἀνδρόγυνον δὲν εἶχε ἀποκτήσει παιδιὰ, ἡ Ρηνούλα ἐκαταλάβαινε ὅτι ἡ περιουσία ἐξελισσόμενη ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς.

Κοίσημν περιστάσεις. Τί νὰ κάμῃ; Ἐπειτα ἀπὸ λίγη σκέψιν ἡ Ρηνούλα κατέληξε σὲ μιὰ ἡρωϊκὴ ἀπόφασις. Ἐκλεῖδισε τὸ δωμάτιο μέσα στὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο ὁ πεθαμένος ἄνδρας τῆς καὶ ἐπῆγε γωοὶς ἀγοροποιὰ εἰς συνάντησιν τοῦ κύρ Σταύρου, τοῦ γείτονα καὶ παλαιοῦ φίλου τοῦ ἀνδρα τῆς.

Ὁ κύρ Σταύρος αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀνθρώπος ἐξυπνός, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶχεν ἀτυχῆσει στὴ ζωὴ του καὶ τώρα ἐξοῦσε τὴν οικογένειάν του μὲ μιὰ μικρὴ σύνταξιν ποὺ ἔπαιρνε ὡς ἄλλοτε τηλεγραφικὸς ὑπάλληλος καὶ μὲ τὸ μισθὸ τοῦ γυνιοῦ του, ὑπαλλήλου σ' ἕνα ἰδιωτικὸ γραφεῖο.

Μόλις εἶχε ξυπνήσει ὁ κύρ Σταύρος ὅταν τὸν ἐξήγησε ἡ Ρηνούλα.

—Ἀκουετέ με, κύρ Σταύρο, τοῦ εἶπεν ἐκείνη μάλιστα τὸν εἶδε, ἐσὶν εἰς αὐτὸν φίλος τοῦ ἀνδρα μου. Δὲν εἶνε ἐστὶν:

- Καὶ βέβαια, κυρία Ρηνούλα...
- Λοιπὸν, θέλω νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάριν...
- Πρόθυμος, εἰ τι θέλετε...
- Ξέρεις τί ἀγάπην ποὺ μοῦ ἔχει ὁ ἄνδρας μου...
- Τὸ ἀξίζετε, κυρία Ρηνούλα...

—Εὐχαριστῶ. Λοιπὸν, ὅπως ξέρεις ὁ ἄνδρας μου εἶνε βαρεὶά ἄρρωστος... Ἀπὸψε ἐγειροτέρωσε τόσο πολὺ ὥστε δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς...

—Τί κρίμα! —Χθὲς τὸ ἀπόγευμα μοῦ εἶπε: Ρηνούλα μου, αὐριο τὸ πρωὶ νὰ μοῦ φέρῃς ἕνα συμβολαιογράφον νὰ κάμῃ τὴ διαθήκην μου... Θέλω νὰ σοῦ ἀφήσω ὅλη τὴν περιουσίαν μου νὰ μὴ τὴν πάρουν οἱ ξένοι...

—Λοιπὸν; ἐρώτησεν ὁ κύρ Σταύρος τοῦ ὁποῖου τὸ ἐνδιαφέρον ἄρχισε νὰ μεγαλύνῃ.

—Λοιπὸν νά: ὅπως εἶνε σήμερον ὁ ἄνδρας μου στὰ τελευταῖα του δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ πιά διαθήκην...

—Τί κρίμα! ἐπανέλαθεν ὁ κύρ Σταύρος. —Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ἐσκέφθηκα ἐσένα, κύρ Σταύρο...

—Εὐεῖνα; Τί νὰ κάμω ἐγώ;

—Νὰ σοῦ ἐξηγήσω... Τοῦ λόγου σου νοιάζεσαι μὲ τὸν ἄνδρα μου. Ἀνὰ πᾶσι μάλιστα στὸ κρεβάτι καὶ σὲ πρὸς αὐτόν, θὰ σοῦ βάλω κ' ἕνα παλὶ στὸ κεφάλιν ποὺ δὲν θὰ διακρίνεσαι καθόλου...

—Αἱ! αἱ! Λοιπὸν;

—Λοιπὸν, θὰ καλέσω ἕνα συμβολαιογράφον καὶ ἐσὶν θὰ κάμῃ τὴ διαθήκην ποὺ ἤθελε ὁ ἄνδρας μου...

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κύρ Σταύρος δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως, ἡ Ρηνούλα ἐπέμεινε νὰ προσθερῇ:

—Ἐννοια σου δέ, ἐγὼ δὲν θὰ σε ἀφήσω ἔτσι... Θὰ σοῦ δώσω ἄμεσως δέκα χιλιάδες γιὰ τὸν κόπο σου...

Ὁ κύρ Σταύρος ἔμεινε ἀκούη μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς καὶ ἐπειτα εἶπε:

—Ἀκούε ἐν, κυρία Ρηνούλα. δέχομαι... Ἀλλὰς τε δὲν εἶνε τίποτα κακὸ ἀφοῦ ὁ ἄνδρας σου εἶχε πάρει αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν...

—Αἱ! ἔπος αἱ! ἔργον.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτον ὁ κύρ Σταύρος ἦταν ἐπαλόμενος στὸ κρεβάτι τοῦ κύρ Θωμᾶ, ὁ ὁποῖος, ὡς περὶ τὸ, εἶχε φυλαχθῇ σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο. Καὶ μετὰ μισὴ ὥρα ὁ συμβολαιογράφος συνέταξε τὴν διαθήκην ποὺ τοῦ ὑπαγόρευσεν ὁ πεθεγὸς κύρ Θωμᾶς.

Τὸ ἴδιο μεσημέρι ἡ Ρηνούλα ὁλοφρονεμένη ὅσο μπορούσε σπαρτακτικώτερα, ἀγγέγγισε τὸν θάνατον τοῦ κύρ Θωμᾶ.

Σὰς ἀρνήσωμεν νὰ φαντασθῇτε, ὅπως μπορεῖτε, τὴν ἐκπληξὴν τῆς Ρηνούλας ὅταν ἀνοίχθηκε ἡ διαθήκη, ἡ ὁποία ἐγράφε:

«Κληρονόμοι τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας μου εἰς τὸν παλαιὸν μου φίλον κύρ Σταύρον Ἀεροπόλιν, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶχε προσφέρει ἁπείρους ὑπηρεσίας στὴ ζωὴν μου. Τὸ ἄλλο ἥμισυ τῆς περιουσίας μου κληρονόμοι εἰς τὴν αὐτοῦ μου ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ πανδρευθῇ τὸν Ἀλέκο, τὸ γυνὸ τοῦ φίλου μου κύρ Σταύρου, ἕνα χρυσὸ παιδί, ποὺ τ' ἀγάπων πολὺν.

Τῆς ἤλεβε βέβαια ταπεινὰ τῆς Ρηνούλας. Ἀλλὰ τί μπορούσε νὰ κάμῃ; Ἀν ἀπεκάλυπτε τὴν ἀπάτην οὐ μόνον δὲν θὰ ἔπαιρνε τίποτα ἀλλὰ θὰ ἐπῆγγανε καὶ στὴ φυλακή...

Ἐξ ἄλλου ὁ Ἀλέκος ἦταν ἕνας νέος ποὺ δὲν ἐμοίχευε καθόλου μὲ τὸν μακαρίτην.

Ἐκλεῖσε λοιπὸν τὸ στόμα τῆς καὶ συνεμορφώθη μὲ τὰς ὑποδείξεις τῆς διαθήκης.

Δὲν θ' ἀρνήσθῃτε ὅμως ὅτι ὁ κύρ Σταύρος εἶνε ἕνα σοστὸ μακαρίτω...

Α. ΤΣΙΓΑΡΟΣ

Ο ΡΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΚΑΖΑΜΙΑΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ἰούλιος, 17. Ἡ Μπίλλυ Ντόβ ἐστὶν τὸ διαζύγιον ἀπὸ τὸν Ἰρβιν Βίλλας.

17. Ἡ ἐφημερίδες γράφουν ὅτι ἡ Κλάρα Μπλόν πλῆρως κρυφὰ 30.000 δολάρια ἐκ ἐρωτικῆν ἀποζημίωσιν εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ ἱατροῦ.

21. Ἡ Γαλιόρια Σάβανον ἀρνεῖται ὅτι ὁ Μαρκὶ ντὲ λὰ Φαλαῖς ζῇ καὶ πᾶσι γινώσκουσιν ἀπὸ ἐκείνην γιὰ νὰ πανδρευθῇ πρὸς Κωνσταντὴν Μπένετ.

25. Ἡ Σάλλυ Ἑλκὲρ καὶ ὁ Χούρ Γάιτον πανδρεύονται στὴν ἐπαυλὴν τοῦ Χούρ. Παρουσιάζονται οἱ ἴδιοι προσκεκλημένοι ποὺ ἦσαν καὶ στὸν γάμον τοῦ Μ. Λάιον καὶ Μ. Νιχ νιελς.

30. Ἡ Ἀλὶς Ντέϊ ἀγγέλλει τὸν ἀρραβῶνα τῆς μὲ τὸν Τζέκ Κέβ.

Ἰούλιος. Μῆνας καύσωνος. Οὔτε ἡ μάστις οὔτε τὰ διάφορα καλοκαιρινὰ ποὺ μποροῦν νὰ καταπραῖνουν τὰ ἐξημέρη πνεύματα τοῦ Χόλλυγουντ. Μόνον ἕνας γάμος ἔστὶν τὸν μῆνα.

5. Ἡ Ἰρβιν Ἐντουάρντς ζῇ καὶ τὸ διαζύγιον τῆς ἀπὸ τὸ «Οἰκὸλες» καὶ τὸ ἑστὶν βιαστικῶς.

6. Ἡ Ἑδελὴν Ἀέλε παίρνει τὸ διαζύγιον ἀπὸ τὸν Σόννυ Χάλλε, καὶ ἀρνεῖται ὅτι δὲν θὰ ξαναπαντρευθῇ ποτέ.

13. Ἡ Λίτα Γκεῖ Τσάπλιν ἀρνεῖται γιὰ τρίτην φορὰ ὅτι πρόκειται νὰ πανδρευθῇ μὲ τὸν Ρέννιτ Ἀρν.

17. Ἡ Τζέιν Οὐντντον πανδρεύεται μὲ τὸν Ὁρας Γαλῆλ πρὶν μῆνα εἶναι ὅτι χωρὶς ἀπὸ τὸν Ἰσάβηλ Κένκον.

25. Ψιθυρίζεται ὅτι ἡ Ντολορές ντὲλ Μάϊν αἰτία νὰ χαλάρῃ ὁ γάμος τοῦ Γουόλθερ Λέσκις.

31. Ὁ Μαρκὶ ντὲ λὰ Φαλαῖς φθάνει ἐκ Νέαν Ὑόρκην καὶ ὑπόκειται νὰ δώσῃ πρὸς αὐτὴν ἕνα δολάριον ἀπάντησιν γιὰ τὰς αἰτίας νομικὰς τοῦ ὑποθέσεως.

Ἀύγουστος. Ἡ ζέστη ἐξακολουθεῖ καὶ τὰ πνεύματα ἐξακολουθοῦν νὰ ἀνάδουν. Τὸ μόνον εὐχριστὸν γεγονός εἶνε μιὰ ἀπογορευτικὴς δεξιότης ποὺ δίδεται ἀπὸ τὸν ἀνδρόγυνον ποὺ πρόκειται νὰ χωρίσῃ. Κάμιν ποὺ ζέσθη γιὰ σοβαροὺς καννάβας!

6. Ἡ Ντολορές ντὲλ Ρίο καὶ ὁ Σέντερ Γάιμπους πανδρεύονται χωρὶς ἐπισμητὸν στὸ ἐκκλησίαν τῆς Ἀγίας Βαρβάρας. Ἡ Ντολορές ἀπέδειξε προηγουμένως, ὅτι δὲν ἔχει πάρει ποτὲ διαζύγιον.

9. Ἡ Μάργκαρετ ντὲλ Μιλ καὶ ὁ Μπένετ Φίνεμαν ἀρραβωνιάζονται.

14. Ὁ Τζέκ Πίκαρσον πανδρεύεται μὲ τὴν Μαίρην Μίλερ, τοῦ θεάτρον «Φολλς».

19. Ἡ Τζέιν Κλάιν καὶ ὁ Τόρντον Φάβλιν ἀγγέλλουν στοὺς φίλους τους ὅτι θὰ πανδρευθοῦν προσεχῶς.

20. Ὁ Πάβ Μάρλεϋ κάμει αἴτησιν διαζύγιον ἐναντίον τῆς συζύγου του Λίνα Μπάρκετ. Ἐῖνε καλὸ κορίτσι, λέγει, ἀλλὰ ποὺ ἔλκεται.

22. Ἡ Ἑδελ καὶ ὁ Ἐντν Σούθερλαντ διδοῦν μιὰ μεγάλη ἐορτὴν στὸ «Ἀμασσὸν» καὶ τὰ μεσάνυχτα ἀγγέλλουν στοὺς φίλους τους ὅτι ὁ Ἐντν καὶ ἡ Ἑδελ παίρνουν τὸ διαζύγιον. Ἡ ὅλη ὑπόθεσις διεξάγεται φιλικῶς καὶ μὲ μεγάλη εὐθυμία.

24. Ὁ Ἰρβιν καὶ ἡ Νόρμα Σίρερ—Θάμπερ ἀποκοτῶν νιόν.

29. Ἀκουοῦνται ἡ πρώτη διαδόσεις γιὰ τοὺς ἀρραβῶνας τῆς Κλάρας Μπλόν μὲ τὸν Ρέξ Μπέλλ.

“ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΛΟΛΟΤΤΑ,”

Τὸ σπῆτι τῆς παράρτημα τοῦ Ταχυδρομείου.—Χιλιάδες ἐπιστολές.—Αἰτήσεις γάμου, εἰλικρινεῖς προτάσεις καὶ αἰτήσεις βοήθειας.—Πόσες διαβάζονται καὶ πόσες πᾶνε στὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων.—Ἡ ἰδακτικὴ γυναῖκα ποὺ ὀνειρεύονται ὅλοι οἱ Ἕλληνες.—Συμβουλαὶ διὰ τὴν διάθεσιν τῆς κληρονομίας.—Ὁ ποὺ ἐπεμβαίνει ὁ Ἰωάννης ὁ Θεός.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ διςαλειπθῇ ἀνὰ τὰ πόρτα τῆς Ἑλλάδος ὅτι ἡ κυρία Λολόττα Ἰωαννίδου εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ κληρονομήσῃ τὰ ἀμέτρητα ἑκατομμύρια τοῦ θεοῦ τῆς, τὸ σπῆτι τῆς ἔγινε παράρτημα τοῦ Ταχυδρομείου. Ὁ ταχυδρομικὸς διανομὴς χτυπᾷ τὴν πόρταν τῆς τρεῖς φορές τὴν ἡμέραν, γιὰ ν' ἀφίση ἀπὸ ἕνα ἢ δύο ὀγκώδη ράστα ἐπιστολῶν, γιὰ ἀνοιγμὰ καὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὁποίων χρειάζονται τοὐλάχιστον δύο εἰδικοὶ γραμματεῖς. Ἐνα ὀλόκληρον μπαουλάκι ἔχει γερμίσιν ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς ποὺ τῆς στέλλουν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς τί τῆς γράφουν. Ἄλλοι—οἱ περισσότεροι—τῆς προτείνουν γάμον, ἄλλοι ζητοῦν βοήθειαν, ἄλλοι οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν διὰ τὴν τελειοποίησιν ἐφευρεσέων των, ἄλλοι τῆς δίδουν συμβουλὰς πὸς νὰ...προσυνάξῃ τὰ χρήματα τῆς ἀπὸ τὴν βουλιμίαν τῶν ἐχθρῶν καὶ φιλον. κλπ. κλπ. Κάθε γράμμα ὅμως εἶνε ἀπολαπτικὸν τῆς ψυχροσυνθέσεως καὶ τῆς...εἰλικρινείας τοῦ Ἑλλήνου, ὁ ὁποῖος, μόλις πληροφορηθῇ ὅτι κάποιος ἀνθρώπος ἀπέκτησε περιουσίαν, ἀπευθύνει νὰ...προλάβῃ τοὺς ἄλλους καὶ καταβάλλει ἀπεγνωσμένως προσπάθειαν διὰ νὰ συγκινήσῃ τὸν αἰωνίδιος καὶ ἀποδοτικὸς πλουτιστὰν, μήπως καὶ τοῦ κατέβῃ κερμὰ φιλόπλοος ἐμπνεύσεως.

Ἐκτὸς ἐκείνων ποὺ στέλλουν ἐπιστολὰς ὅμως, ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν νὰ παρουσιασθοῦν αὐτοπροσώπως εἰς τὴν ἑλλομένην—διότι δὲν ἔγινεν ἀνομή, ἀφοῦ δὲν τὰ πήρε—ἐκατομμυριοῦχον καὶ νὰ ζητήσουν βοήθειαν διὰ τῆς...προσφορικῆς ὁδοῦ.

Δὲν ξέρετε τί γίνονται, μᾶς εἶπεν ἡ κυρία Λολόττα. Κουτσοί, στραβοί, ὅλοι ἐδῶ ἐρχονται γιὰ νὰ ζητήσουν...

Αὐτὸ ὅμως εἶνε φυσικόν, δεδομένου ὅτι τὸ σπῆτι τῆς κυρίας Λολόττας ἐφίσταται κοντὰ σὸν...Ἅγιον Παντελεήμονα.

Ἀλλὰ νὰ εἶχα πάρει τὰ χρήματα, κομμάτια νὰ γίνην... Γιὰ νὰ τὰ πάρουμε ὅμως, πᾶμε νὰ συνεννοηθῶμεν ὅλοι οἱ συγγενεῖς! Ὅστε βλέπετε, ὅτι δὲν εἶμαι ἐνῶς ἡ μοναδικὴ κληρονόμος. Τὴν περασμένη Παρασκευὴ ἔφυγε ἡ μητέρα μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου γιὰ τὰς Ἰνδίας. Θὰ συναντηθῶν στὸ Πόρτ Σαῖδ μὲ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς καὶ ἀπ' ἐκεῖ θὰ κανονίσουν τὴν πορείαν τους. Ἐπει-καὶ ἡ περιουσία εἶνε κτηματικὴ, καὶ φαντάζεσθε πόσος καιρὸς πρόκειται νὰ περάσῃ γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ σιγὰ ποὺ λέγει:

«Ποῦλα τὰ χωράφια σου καὶ κἀντα δραναῖς»... ἢ...λίρες Ἀγγλίας!...

Ὅστε οἱ Ἕλληνες δὲ μὴ βιάζονται καὶ ἀπὸ γράφουν ἀπὸ τώρα, ἐκτὸς ἐὰν θέλουν νὰ πάρουν...σειρὰν εἰς τὸ μητρώον τῶν ζητούντων.

Καὶ μιὰ λεπτομέρεια διὰ τοὺς γράφοντας ἐπιστολὰς πὸς τὴν κυρίαν Λολότταν: Ἀς ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους ὅτι ἡ εὐτυχὴς κληρονόμος εἶνε γλωσσολογικῆς: Γνωρίζει τελείως ἕνα ἑλληνικὸν, τὴν Ἀγγλικὴν, τὴν Ἰταλικὴν, τὴν Τουρκικὴν καὶ τὴν...Ἀρμενικὴν.

Ὅστε ἀπὸ τῶν ἑξῶν ὅτι ὅλοι τους καὶ ἀπὸ συντάξουν τὰ γράμματα τους καὶ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω γλώσσας.

Ἀκούη δὲ καὶ μιὰ σύστασις: Νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν σύντομοι, διότι ἡ χαριτωμένη ἀντιπλοῦς τῆς κυρίας Λολόττας, ἡ ὁποία ἐκτελεῖ γρήγν γραμματεῖας, σὰν βλέπει πολυσέλιδα γράμματα δὲν τὰ διαβάσει, προτιμῶσα νὰ τὰ πετάξῃ εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων. Καὶ δικαίως, διότι ἐκτὸς ἀπὸ

τὰ γράμματα τῶν ἀπείρων ἐπιστολογράφων, ἡ κοπέλλα θέλει νὰ διαβάξῃ καὶ τὰ μαθήματα τῆς. Λοιπὸν, λίγα λόγια καὶ καλὰ!

Ἀς σημειωθῇ ὅτι ἡ κυρία Λολόττα Ἰωαννίδου, ὅς ἐστιν κατορθώσῃ νὰ πάρῃ τὴν κληρονομίαν τοῦ θεοῦ τῆς, ἔχει νὰ διεξάγῃ σφοδροὺς ἀγῶνας, διότι τὴν κληρονομίαν διεκδικεῖ καὶ ὁ γνωστός Ἰωάννης Ἰωαννίδης, ὁ ἐπονομαζόμενος Θεός, ὁ ὁ-

νίδου, μᾶς ἔδωκεν εὐχαρίστως νὰ δημοσιεύσωμεν μερικὰς, γιὰ νὰ μάθουν καὶ ὅσοι δὲν τῆς ἔγραψαν τί τῆς γράφουν καὶ νὰ ἔχουν ἕνα ὑπόδειγμα ὅσοι θέλουν νὰ τῆς γράψουν. Θὰ δημοσιεύσωμεν λοιπὸν ἐκείνες ποὺ παρουσιάζουν περισσότερον ἐνδιαφέρον καὶ εἶναι πρὸς χαρακτηριστικὰς.

Προηγουμένως ὅμως ἡ κυρία Λολόττα μᾶς παρεκάλεσε νὰ τονίσωμεν ὅτι ὅλας τὰς αἰτήσεις τὰς ἔχει λάβει ὑπ' ὄψιν τῆς καί, κατὰ συνέπειαν, ἂς μείνουν ὅλοι ἡσυχιοὶ καὶ ἂς περιμένουν.

Τὸ σπῆτι σας θὰ γίνῃ Τράπεζα, τῆς εἶπαμε. Δὲν θὰ προφθάνετε νὰ δίνετε.

—Ὅστε τί πρέπει νὰ γίνῃ; Θέλω, βέβαια καὶ ἐγὼ τὴν ἡσυχίαν μου, μᾶς ἀπαντᾷ ἡ κυρία Λολόττα.

—Ἡ μόνη λύσις, κυρία Λολόττα, εἶνε νὰ βρῆτε ἕναν ἄνθρωπον ἢ ἕνα ὄργανισμὸν τῆς ἐμπιστοσύνης σας, ν' ἀναλάβῃ τὴν διανομὴν ὑπευθύνως, ἐπὶ ἀποδόσει λογαριασμοῦ ἀφοῦ κρατήσῃ φυσικὰ τὴν σχετικὴν προμήθειαν... Τὸ «Τικ-Τακ» θ' ἀνελάμβανε εὐχαρίστως αὐτὴν τὴν ἐργασίαν.

Σύμφωνοι. Εὐθὺς ὡς λάβω τὰ χρήματα θὰ θέσω εἰς τὴν διάθεσίν σας ποσὸν 100 ἑκατομμυρίων γιὰ νὰ τὸ διαθέσετε σὲς ὅπως νομίζετε...

—Εἰπατε ὅτι θὰ τοὺς ἱκανοποιήσετε ὅλους;

—Μάλιστα.

—Καλὰ αὐτοὺς ποὺ ζητοῦν χρήματα. Γι' αὐτοὺς ποὺ ζητοῦν γάμον ὅμως, τί θὰ κάμει;

—Αἱ! αὐτοὶ δὲ ἀπογορευθοῦν ἀπὸ τώρα καὶ ἀπὸ τὸν παρόντα ἀπόφασιν διότι εἶμαι παντρεμένη. Ὁ ἄνδρας μου βρίσκεται στὴν Ἀμερικὴ καὶ δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ τὸν ἀφίσω γιὰ νὰ πάρω τοὺς ἄλλους, ποὺ μὲν προσφέρουν τὴν καρδίαν τους καὶ τὸ ὄνομα τους.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν δέλωσιν αὐτὴν ἐρχομεθα τώρα εἰς τὰς ἐπιστολὰς. Εἰς τὴν πρώτην σεῖραν εἶναι φυσικὰ αἱ προτάσεις γάμου.

Ἰδοὺ ἡ πρώτη:

«Λάρισα, 1 Μαΐου 1931.

Ἀγαπητὴ Λολόττα,

Ποὺ δὲν μὲ γνωρίζ

λά, δεν πειράζει.... 'Ιδού τώρα και μιὰ δευτέρα πρόταση γάμου, πὺν ἐνδιαφέρουσα :

«Καλάμει, 29 'Απριλίου 1931.

Κυρία Λολόττα,
"Αν ήξερες τή χαρά μου γιά τὸ εὐτυχές γεγονός πὺν σοὺ συνέβη, θὰ τρελλανώσουνα κι' ἐγώ, ὅπως κοντεύω νὰ τρελλαθῶ κι' ἐγώ. Λολόττα, θὰ σοὺ μιλήσω εὐκρινῶς (ὅλοι μιλοῦν εὐκρινῶς), καὶ ἂν θέλῃς πιστέψῃ με.

Εἰμαι νέος 28 χρονῶν καὶ ζῶ ἐδῶ, στήν ἐπαρχία. Μοῦ εἶπαν πολλές φορές νὰ παντρευθῶ, ἀλλὰ δὲν βρίσκω τὴ γυναῖκα πὺν θέλω. Ὡς τὰ τώρα τοῦλάχιστον, αὐτὸ γίνεταν. Ἀλλὰ τώρα εὐρήκα τὴ γυναῖκα πὺν μοῦ ταιριάζει. Ἡ γυναῖκα αὐτή, μὲ τὴ μορφικὴ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ, εἶσαι ἐσὺ, Λολόττα !... Ὡ ! μὴ γέλας. Σοὺ τὸ γράφω σοβαρὰ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ πιστέψῃς, γιὰτὶ ποτὲ μου

Μιὰ ἄλλη φωτογραφία τῆς Λολόττας στήν ταρατσα τοῦ σπιτιοῦ της, ὅπου κάνει ἡλιόλουτρα.

δὲν εἶπα ψέμματα, γι' αὐτὸ εἶμαι καὶ δυστυχής. Θὰ νομίζῃς, βέβαια, ὅτι θέλω νὰ σὲ παντρευθῶ γιὰ τὰ χρήματά σου. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ τὴν κάνῃς αὐτὴ τὴ σκέψι, ἀλλὰ νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι κοντὰ μου θὰ εὐτυχίσῃς καὶ τὰ λεπτὰ δὲν μὲ ἐνδιαφέρουν. Ἐμένα μου ἀρέσει ὁ χαρακτήρας καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ.

Ἐάν θέλεις νὰ μὲ γνωρίσῃς καὶ προσωπικῶς, στείλε μου τὰ ἔξοδα νὰ ἔλθω ἐκεῖ, ἔτσι καὶ τρεῖς θέσι.

Δὲν θὰ μὲ λημονήσῃς, Λολόττα μου, αἱ ; γιὰτὶ ἄλλοιῶς θὰ εἶμαι δυστυχής.

Ἀφισιωμένος
Δ. Παλ....

"Ἐνα εἰσιτήριο τρίτης θέσεως δὲν εἶναι βέβαια καὶ τόσο μεγάλο ποσὸν γιὰ μιὰν ἐκατομυριοῦχον. Γι' αὐτὸ συνιστῶμεν ἐκθύμως τὴν αἴτησιν τοῦ ἀνωτέρου ἐκ Καλαμών νέου, διὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ προσωπικῶς καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ δεόντως τὰ προσόντα του.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς προτάσεις γάμου ὅμως ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἐπιστολές. Ἰδού π.χ. ἕνας ὁ ὁποῖος προτείνει στὴ Λολόττα νὰ τὸν πάρῃ σύμβουλον διὰ τὴν διάθεσιν τῆς κληρονομίας της :

«Κυρία Λολόττα,

Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ λάβῃς σοβαρῶς ὑπὸ τὴν σου τὴν ἐπιστολήν μου. Γνωρίζω, ὅτι, τώρα πὺν ἔγινες πλουσία ἐκατομυριοῦχος, θὰ σὲ πολιορκῶν πολλοὶ καὶ διάφοροι σίλοι (γράφει φείδια), οἱ ὁποῖοι δῆθεν φροντίζουν διὰ τὸ καλὸ σου, ἐνῶ πραγματικῶς θέλουν νὰ σὰς ξεκοκαλίσουν τὰ φιλά σου. Ἐσεῖς, φρουσκά, ὡς γυναῖκα, εἴσθε ἀδυνάτου χαρακτήρος (καλὴ καρδιά) καὶ γι' αὐτὸ σοὺ χρειάζεται ἕνας ἄνθρωπος νὰ σὲ συμβουλεύῃ σχετικῶς μὲ τὴν καλὴν διάθεσιν τῶν χρημάτων σου. Διὰ τοῦτο λοιπὸν, διὰ τὴν ἐργασίαν αὐ-

τὴν, προσφέρωμαι ἐγὼ ν' ἀναλάβω νὰ μὲ πάρῃς ὡς σύμβουλον, διότι εἶμαι κατάλληλος καὶ ἱκανὸς νὰ σὰς συμβουλεύσω πῶς νὰ διαθέσῃς ὀφελίμως τὰ ἐκατομυριά σου.

Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος ἐμπιστοσύνης καὶ ὅπως πρέπει, ἐάν δὲ σὰς προτείνω αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, τὸ κάμνω μόνον διότι σὰς συμπαθῶ καὶ θέλω νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος, διὰ νὰ μὴ προβῇτε εἰς ἀνοησίας καὶ περιττὰς δαπάνας. Ἐννοεῖται βεβαίως ὅτι ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ εἶμαι πτωχός, θὰ μοῦ κανονίσετε ἕνα μισθόν, περὶ τῆς 10 χιλιάδων τὸν μῆνα, πράγμα τὸ ὁποῖον εἶναι μικρὸ διὰ σὰς.

Ἀναμένω ταχεῖαν ἐνδοικὴν ἀπάντησίν σας.
Δ. Ζαφ...—Ἀθῆναι.

Ὁ κ. Ζαφ. δὲν εἶναι ὁ μόνος πὺν προτείνει εἰς τὴν κυρίαν Λολότταν νὰ τὸν πάρῃ σύμβουλον διὰ τὴν καλὴν διάθεσιν τῶν ἐκατομυ-

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἐνας λομπούτης δικάζεται γιὰτὶ ἐκλογὴ ἀπὸ ἕνα κατὰστημα εἰσιμὸν ἐνδυμάτων παντελόνι.

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων καὶ ἀγόρευσιν τοῦ δικηγόρου, ὁ πρόεδρος ἔσκει ἀνεπαρκεῖς τὰς ἀποδείξεις καὶ τὸν ἐρύσσει ἀθῶον. Ὁ κατηγορούμενος ὅπως μὲν εἶναι ἀκίνητος στὸ ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου, τυλιγμένος ὡς κάτῳ μὲ τὸ παλὸ τοῦ δικηγόρου τοῦ τοῦ λέγει ὅτι εἶναι ἐλευθέρως, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸν νῆσῃ ἀπ' ἐκεῖ.

Ἡ αἰθουσα τοῦ δικαστηρίου εἶχεν ἀδειασεῖ καὶ ὅμως ὁ ἀθῶος δὲν ἔφευγε. Ὁ δικηγόρος, χάσας τὴν ὑπομονήν του, τὸν ἐρωτᾷ γιὰτὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κάθεται.

—Δὲν καταλάβατε πῶς δὲν ἤθελα νὰ φέγω, πρὶν βγῶν οἱ μάρτυρες ; ἀπαντᾷ ὁ ἐλευθέρως.

—Καὶ γιὰτὶ ;
—Γιὰτὶ φορῶ τὸ παντελόνι πὺν ἐκλογὴ !

Ὁ Κάιν, ὁ Ἰακώβ καὶ ὁ Λεβὴ πρὶν νὰ παραστῶν στοὺς γάμους τοῦ φίλου τῶν Ἰσμαῖλ.

Ὁ Κάιν ἐρωτᾷ τὸν Ἰακώβ :

—Ἐχεις κανένα δῶρο γιὰ τὸν Ἰσμαῖλ ;

—Ἐχω ἕνα σερίτιο ἀσμένιο ἀπὸ τὸν θινὸ ἀσμένι γιὰ ἕξ ἄτομα.

Ὁ Κάιν ἐρωτᾷ τὸν Λεβὴ :

—Ἐστὶν Λεβὴ, ἔχεις κανένα δῶρο ;

—Ἐχω ἕνα σερίτιο ἀλμυρὸν Σαζανίτ τοῦ καφέ, γιὰ δώδεκα ἄτομα.

Ὁ Κάιν μένει σκεπτικὸς.

Τότε ὁ Ἰακώβ ἐρωτᾷ τὸν Κάιν :

—Ἐστὶν Κάιν δὲν μὰς εἶπες, ἔχεις κανένα δῶρο γιὰ τὸν Ἰσμαῖλ ;

—Ἐνὼ ; Ἐχω βέβαια...

—Τί δῶρο ;

—Ἐνα ὥραϊο τρυπητὸ σουρωτήρι γιὰ...

ἐκατὸ ἄτομα !

Ἐνας ἐφημέριος καλεῖται ἐπείγοντως σὲ στεφανώσῃ δύο νέους. Ἀλλὰ, εἰσερχόμενος εἰς τὸ σπῆτι τῆς νύμφης βλέπει ὅτι ὁ νεὸς εὐρίσκειται ἐν κραιπλῇ μέθῃ.

—Στὴν κατάστασιν πὺν βρισκεται δὲν μπορῶ νὰ τελέσω τὸ μυστήριον. Ἀφήστε τὸν νὰ ξευθεθῇ.

—Μὰ ὅταν εἶναι ξεμέθυτος, δὲν θέλει νὰ πάρῃ ! ἀπαντᾷ ἡ νύμφη.

Κάποιος στρατηγὸς ἐπιθεωρεῖ ἕνα σύνταγμα. Οἱ ἄνδρες εἶναι παρατεταγμένοι εἰς πρὸς σὺν καὶ ὁ στρατηγὸς πληθαίνει ἀπὸ καὶ εἰς καὶ καὶ τὸν ὑποβάλλει εἰς πρὸς φόρους ἐρωτήσεις γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν εἶναι ἐν χρηριστικῇ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων πληθαίνει :
—Ἐναν πολὺν ἔξυπνον.

—Γιὰ πῆς μου, ἐστὶν εἰς εὐχαριστίας ἀπὸ τὴν τροφὴν ; τὸν ἐρωτᾷ.

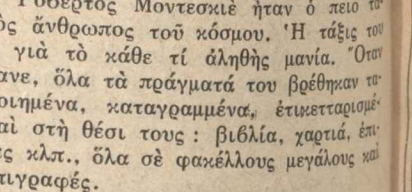
—Μάλιστα στρατηγέ, ἀπαντᾷ ὁ φαντάρος. Τρώω σ' ἕνα ρεστοράν !

Ὁ Ροβέρτος Μοντεσκιὸς ἦταν ὁ πρῶτος κτικὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἡ τάξις του ἦταν γιὰ τὸν κάθε τι ἀληθινὴ μαγία. Ὅταν ἀπέθανε, ὅλα τὰ πράγματα του βεβήκοντο καὶ τοποιοῦμενα, καταγραμμένα, ἐκτεταταμένα, καὶ στὴ θέσιν τους : βιβλία, χαρτιά, ἐπιστολές κλπ., ὅλα σὲ φακέλλους μεγάλους καὶ μὲ ἐπιγραφές.

Μέσα σ' ἕνα συρτάρη τοῦ γραφείου του βεβήκον ἕνα κουτί μικρὸ πὺν εἶχε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν :

«Κομματάκια σπάγγου ἄχρηστα».

Καὶ μέσα, πρῶτα γιὰτὶ βοήκον διάφορα κομματάκια σπάγγου πὺν δὲν ἦταν δυνατόν νὰ χρησιμοποιηθοῦν σὲ τίποτε.

Ἐπειτα, τὸ σπῆτι πρέπει νὰ ἀνακαινισθῇ, γιὰ νὰ δεχθῇ τοὺς πολυπληθεῖς συγγενεῖς καὶ φίλους πὺν θὰ σὰς τιμῶνουν διὰ τῆς παρουσίας των. Καὶ κατόπιν ἔρχεται τὸ μεγαλύτερο ἔξοδο, τὰ φῶνα !... Ἐπιτακτικοὶ λόγοι λεπτότητος καὶ οἰκονομικαὶ παραδόσεις, ἐπιβάλλουν νὰ παραβέσῃς πλουσιώτατα γεῖμα εἰς τοὺς εὐχάρις σας. Γδ μενοῦν πρέπει νὰ εἶναι πρῶτης τάξεως. Καὶ τὸ κραισι διαμάντι... Οἱ προσκεκλημένοι καὶ οἱ ἀπρόσκλητοι, θὰ καθίσουν νὰ γλεντήσουν καὶ θὰ φάνε τὸ καταπέτασμα... Ἐπειτα θὰ τραγουθήσουν. Κανένας στὴ γειτονιά δὲν θὰ μπο-

ΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΝ ΡΟΜΗΟΝ

ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΜΗ

Τὰ βάσανα τῶν Γιῶργηδων, Γιάννηδων κλπ.—Πῶς ἀνατέλλει ἡ κατηραμένη ἡμέρα τῆς εορτῆς.—Τοῦρτες, ἀνθὲ καὶ τραπέζια.—Γλέντι, φῶνές καὶ καυγάδες.—Ὁ πόλιςμαν, πὺν διαταράσσει τὴν κοινὴν ἡσυχίαν.—Ἡ καλὴμέρα τῆς φανφάρας.—Χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχῇ.—Ὅταν εορτάζουμε ἑμεῖς καὶ ὅταν εορτάζουν οἱ ἄλλοι.—Ἡ μόνη σωτηρία λύσις.

Εἶναι ἄγνωστος ὁ ἐφευρέτης, ὁ ὁποῖος ἐπένοησε τὰς ὀνομαστικὰς εορτάς. Εὐτυχῶς δηλοῦν γι' αὐτόν. Διότι ἂν ἦταν γνωστός, τὸ ὄνομα του θὰ ἀνεθεματίζετο, ἂν ὅχι κάθε μέρα, ἀσφαλῶς ὅμως κάθε εορτῇ, τόσον ἀπὸ τὰ πλῆθη τῶν εορταζόντων, ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι τρέχουν ἀπὸ πρῶτας μέχρι νυκτὸς νὰ υποβάλλουν τὰς εὐχὰς των σὲ εἰκόσιν εορτάζοντας καὶ νὰ εὐχθῶνται ταχυδρομικῶς ἄλλους ὀγδόντα...

Εἶναι πραγματικῶς μαρτύριον νὰ εορτάζῃ

Ὁ εορτάζων...

καίνας... Ὁ νονός σας, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἐμπειρίαν νὰ σὰς ὀνομάσῃ Κώσταν, ἡ Γιάννη, ἡ Θανάση, ἡ Παναγιώτην ἡ νὰ σὰς δώσῃ ὅτιδήποτε ἄλλο ὄνομα τῆς ἀρεσκείας του καὶ προτιμήσεως του, σὰς ἐφόρτωσε, μὰ μὲ τὸ ὄνομα, καὶ μιὰν ὑποχρέωσιν βαρύνειν : Μιὰ φορὰ τὸ χρόνον νὰ ξεδεστέτε τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς σας, διότι συνέπεσε, τὴν ἡμέραν αὐτήν, νὰ εορτάζῃ καὶ ὁ συνονομάτός σας ἄγιος.

Τὰ βάσανά σας ἀρχίζουν ἀρκετὲς ἡμέρες πρὶν : Πρέπει, πρῶτα—πρῶτα, νὰ φροντίσῃτε διὰ τὴν ἀξιοπρεπὴν σας ἐμφάνισιν. Κοσμήμι μαῦρο ἢ μπλε, καινούργια παπούτσια, πανάμια, γραβάτες κλπ., ὅλα δέον νὰ εἶναι τῆς ὥρας. Ἀλλὰ, πρὸς τὴν ἰδικὴν σας ἐμφάνισιν πρέπει νὰ ἀμυλλᾷται καὶ ἡ τῆς συνιδίας σας, ἡ ὁποία, ἐκτὸς ἀπὸ τῆς ἄλλης του αἰτέρας, θέλει καὶ διὰ καινούργιες εἰς ἱσχυρὸν περιπτώσεις : ὅταν εορτάζετε σὲς καὶ ὅταν εορτάζει ἡ ἰδία...

Ἐπειτα, τὸ σπῆτι πρέπει νὰ ἀνακαινισθῇ, γιὰ νὰ δεχθῇ τοὺς πολυπληθεῖς συγγενεῖς καὶ φίλους πὺν θὰ σὰς τιμῶνουν διὰ τῆς παρουσίας των. Καὶ κατόπιν ἔρχεται τὸ μεγαλύτερο ἔξοδο, τὰ φῶνα !... Ἐπιτακτικοὶ λόγοι λεπτότητος καὶ οἰκονομικαὶ παραδόσεις, ἐπιβάλλουν νὰ παραβέσῃς πλουσιώτατα γεῖμα εἰς τοὺς εὐχάρις σας. Γδ μενοῦν πρέπει νὰ εἶναι πρῶτης τάξεως. Καὶ τὸ κραισι διαμάντι... Οἱ προσκεκλημένοι καὶ οἱ ἀπρόσκλητοι, θὰ καθίσουν νὰ γλεντήσουν καὶ θὰ φάνε τὸ καταπέτασμα... Ἐπειτα θὰ τραγουθήσουν. Κανένας στὴ γειτονιά δὲν θὰ μπο-

ρέσῃ νὰ κλείσῃ μάτι, διότι ὅλοι, πούδς λίγο πούδς πολὺ, κάθε συνορταστής θέλει νὰ φωνάξῃ καὶ ὅλοι μαζί, μὲ τῆς ἀγριοφωνίας των, συνθέτουν μιὰν ἐξαιρετικὴν... ἀσυμφωνίαν, ἡ ὁποία πολὺν ἱκαίως προκαλεῖ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ πόλιςμαν :

—Κύριοι, πὺν σιγὰ σὰς παρακαλῶ. Χαλάσατε τὸν κόσμον !

Οἱ Ἕλληνες πόλιται ὅμως δὲν ἀνέχονται τὴν προσβολὴν τῆς ἐλευθερίας των :

—Εἴμαστε ἐλευθεροὶ νὰ κάνουμε ὅ,τι θέλουμε ! Σεῖς μὰς διαταράσσετε τὴν οἰκονομικὴν μας... ἡσυχίαν !

Κατόπιν οἱ εορτασταὶ θὰ σπάσουν τὰ ποτήρια, θὰ ἀνεβῶν σὸν καναπέ, θὰ σπάσουν καὶ τῆς πλάκας τοῦ γραμμοφῶνου, ἀλλὰ θὰ ζητήσουν συγγνώμην ἀπὸ τὸν εορτάζοντα, ὁ ὁποῖος θὰ προσποιηθῇ μάλιστα καὶ τὸν... εὐχαριστήμενον :

—Δὲν πειράζει παιδιά... Γούρι εἶναι !

Τὸ μαρτύριον ὅμως ἀρχίζει πολὺ πρῶτ. Ἐνῶ ἀκόμη βρισκοσθε σὲ κρεβάτι, σὰς ἐξυπνοῦν οἱ ἡχοὶ μιᾶς φανφάρας, ἀποτελουμένης ἀπὸ μιὰν κορνέτταν, μιὰν κλαπαδόραν, ἕνα κλαρίνο καὶ τὸ ἀπαραίτητον ταμπούλο, ἀνακρουοῦσας τὸν ἔθνικὸν ὕμνον καὶ τὴν Ριρίκαν.

—«Ταρατατζομ τατζομ τατζομ...»

Εἶναι μυστήριον, πῶς οἱ ἄνθρωποι πὺν ἀποτελοῦν τὴν φανφάραν, γνωρίζουν καταλεπτῶς ὅλους τοὺς εορτάζοντας Ἕλληνας καὶ τοὺς ἐπισκέπτονται γιὰ νὰ τοὺς εὐχθῶνται τὰ χρόνια πολλὰ διὰ τῆς ὀρχήσεως των. Ξέρουν πόσοι Κώσταιδες, πόσοι Γιάννηδες καὶ πόσοι Γιῶργηδες εορτάζουν, πὺν μένουν, ἂν εἶναι κουβαρντάδες ἢ ὅχι καὶ τί δουλειὰ κάνουν... Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ τοὺς ἀπομνημονεύῃ κανεῖς...

Εἶναι ἕνα εἶδος προεισαγωγῆς διὰ τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶν κατὰ τὴν ὑπόλοιπον ἡμέραν. Ἐστὶν ἀρχίζει τὸ γλέντι καὶ τελειώνει περὶ τὰς πρωινὰς ὥρας, ὁπότε ὁ ἄγων τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ εορτῆ ἀνακαταλείπει ὅτι τοῦ λείπουν μερικὰ ἀσμένια ματαιοεργαῖνα. Κάποιος θὰ τὰ πῆρε γιὰ «ἀστεῖο». Τέτοιες ἀστειώτερες ἑμεῖς οἱ Ἕλληνες τῆς συνειδήσεως, διότι, ἀφ' ἑνὸς μὲν δοκιμάζουμε τὴν ἱκανότητά μας εἰς τὴν τέχνην τοῦ ἀπαρεῖν τὴν περιουσίαν τοῦ ἄλλου, ἀφ' ἑτέρου δὲ πλουτιζόμεν καὶ τὴν ἰδικὴν μας συλλογὴν τῶν ματαιοεργαῖνων.

Καὶ αὐτὰ μὲν συμβαίνουν μέσα σὲ σπῆτι. Ἀλλὰ ἂν τολμήσῃ ὁ εορτάζων νὰ ξεμυτίσῃ ἔξω, οἱ χίλιοι γνωστοὶ του ἀντὶ καλῆμέρας, θὰ τοῦ ποῦν :

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον
παρακολουθήσατε ὅλοι
τὸ νέον μας μυθιστόρημα
«ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ»
τοῦ
ΓΚΟΥ'ΙΝΤὸ ΝΤΑ ΒΕΡΟΝΑ

—Ἰσα... Χρόνια πολλὰ καὶ πᾶμε νὰ κερδάσῃς...

—Βρε παιδιά... Δὲν ἔχω φιλά ἀπάνω μου.
—Ἀφῆσέ τα αὐτὰ...

Ἐκεῖνος εἶναι πρόθυμος νὰ τὰ ἀφίσῃ. Οἱ φίλοι του ὅμως δὲν... τὸν ἀφίουν, παρὰ μόνον ὅταν θὰ ἐκπληρώσῃ τὰς... ὑποχρεώσεις του.

Ἀλλὰ, ἂν εἶναι αὐτὰ τὰ βάσανα τῶν εορταζόντων καὶ τὰ μαρτύρια τῶν φίλων καὶ γνωστών, πὺν δὲν εορτάζουν, δὲν εἶναι μὴ ἄλλοτε. Διότι, κάθε φορὰν πὺν τὸ ἡμερο-

Ἡ μεταφορὰ τῆς τούρτας

λόγιον δείχνει τὴν εορτὴν τοῦ τάδε ἢ τοῦ τάδε αἰτίου, κάθε ἄνθρωπος εἶναι μαγεμένος νὰ ἐκφῇ πόσους Κώσταιδες ἢ Γιῶργηδες ἀναλόγως τῆς εορτῆς—ἔχει νὰ ἐπισκεφθῇ. Καὶ εἶναι τόσοι πολλοὶ οἱ φίλοι μας οἱ Γιῶργηδες καὶ οἱ Νικολάουδες ὥστε δὲν ἔχουμε πὺν νὰ πρωτοπᾶμε. Προηγουμένως ὅμως θὰ προημεθεύομε κατὰ ποσὴν γιὰ τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς τοὺς διαμένοντας εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ὅλοι περιμένουν τὴν κάρταν μὲ τὰς στερεοτύπους εὐχὰς :

«Διὰ τὴν εορτὴν σας, εὐχομαι χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχῇ.

Α. Τηλεγραφικῶς
Υ. Γ.—Φιλῆσέ μου τὴ Μαρίκα.

Ὁ ἴδιος

Ἐπειτα ἀρχίζουν οἱ ἐπισκέψεις. Ἀλλὰ, τὸν ἐπισκέψαν πρέπει πάντοτε νὰ προσηγηθῇ κατὰ. Δὲν μπορεί κανεὶς νὰ πᾶν νὰ εὐχθῇ, χωρὶς μιὰν τούρταν ἢ μιὰν ἀνδοδέσμη. Καὶ ἂν ἦσαν γιὰ ἕνα ἢ δύο Γιῶργηδες, ἂς πᾶν σὲ διάβολο. Ἀλλὰ εἶναι πολλοὶ καὶ ἡ τοῦρτες πρέπει νὰ εἶναι ἰσορῆτοι. Ὅτιζοσθε λοιπὸν μὲ ἕνα χιλιόδραχμον, πληρώνετε τὸς τούρτες ὅσοι καὶ οἱ φίλοι σας Γιῶργηδες καὶ τῆς στέλνεται στὰ σπῆτια τους, ἀφοῦ κορφώνετε ἐπάνω εἰς ἕνα ἀχλάδι τὴν κάρταν σας :

«Δημήτριος Παροστεινέλος
σκαλτοβιστήματος
Ἀθῆναι»

Ἐπειτα ἀρχίζετε τὰς ἐπισκέψεις. Ὁ οἰκοδόμος τῆς ἢ ἡ οἰκοδόμος τῆς θὰ σὰς δεχθῶν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας—ὅπως ἐδέχθησαν πρὸ ὀλίγου καὶ τὴν τούρταν σας. Ἀλλὰ θὰ σὰς μαλᾶκίσουν γιὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς τελευταίας :

—Μὰ κύριε Δημητράκη, ἦταν ἀνάγκη τῶ-

ρα να μπήτε σε έξοδα; Τι την θέλατε την τούρτα;

—'Α! Μά τι λέτε κυρία μου. Ένα Γιώργη έχω φίλο και να τον άνοιξω...

Και κάθιστε εις το σαλόνι, μαζί με τους άλλους σε μια καρέκλα και, αν μὲν δὲν γνωρίζετε τους άλλους παρισταμένους εύχεται, θα μείνετε καρφωμένος εκεί και θα περιεργάζεσθε τὸ άλμπουμ με τις φωτογραφίες των μελών τῆς οικογενείας ἡ τὰ κάτω ἄκρα των δεσποινίδων, ἔως ὅτου βαρεθῆτε και φύγετε για να σπεύσετε να ἐπισκεφθῆτε και άλλους Γιώργηδες, ὅπου θα ἐπαναληφθοῦν τὰ ἴδια και... χειρότερα.

Εκτός ὅμως ἀπὸ τὰ έξοδα αὐτά, υπάρχουν και άλλα: τὰ κοινωνικά εύχρηστὰ στις ἐφημερίδες. "Αν θέλετε να εύχαριστήσετε τὸν φίλον σας, πηγαίνετε εις τὸ λογιστήριον μίας ἐφημερίδος, ὅπου συνήθως γίνονται εἰσπράξεις και σπανίως πληρωμαί και, πληρώνοντες ἕνα ἐκατοστάριον, δίδετε πρὸς καταχώρησιν τὸ ἐξῆς περίπου:

«Εἰς τὸν ἀγαπῶντα φίλον μου Γεώργιον Τσιτσιμίκον, ἄγοντα τὴν ὀνομαστικὴν του ἑορτὴν, εύχομαι χρόνια πολλά.

Δ. Σ.—»
Εἶται, και ὁ φίλος σας βλέπει τὸ ὄνομά του δημοσιευμένον εις τὴν ἐφημερίδα, πράγμα τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ ὄνειρον κάθε γυναικὸς "Ελληνος.

Ἀλλὰ εἶνε τόσα και τόσα τὰ βάσανα τῶν ἑορταζόντων και μή, ὥστε θα ἐχρεώζετο κανεὶς δέκα σελίδας για να τὰ περιγράψῃ και πάλι δὲν θὰ ἔφταναν. "Επειτα κάθε ἕνας τὰ γνωρίζει και ἐξ ἰδίας πείρας, ὥστε ἴσως θὰ ἦτο περιττὸν να συνεχίσωμεν.

Κάποιος, πολλὰ παθὼν ἐξ αιτίας τῶν ἑορτῶν, ἔλεγε μιά φορά:

—Βρὲ ἀδερφέ, δὲν ἦταν να μοῦ ἔδινε ὁ νονός μου κανένα ὄνομα ἀργαῖο... "Αν με βάφτιζε "Αχιλλέα, Πάτροκλον ἡ Θημιστοκλῆ, δὲν θὰ εἶχα τις σκοτούρες τῆς ἑορτῆς... Δὲν θὰ ἔωρταζα ποτὲ και θὰ ἦμουν ἡσυχος...

Ἡ σκέψις αὐτὴ ὅμως δὲν ἦταν ὀρθή. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔσπευσε να τοῦ ἐξηγήσῃ ἕνας ἄλλος:

—Δὲν θὰ σὲ συνέφερε καθόλου ἀγαπητέ μου.

—Γιατί;

—"Απλούστατα, γιατί θὰ ἀπέφευγες μὲν τὰ έξοδα τοῦ τραπέζιου και τῆς ὑποδοχῆς τῶν φίλων σου, ἀλλὰ, ὅταν θὰ ἔωρταζαν αὐτοί, θὰ ἦσουν ὑποχρεωμένοι να τοὺς στέλνῃς τοῦτῃα στὸ σπίτι τους, ἐνῷ δὲν θὰ εἶχες τὴν εὐτυχίαν να δέχῃσαι ἐσὺ δῶρα... "Ενῷ τώρα, ναί μὲν ὑποβάλλεσαι στὰ έξοδα τοῦ γλεντιοῦ, ἀλλὰ σοῦ ἔρχονται και μερικὲς "Ευρετες ἡ ἄνθη τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς σου. "Εἶται τοὺς ἐκδικεῖσαι...

Ῥωτε μία μόνον λύσις ὑπάρχει: Να βαφτίζονται ὅλοι με ὀνόματα ἀρχαία. Πράγμα τὸ ὁποῖον και συνιστῶμεν εις ὅλους τοὺς νονοὺς...

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—Ὅταν μιὰ γυναῖκα γελά, μὴ διακινδυνεύσετε ἐρωτικάς ἐκδηλώσεις. "Ὅταν κλαίῃ τολμήσατε.

—Ὁ παλιὸς ἱδανικὸς καταστρέφει τὸν ἔρωτα. Κυριάζεται κανεὶς να θαυμάζῃ διαρκῶς ἕνα λευκοῦδι, ποὺ δὲν μπορεί να τὸ δέσῃ.

—Στὸν ἔρωτα ἡ γυναῖκα ἀρτίζει χωρὶς να ὑπόσχηται τίποτε και σιγά-σιγά παραχωρεῖ τὰ πάντα. Ὁ ἄνδρας εἰσάσχηται τὰ πάντα, ἀλλὰ στὸ τέλος δὲν δίνει τίποτε.

—Ἡ γυναῖκα προτιμᾷ τὸν ἔρωτα—πᾶθος. Ὁ ἄνδρας τὸν ἔρωτα—γούστο.

—Ὁ ἔρωας εἶνε περὶ τὸς. "Ανάδει και σβύνει χωρὶς τὴν ἐπέμβασιν τῆς θελήσεως.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν δὲν ἐπιτρέπεται να βάφονται κόκκινα τὰ αὐτοκίνητα, διότι τὸ κόκκινον εἶνε τὸ ἐπίσημον χρῶμα τῆς γείτονος Ρωσσίας. Ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται να βάφονται με καστανόν, διότι μόνον ὁ Μικάδος και ἡ αὐτοκρατορικὴ οικογένεια χρησιμοποιοῦν τὸ καστανὸν χρῶμα διὰ τὰ αὐτοκίνητά του. Οὕτε κίτρινα αὐτοκίνητα υπάρχουν εις τὴν Ἰαπωνίαν, διότι τὸ κίτρινον χρῶμα χαρακτηρίζεται τὸ πένθος. Εἰς τὴν Κίνα πένθιμον χρῶμα θεωρεῖται τὸ λευκόν. Εἰς μερικὰ μέρη τῶν Ἰνδῶν δὲν υπάρχουν πράσινα αὐτοκίνητα, διότι τὸ πράσινον χρῶμα εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἰνδοῦ δαίμονος Γιάμα και πιστεύεται παρὰ τῶν κατοίκων ὅτι φέρει δυστυχίαν. Εἰς ἄλλα μέρη πάλιν τῆς αὐτῆς χώρας δυσοίωνον χρῶμα θεωρεῖται τὸ μαυρον.

ΑΠΟΦΡΑΔΕΣ ΗΜΕΡΑΙ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ

Εἰς τὰς Ἰνδίας οὐδεὶς Ἰνδὸς παραλαμβάνει ἕνα ἀμάξι τὴν Τρίτην και τὸ Σάββατον, διότι αἱ δύο αὗται ἡμέραι θεωροῦνται ὡς ἀποφράδες ἐκ θρησκευτικῶν λόγων. "Ενας Ἰνδὸς ποτὲ δὲν ἐπιχειρεῖ ἕνα ταξίδιον τὴν Δευτέραν πρὸς ἀνατολάς, οὐδέποτε δὲ τὴν Τρίτην και τὴν Τετάρτην πρὸς βορράν. Τὴν Πέμπτην δὲν μεταβαίνει πρὸς Νότον και τὴν Παρασκευὴν και τὸ Σάββατον θὰ πάθῃ κακὸν ἐὰν πορευθῇ πρὸς δυσμάς. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ Τετάρτη και ἡ Παρασκευὴ εἶνε αἱ μόναι ἡμέραι κατὰ τὰς ὁποίας γίνονται ἐπισκέψεις και παρουσιάσεις τὴν μεγαλυτέραν κίνησιν.

Η ΓΝΩΜΗ ΕΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

Εἰς τὴν ἀστυνομίαν τῆς Νέας Ὑόρκης ὑπηρετεῖ ἕνας ἀστυνομικὸς εις τὸν ὁποῖον ἔχει ἀνατεθῇ ἡ ἀνακάλυψις τῶν κλεπτικῶν αὐτοκινήτων. Εἰς αὐτὸν ἔχει παραχωρηθῇ ἕνα αὐτοκίνητον τῆς ὑπηρεσίας, με τὸ ὁποῖον διασχίζει τοὺς δρόμους πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις και ἐξετάζει τοὺς ἀριθμοὺς τῶν πρὸ αὐτοῦ διερχομένων αὐτοκινήτων, χωρὶς να ἐνδιαφέρεται ἐὰν τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ εἶναι φορητὰ, λιμουζίνες ἡ λεωφορεῖα. Κατὰ τὴν ἐξέτασιν ποὺ κάνει παραβάλλει τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ βλέπει ἐπὶ τῶν αὐτοκινήτων με τὸν κατάλογον τῶν ἀριθμῶν τῶν κλεπτικῶν αὐτοκινήτων, ποὺ κρατεῖ ὁλόκληρον εις τὴν μνήμην του και ποὺ περιέχει ἅνω τῶν χιλίων κλεπτικῶν. Ἔως τώρα ἔχει ἀνακαλύψει να κυκλοφοροῦν εις τοὺς δρόμους 190 κλεπτικὰ ἀμάξια. "Ὅταν ἡρωτηθῇ παρ' ἐνὸς δημοσιογράφου πὺς κατορθώνει να συγκρατῇ τοσούτους ἀριθμοὺς εις τὴν μνήμην του, ἀπήντησεν:

—Πολλοὶ συλλέγοντες γραμματόσημα, ἄλλοι ἐπιθυμοῦν να βαδίζουν σὲ ἔυλοπόδαρα. Ἐγὼ συλλέγω ἀριθμοὺς αὐτοκινήτων και ἀρχισα τὴν συλλογὴν αὐτὴν πρὸ δεκαετίας, ὅταν ἀκόμη ἦμουν παιδί. Τὸ πατρικὸν μου σπίτι εὐρίσκειτο πλησίον τῶν ἀποθηκῶν τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ και με τὸν ἀδελφόν μου ἐπρὸς ἔχμας τοὺς ἀριθμοὺς τῶν φορητῶν αὐτοκινήτων τὰ ὁποῖα διήρχοντο πρὸ αὐτοῦ, ἐὰν τὰ ἴδια θὰ ἐπανήρχοντο τὴν ἐπομένην εις τὰς ἀποθήκας, ἐσημειώναμε δὲ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν τὰ ἐβλέπαμε διὰ δευτέραν φοράν. "Ὅταν ἔγινε ἀστυνομικὸς ἀνέλεβα τὴν ἀνακάλυψιν τῶν κλεπτικῶν ἀπὸ τοὺς κατόχους τῶν αὐτοκινήτων και κατ' ἀρχὰς ἤρχισα με 25 μόνον ἀριθμοὺς, σὺν τῷ χρόνῳ

δὲ ἤρχισα να τοὺς συγκρατῶ εις τὴν μνήμην μου και να μὴ χρησιμοποιῶ σημειωματάρια. Τώρα κατορθώνω να ἔχω εις τὴν μνήμην μου χιλίους ἀριθμοὺς, ἐκ τῶν αὐτοκινήτων αὐτῶν, χωρὶς να τοὺς συγγέω μεταξὺ των.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Τὸ μεγαλυτέρον βιβλίον τοῦ κόσμου, πὺς ὅως και τὸ μικρότερον τοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθησαν ἀπ' οὗτο ἐξεφύθη τὴν πογραφίαν, εὐρίσκονται εις τὴν βιβλιοθήκῃ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Περσικῆς πόλεως. Τὸ μεγαλυτέρον βιβλίον ἐπὶ τῷ 1856 και περιέχει τὴν περιγραφὴν τῶν στέψεως τοῦ τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ 1ου. Τὸ μήκος του εἶνε 1 1/2 μέτρα και τὸ πλάτος 24 κλά. Εἶνε δεμένον με δέμα και γωνίαι του ἔχουν μπρούντινα καλύμματα. Τὸ ἀντίθετον τοῦ γιγαντιαίου αὐτοῦ βιβλίου ἐξεδόθη τὸ 1855 εις τὸ ἔθνικόν τυπογραφεῖον τῆς Πετροπόλεως και περιέχει τὰ ἔργα τοῦ Ρώσου ποιητοῦ μύθου Καπλά. ἔχει δὲ τὸ μέγεθος ἐνὸς γραμματοσίου. Στοιχεῖα διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ βιβλίου τεσσενάωσθησαν ἀπὸ ἄγρυον και ἦσαν τὸσὺν μικρά, ὥστε οἱ στοιχειοθέται ἦσαν ἀπορρομένοι να ἐργάζονται με φακόν.

ΧΡΥΣΟΦΟΡΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΤΥΡΙΟΥ

Τὸ ὅτι τὸ ὀλλανδικὸν τυρὶ θὰ μπορούσιν πλὴν τὸν θρησκευτικὸν τοῦ πλοῦτου, να χρησθῇ και χρυσόν, να καί ποὺ δὲν μπορούσιν φαντασθῇ τις. Καὶ ἐν τούτοις τὸ ὀλλανδικὸν πλοῖον «Τουντάντσια» εἶχε ναυλοθῇ πρὸς τὴν διαρκείαν τοῦ πολέμου ἀπὸ τὴν Γερμανίαν Κυβέρνησιν διὰ να μεταφέρῃ διὰ τὴν γανδιστικὴν σκοποὺς εἰς Μαυρόνους τὸν ποσὸν τῶν 50 ἐκατομμυρίων ἡφαιστίου χρυσόν. Ὁ χρυσὸς οὗτος εἶχε τοποθετηθῇ ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου διὰ τὸ ἀσκανδαλίσαι σα σὲ κεφάλαια ὀλλανδικοῦ τυροῦ. Ἀλλὰ τὸν πλοῦτον τὸ πλοῖον ἐβυθίσθη ἐπὶ τὸ γλυκοῦ πολεμικοῦ εις τὴν Βόρειον Θάλασσαν. Ἡδὲ ἀγγλικοὶ ναυαγοσώστειν ἀπὸ πλενας τὸ ἐσπέρως τὸν παραδόντες Στάβου του διὰ να προσπαθῇ να ἀνελάσῃ τὸ πλοῖον φορτὸν τοῦ βυθισθέντος ὀλλανδικοῦ πλοίου.

ΚΑΙ Η ΜΑΓΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ

Εἰς τὸ Ραγκβὸν διεξάγεται μιά δίκη ἐναντίον τῶν δραστῶν τῶν τελευταίων ἀνταρτικῶν γλινῶν ταραχῶν, ἐξ ἧς προκύπτει ὅτι αἱ περισσότεροὶ ἐξ αὐτῶν ἔπασαν θύματα μίας στικτῆς ὀργανώσεως, ἧς ἐπεδίωκε να ἐγείρῃ τὸν πληθυσμὸν ἐναντίον τῶν Ἀγγλῶν. Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ διεδίδεν ὅτι με καταπολεμικὸν στυγματοσμὸν θὰ ἠδύνατο τις να γίνῃ ἄνθρωπος. Ἐκατοντάδες χωρικοὶ περὶ στέρεξαν εἰς ἕνα μάγον, μέλος τῆς ὀργάνωσης, ὅστις τοὺς ἐστιγματίζει ἀντὶ αὐτοῦ ποσού. Οἱ ἐστιγματισθέντες ἐπετέθηκαν πρὸς τὸν Ἀγγλον, νομίζοντες ὅτι ἦσαν ἀπὸ σβλητοί. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦν τῆς τραγικῆς ἀντίθετον τῶν προσδοκίων των.

ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΗ - ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ

Εἰς τὸ Ἀννόδερον ἐγένοντο διὰ δευτέραν φοράν πειράματα ἀτμομηχανῆς ἀεροπλάνου δι' ἑλίκων ἀεροπλάνων. Τὰ πειράματα ἐγένοντο τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον, ὅταν εἶχαν ἀναπτύξει ταχύτητα 150 χιλιομέτρων. Ἡδὲ ἀνέπτυξε ταχύτητα 205 χιλιομέτρων.

ΤΙΚ-ΤΑΚ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

«ΔΙΟΝΙΑ» «ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ» «ΠΟΤΕ»

Ἦταν ἀργά: τρεῖς ὅστερ' ἀπ' τὰ μεσάνυχτα. Στὸ γραφεῖο τῆς συντάξεως βρισκόνταν μόνος. Στὸ πάτωμα εἶχαν σκορπιστῇ δυὸ τρία νυκτερινὰ τηλεγραφήματα. Ὁ «ἐκὶ τῆς ὄλης» εἶχε κατεθῇ στὸ τυπογραφεῖο για να κλεισθῇ τὴν τελευταία σελίδα. Σὲ λίγην ὥρα, θ' ἀνοίγονταν τὸ ἀγκομαχιστὸ τοῦ πιστηρίου ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αὐλῆς.

Ἀπόλυτη ἡσυχία μέσα στὸ γραφεῖο τῆς συντάξεως. Ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον δὲν ἔφτανε κανένας ἤχος. Ἐμπαιναν μόνον, κλεφτικὰ, λίγα νυκτερινὰ ἀρώματα ἀπὸ κάποιο γειτονικὸ μπαλκόνι. Ὁ Γερλῆς καθότανε σὺν ἀποσιτισμένῃ στὴν καρέκλα του, τελευταῖος ἀπ' ὅλους. Πρὶν λίγην ὥρα, ὁ πολιτικὸς συντάχτης τοῦ εἶχε προτείνει να πᾶνε για γάλα. Τὸν εἶχε ἀπαντήσει ἀνηχητικὰ. Θὰ πῆγαινε για ἵπνο. Ἦταν κουρασμένος...

Ναί, ἦταν κουρασμένος... Μὰ δὲν πῆγε για ἵπνο. Χωρὶς να τὸ καταλάβῃ, ἔμεινε στὴν καρέκλα του, κάτω ἀπ' τὸ χλωρὸ λαμπρὸν τοῦ ἡλεκτρικοῦ μετὰ δημοσιογραφικὸν χαρτὶ ποὺ ἐκτελοῦσε χρέη ἀμπαζούρ. Ἐκεῖνο τὸ βράδι ἡ δουλειὰ εἶχε πέσει πολλή. Γεγονότα πολλά και σπουδαία, τρεχάματα, τηλεφωνήματα. Τώρα εἶχαν τελειώσει πᾶ ὅλα. Τὰ χαρτὰ εἶχαν πῆ ὅσο περισσότερο μελάνι μπορούσαν, τὰ συνδετήρια τῶν στοιχειωθέντων εἶχαν δουλέψῃ σα λυσσασμένα, τὸ φύλλο ἦταν ἑτοιμο για τὸ πιστήριο.

Γιατὶ καθότανε τότε ὁ Γερλῆς; Για τίποτε... Τὸν εἶχε πιάσει μιά νάρκη ἀπέραντη, μιά κόρησι τῶν νεύρων, μιά ἀπολαύσιση. Καὶ καθότανε, μόνον και μόνον γιατί βαριότανε να φύγῃ...

Μ' ἀλήθεια, σιγά-σιγά, ξαναρχόντουσαν στὸ νοῦ του κάτι γεγονότα περίεργα τοῦ τελευταίου καιροῦ. Ἀπὸ κάποιο φίλο του ποὺ ἔχε γυρίσει ἀπ' τὴν Ἰνδίαν ἐκεῖνες τις μέρες, εἶχε μάθει πὺς ἡ Στέλλα ἦταν στὰ πρόθυρα να παντρευθῇ μ' ἕνα πλούσιον Ἀγγλο κτηματία. Ἡ λύσις αὐτὴ δὲν τὸν εἶχε ἐνοχλεῖ καθόλου τὸ Γερλῆ. Γιατὶ ἄλλοτε ποὺ δὲν ἐνοχλεῖ; Ὁ ἴδιος δὲν τῆς πόθῃ πῆ στὸ τελευταῖο τοὺς ραντεβού, προτοῦ ἐκεῖνη φύγῃ για τὴν Ἰνδίαν; Ὁ γάμος για ἕνα κορίτσι εἶνε κοινωνικὴ ἀνάγκη. Πρέπει ἀπαραιτήτως να ὑπάρχῃ κάποιο ἀντρικὸ ὄνομα ποὺ νῆαι πάντα πρὸς τοῦτο να σκεπασθῇ τὴς τρέλλες τῆς γυναικῆς. Ἐνῷ για τὸν ἄντρα, για ἕνα ἄντρα μάλιστα σὺν καὶ αὐτόν, ὁ γάμος θὰ ἦταν ἡ σκληριά, τὸ μαρτύριο, τὸ ρουτιναρίσμα τῆς ἀγάπης. Αὐτὸς δὲ μπορούσε να τὴν πᾶρῃ. Ὁ σεβασμὸς στὴν ἀγάπην τὸν ἴδιον τὸν ἔκανε να σκεφθῇ ἔτσι. Δὲν ἦθελε με κανένα τρόπο να τῇ δῇ τὴν ἀγάπην αὐτὴ κουρελιασμένη μέσα στὰ δεσμά τοῦ γάμου. Ἐκεῖνη ὅμως, ἦταν ἐλευτέρη να φερθεῖ ὅπως τῆς ἐπέβαλλαν ἡ περιστάσεις. Μποροῦσε να παντρευθῇ ἕνα ἄλλο, και να δημιουργηθῇ ὅτι δημιουργοῦν ὅλες ἡ γυναῖκες: μιά οικογενειακὴ ἐστία δηλαδή, ἔστω και πάλι σ' ἕνα ἄντρα ποὺ δὲν τὸν ἀγαποῦν...

Καὶ τώρα, ὁ Γερλῆς μάθαινε ἀπ' τὸ φίλο του πὺς ἡ Στέλλα παντρευότανε. Εἶχε περάσει καιρός ἀπὸ τότε... Ἡ ἀγάπη του για ἐκεῖνη εἶχε ἐξαμίσθη σιγά-σιγά, ὅπως ἐξαμίσθηται μιά σταγόνα βαρεῖας μυρουδιάς σ' ἕνα ντεκολτέ. Καί, σιγά-σιγά, στὴ θέσιν τῆς καρδίας του εἶχε μὴ ἡ στοργὴ για τὸ πλοῖον ἐκεῖνο, τὸ πεθαμένο. Δὲν τὴν ἀγαποῦν...

ποῦσε πιά. Συμπαθοῦσε μόνον με μιά ἀπέραντη τυφελότητα τὴς ἀναμνήσεως ποὺ τοὺς εἶχαν δώσει. Δὲ συμπαθοῦσε τὸ στόμα τὸ κατακόκκινον με τὰ χεῖλια ποὺ σιγοτρεμοῦλιαζαν κάθε τόσο: συμπαθοῦσε τὰ λόγια ποὺ βγαίνουν κάποτε ἀπ' τὸ στόμα αὐτὸ και ποὺ δημιουργοῦσαν για κείνον ἕνα ὥραϊο παρελθόν. Δὲ συμπαθοῦσε τὰ μάτια τῆς, σκοτεινὰ σα μιά ἀσέληνη νύχτα τοῦ Μᾶη με μακρυνὲς ἀστράπες: συμπαθοῦσε τὴς ματιές τῆς ποὺ τοῦ γλῆκαιναν τὴς ἀναμνήσεις...

Μαζὶ με τὴς πληροφορίες του, ὁ Φάνης, ὁ φίλος τοῦ Γερλῆ, ἔφερε και μιά θέληση, μιά παράκληση καλύτερη, τῆς Στέλλας: Ἐπειδὴ τὸν ἀγαποῦσε πολλὸν τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς, θὰ ἤθελε να μὴν εἶχε κανεὶς ἀνα-

Τὴ γνώρισε σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι.

μνήσεις ἐρωτικῆς δικῆς τῆς, ἐκτός ἀπ' αὐτόν. Παρακαλοῦσε λοιπὸν τὸ Γερλῆ να τῆς στείλῃ πίσω ὅσα γράμματα δικὰ τῆς κρατοῦσε.

Ἡ παράκλησις αὐτὴ διατυπωμένη σ' ἕνα τελευταῖο γράμμα ψυχρὸ ποὺ τοῦ μετεβίβασε ὁ Φάνης, ἔκανε στὸ Γερλῆ μάλλον κακὴν ἐντύπωση: Τί δηλαδή; Φοβότανε μὴ τὴν ἐκδίωξῃ και τοῦ ζητοῦσῃ τὰ γράμματα τῆς;... Σ' αὐτὸ εἶχε καταλῆξῃ μιά ἐρωτικὴ σχέσις τεσσάρων χρόνων; Ἀρκοῦσε να τοῦ παραγγυηθῇ να κἀνῃ τὰ γράμματα τῆς, καὶ ὥφειλε ναῖν βεβαία πὺς θὰ συμμορφωνότανε ἕκείνος χωρὶς καμμίαν ἀντίθεσιν. Ὑστερα ὁ καιρός, σκέφτηκε και κατὰ ἄλλο ὁ Γερλῆς: Αὐτὴ ἡ μέθοδος τῆς ἐπιστροφῆς τῶν γράμματων, αὐτὸς ὁ νέος ἔρως, μπορεί να μὴν ἔφτανε παρὰ τὰ τελευταῖα τῆς αὐτοῦ για να κρατηθῇ τὴν παλιά τῆς ἀγάπην. Ναί, μ' αὐτὸ συνέβαινε αὐτό, τὴ περιέμενε ἄραγε; Τὸ αἶσθημα αὐτὸ εἶχε σβύσει ὁλόκληρον ἀπὸ τὴν ψυχὴν του. Ὑστερα, ἐκεῖνη βρισκότανε τόσο μακριὰ του... Τὰ φίλια του δὲν ἦσαν δυνατὰ να τῇ φτάσουν. Εἰν' ἀλήθεια πὺς κάποτε, στὴν ἀρχὴ τοῦ χωρισμοῦ τους, κυριότανε κείνος τ' ἄσπρα κάθε βράδι, με τὴν ἰδέα πὺς ἀπάνω σὲ κάποιο ἀπ' αὐτὰ θὰ συναντοῦσε τὸ μακρυνὸ βλέμμα τῆς... Μ' αὐτοὶ ἦτανε ρομαντισμοὶ τῶν πρώτων ἡμερῶν και περᾶσανε γρήγορα...

Ἄνοιξε τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του καὶ

ἐβγάλε τὰ γράμματα τῆς, πακεταρισμένα. Ἐνα-ἕνα τὰ κύτταξε τυφελῶς, σὰ νᾶχαν ζωὴ τὰ ἄψυχα αὐτὰ κομματάκια τοῦ γραμμένου χαρτιοῦ, και, σιγά-σιγά, ξανάησε παλιὲς στιγμὲς στὸ διάβασμά τους. Σημειώματα βιαστικά, ἡ κόλλες ἀτέλειοτες γραμμένες με προσοχὴ, ἡ κουρελιασὰ σβυσμένα ποὺ καὶ ποὺ ἀπὸ τὰ δάκρυα. Ἄνοιγε καθένα χωρὶς σειρά, και διάβαζε. «...Μόλις πάρῃς τὸ σημειώμά μου, ἔλα να με βρῇς... Σὲ περιμένω ἐξάπαντος... Εἰν' ἀνάγκη ἀγαπημένε μου...»

Τί ἀνάγκη ἦταν; Νὰ τοῦ πῇ πὺς τὸν ἀγαποῦσε, πὺς γι' αὐτὸν ζοῦσε μόνον, να τοῦ ψιθυρίσῃ στ' αὐτὴ χίλια δυὸ ἀσάμηντα ψευτολόγια, ποὺ ἔλα μαζί ὅμως ἀποτελοῦν τὴν εὐτυχίαν. Ἄλλοι ἡ ἀγάπη τῆς ἐχειλιζέτο ἀσυνκράτητη: «Ἀγαπημένε μου ἀγοράκι, ἀδιαθέτησε ξαφνικά;... Τί δυστυχία... Κι' ἐγὼ ποὺ σὲ περιμένα πάλι σήμερα, για να περάσουμε δυὸ-τρεῖς ὄρες ἀγκαλιασμένοι, ὅπως πάντα... Δὲν περάζει ὅμως... Σφιγγὼ τὴν καρδιά μου και περιμένω... Ὁ ἄγκλιαστοῦμε περισσότερον ὅταν θὰ σηκοθῇς, και θὰ δώσουμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον μαγεμένα ὅσα φίλια χάσαμε...» Αὐτὸ λόγια βιαστικά σ' ἕνα μπιλλιετάκι τοῦ θυμῆσαν μικροεπιτομῆς τόσο γλινῆς: «Τὸ ἀπόγευμα στις 6 θάρθῃ να σὲ πάρω για να πᾶμε στὸ σινεμά... Ποιὸ ἀπόγευμα ἄραγε; Ἐνα ἀπ' ὅλα... Κι' ὕστερα τὴ συνόδεψε ὡς τὴν πόρτα τῆς, ἀφοῦ μέσα στὸ μισοσκοτάδιο τῆς σάλας τοῦ κινηματογράφου εἶχαν φιληθῇ χίλιες φορές, μακροσμένον ἀπ' τοὺς ἄλλους θεατῆς, σὲ μιά γωνίτσαν... Ὑστερα, ἀπολοθοῦσαν οἱ ὄρκοι σὲ σελίδες γεμάτες λατρεία: «19 Μαρτίου. Αὐριο κλεινοῦν δυὸ χρόνια ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἀγαπήθηκε... Αὐτὸ χρόνια γεμάτα τρελλές, πειράματα, θυμοὺς, ἀπιστίες. Πέσαν, τέτοιον καιρὸ, δὲ δίστασες να μοῦ γράψῃς πὺς δὲν ἀγαποῦμαστε πιά... Θεέ μου, τί μεγάλες λέξεις... Θυμάσαι τί σοῦ ἀπάντησα;... Ὅτι θὰ σ' ἀγαποῦσα και τοῦ χρόνου, και πάντα... Καὶ σήμερα σοῦ γράφω πάλι, για να σοῦ θυμῇσω ὅσα σοῦ εἶπα και πέροι. Κράψε τὸ γράμμα μου ἂν θέλῃς, και κράψε τὰ γράμματα κάθε χρόνου... Θὰ κάνῃς μιά ἁράια συλλογὴ...»

Στὸ τελευταῖο αὐτὸ γράμμα, γέλασε ὁ Γερλῆς. Γέλασε ὅμως χωρὶς πίκρα, χωρὶς καμμία πίκρα μάλιστα... Ἦτανε τόσο βέβαιος ἀπὸ τότε πὺς ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὄρκοι δὲ θὰ κρατιόντουσαν... Δὲν τὴν κατηγοροῦσε ὅμως γι' αὐτοὺς. Τότε, ἦτανε σίγουρη πὺς θὰ τοὺς κρατοῦσε. Λογάριασε χωρὶς να σκεπτεται πὺς ὁ καιρός, ὁ χωρισμὸς, ἡ ἀπόστασις, ἡ νέες ἐντυπώσεις, ὅλ' αὐτὰ δημιουργοῦν τὴ λήθη για τὰ παλιά και δημιουργοῦν νέα. Κι' αὐτὸς μάλιστα δὲν εἶχε ἐξαχάσει;... Ναί, μ' αὐτὸς δὲν τῆς εἶχε ὀρκιστῇ ποτὲ... Ἦτανε μιά μωρὴ, ἀσχημονητὴ ἐρωτικὴ λεπαιότητα...

Εἶχε χαρμὴν πιά, ὅταν ὁ Γερλῆς ξανάκλεισε στὸ συρτάρι τοῦ γράμματα τῆς Στέλλας τυλιγμένα σ' ἕνα ὀδὲ χαρτὶ. Σκεπτότανε να τὰ ταχυδρομῇ τὴν ἰδίαν ἡμέρα. Τὸ πιστήριον βοῦζε ἀπ' τὸ βάθος τῆς αὐλῆς. Οἱ χαρμάλιδες κουβαλοῦσαν τὰ φύλλα στὸ πρατσοῖο. Προσέχρησε βαρεσθημένος πρὸς τὴν Ὀμόνοια. Ἀς μὴ τὴν ἀγαποῦσε πιά. Ἦθελε να τὴν εἶχε κοντὰ τοῦ ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ, για να τῆς πῇ μερικὰ πράγματα.

Νά της πή ίσως πόσο οι όρκοι είνε άνοήσιες και πόσο τ'α φίλια είνε γλυκά μόνο και μόνο γιατί μπορούν νά σθυστούν μ' άλλα, γλυκύτερα... Νά της πή πόσο κοντές είνε ή λέξεις «για πάντα...», «αίώνια...», «ποτέ...», που συνοδεύουν τόσο συχνά τ'α ρήματα «σ' αγαπώ...», «σ' λατρεύω...», «δέν θά σ' ξεχάσω...» Νά της πή πόσο εφήμερο πράμα είνε ή αγάπη, και πόσο στιγμιαίο τ'ο σμίξιμο δυό χειλιών...

Τήν άλλη μέρα, ξύπνησε κατά τίς τρεις τ'ο άπόγευμα. Ήταν έλαφρός, εύθυμος, χαρούμενος. Δένοντας τή γραβάτα του σιγοσφύριζε μέ κέφι κάποιο σκοπό. Κι' είχε λόγους νάναι χαρούμενος. Στίς έξη είχε ραντεβού. Τή λέγανε Λέλα. Ήταν ψηλή, καστανή, μ' ένα δέμα άπολό, σά βελούδινο, μέ δυό ματάκια γλυκά που έβλεπαν νά κυττάζουν και ξεραίναν νά δακρύζουν, μέ μι'α φωνίτσα σάν μελάιδια. Τήν είχε γνωρίσει σ' ένα φιλικό του σπίτι, έδώ κι' ένα μήνα. Άπ' τήν πρώτη στιγμή κατάλαβε πώς θά τήν αγαπούσε. Τής μίλησε σιγά, για χίλια-δυό πραγματάκια άσήμαντα μέ τόσο ενδιαφέροντα, και σ'το τέλος, τήν ώρα που χωριζόντουσαν, τής πήρε ένα ραντεβού. Τ'ο άρκίστηκε πώς ήταν άδύνατον νά πάη. Ή μαμά της ήτανε τόσο άσχημη... Δέν είχε καμιάν έλευθερία... Παρ' όλ' αυτά, εκείνος τήν περίμενε. Ήρθε, και δέκα λεπτά νωρίτερα μάλιστα. Μείναν μαζί πολλήν ώρα. Τόν τραβούσε έξαιρετικά αυτό τ'ο χαριτωμένο πλάσματάκι.

Άπό τότε, τήν έβλεπε σχεδόν κάθε μέρα. Αιστανότανε πώς σιγά-σιγά έμπαινε στή ζωή του. Τ'ο γινότανε άπαραίτητη μέρα μέ τήν ημέρα. Τά λογάρια της ήτανε χαριτωμένα, τ'ο στοματάκι της τόσο κόκκινο, ή ματιές της τόσο γλυκές... Έμοιαζε μέ μι'α κοτάκι άπό τήν πιό φίνα πορσελάνη...

Όταν πήγε κείνο τ' απόγεμα σ'το ραντεβού, τήν ήρε νά περιμένει:
— Γιατί άργησες; τόν ρώτησε.
— Έξη δέν είχαμε πη;...
— Τώρα είν' έξημισι...
— Κάνεις λάθος... Είνε μόλις έξη παρ'ά πέντε...

Τ'ο ενδιαφέρον της αύτ'όν εύχαριστούσε έξαιρετικά. Έννοιόθε πώς της είχε γίνει άπαραίτητος, όπως τ'ο είχε γίνει και κείνη. Προχώρησαν μακριά άπ' τήν πόλη, άνάμεσα σ' άπέραντα χωράφια της έσοχής. Έγερνε ό ήλιος, μακριά, σ'τόν ορίζοντα. Ή Λέλα είχε γείρει τ'ο κεφάλιακί της σ'τόν ώμο του. Τά δακτυλίδια των καστανών μαλλιών της τόν έπνιγαν μέσα σ' ένα άρωμα τόσο γλυκό... Κι' έννοιόθε πώς τήν αγαπούσε τόσο...

Φαίνεται πώς και κείνη όμως δέν έμεινε άσυγκίνητη, τή στιγμή αύτ'ή που γύρω τους άπλωνότανε μι'ά άπέραντη ήσυχία, και πού μόνο, μόνο, άκουγότανε κανένα μακρινό τριλίμιμα άηδονιού. Γιατί σ'ε μι'ά στιγμή, πέρασε τ'ο χέρι της σ'τη μέση του, τόν κύτταξε πολύ σ'τα μάτια, και τόν ρώτησε σιγά:
— Μ' αγαπάς;... πέμου...

— Δέν τ'ο ξέρεις;...
— Όχι, θέλω νά μού τ'ο πης... Γιατί έγώ σ' αγαπώ πολύ... Είν' ή πρώτη φορά πού αισθάνομαι τήν καρδιά μου νά χτυπά έτσι... Καί μού φαίνεται πώς δέν θά πάψη νά χτυπά για σένα ποτέ...

«Ποτέ...» Μιά άπ' τίς τόσο μεγάλες λέξεις... Κύτταξε τή μικρή του, κι' είδε σ'τα μάτια της τ'οση τρυφερότητα, πού κατάλαβε πώς κι' αύτ'ή τ'ο πιστευε αυτό πού έλεγε. Για μι'ά στιγμή, τοίθε νά τή μιλήση κάπως άλλοιότιχα. Νά της πη πώς όλες αύτες ή μεγάλες λέξεις είνε άνόητες και ψεύτικες, πώς δέν πρέπει νά λέγονται γιατί χαλούν τήν πραγματική έννοια τής αγάπης, πού δέν τίς άνέχεται. Νά της πη πώς όλες ή αγάπες, κι' ή πιό μεγάλες, κι' ή πιό σπουδαίες, κι' ή πιό τρανές, άρχισαν, φούντωσαν και ξεψύχησαν, κοινά, όμοιομορφα, μέ μι'ά όμοιότητα καταπληκτική, πού άποτελεί ίσως ένα άπό τ'α προτερημάτια τους...

Δέν της τάπε όμως... Τήν είδε τόσο τρυφερή, τόσο έρωτιάρα, τόσο όμορφη κάτω ά-

ΑΠΟΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μιά φορά ό Ναστραντίν Χότζας συρριανώντας στήν αγορά τ'α χρέατα πού πουλούσαν, είδε ένα ώραίο συκώτι και ξεσηκώθηκε ή όρεξή του για νά τ' αγοράσει, μέ δέν ήξαιρε ό εύλογημένος πώς τ'ο μαγειρεύουν. Ρώτησε λοιπόν τ'ο χασάπη και κείνος τ'ο είπε πώς τ'ο συκώτι τρώγεται και μαγειρεύεται έτσι κι' έτσι και έκθεσε τ'α καθέκαστα τ'ο μαγειρείματος, μέ τ'ο είπε πώς πιό νόστιμο τ'ο συκώτι θά είνε άν τ'ο κάνει τηγανιστό και μάλιστα μέ βούτυρο, πού τότε στήν Ανατολή εΐτανε φτηνό και άφθονο. Ό Χότζας λοιπόν ζήτησε άπ' τ'ο διπλανό γραφέιο ένα καλέμι κι' έγραψε πάνω σ'το νύχι τ'ο μεγάλου δακτύλου του μέ συντομία τούς τρόπους τής παρασκευής τ'ο συκωτιού.

Κατόπι αγόρασε τ'ο συκώτι δσα δσα, τ'ο κρατούσε μέ τ'ο δεξί, γιατί βέβαια σ'το νύχι τ'ο άριστερού του χεριού είχε γράψει τή συνταγή.

Έχοντας λοιπόν σ'το νού του τή νοστι-

π'ο τίς άχτίνες τ'ο ήλιου πού βυθίζονταν σ'τόν ορίζοντα, πού λυπήθηκε νά τής χαλάση τήν ιλλουζιόν. Τήν άγκάλιασε μόνο σφιχτότερα και προχώρησαν...

Σ'το άγκάλιασμά του, έπεσε ένας φάκελλος άπ' τήν τσέπη του. Έκείνη έσκυψε γρήγορα, τόν μάζεψε και έβγαλε τ'ο γράμμα άπό μέσα:
— «Στέλλω...» ψιθύρισε διαβάοντας τήν ύπογραφή.

— Διάβασε, τής είπε κείνος. Θά δης πώς δέν είνε τίποτε...

Ήταν τ'ο γράμμα τής Στέλλας πού τ'οδε μεταβίβασι ό Φάνης. Ή Λέλα διάβασε δυνατά, κι' έφτασε γρήγορα σ'το τέλος:

— «...Άν θές νά μάθης τ'α νέα μου, όρίστε: Έχω κάποιο μικρό αισθηματάκι, πού ίσως καταλήξη σ' έναν όμορφο γάμο, αντίθετα μέ κάτι μεγάλα αισθήματα, πού συνήθως δέν καταλήγουν σ'ε τίποτε...»

Ή Λέλα έμεινε σιωπηλή για λίγο. Ύστερα τόν κύτταξε μέ δάκρυα σ'τη φωνή:

— Ήταν μεγάλο αισθημα, ε;...
— Ναί, Λέλα... Ήταν...

— Και... τήν ξεχάσες πιά;...
— Στ' όρκίζομαι σ'τα μάτια σου...

— Όποτε, μπουρ λν'ά τ'ο σκίσω αυτό τ'ο γράμμα;...
— Άν θέλεις...

Μέ σκληρά κινήματα ή Λέλα έσκισε τ'ο γράμμα τής άλλης και σκόρπισε τ'α κομμάτια του σ'το βραδινό αέρακι. Ύστερα τόν άγκάλιασε και τοίθε:

— Ναί, μέ ή αγάπη ή δική μας δέν θά τελειώση έτσι... Είν' ένα άσχημο τέλος αυτό... Κι' ή δική μας ή αγάπη είν' όμορφη...

Πάλι θέλησε νά τής πη κάτι: Πώς και κάποια άλλη αγάπη ήταν όμορφη, κι' άσκήμνη μέ τόν καιρό, πώς και κάτι άλλοι όρκοι ήταν μεγάλοι και ξεχάστηκαν, πώς και κάποια άλλα ήλιοβασιλέματα ήταν μαγεμένα και σβύστηκαν... Νά της πη άκόμα πώς — πούδς έξέρει... — ύστερ' άπό καιρό, άπό μήνες ή άπό χρόνια, μπορεί κάποια άλλη σ'το πλάι του νά σκίσει κάποιο τελευταίο γράμμα δικό της μέ σκληρά κινήματα, όπως έκανε κι' αύτ'ή π'οό όλίγην για τ'ο γράμμα τής Στέλλας...

Πώς τότε, ύστερ' άπό καιρό, θά πειθόταν κι' ή ίδια πόσο κοντές είν' ή λέξεις «ποτέ...», «αίώνια...», «για πάντα...», πού συνοδεύουν συνήθως τ'α ρήματα «δέν θά σ' ξεχάσω...», «σ' αγαπώ...», «σ' λατρεύω...»... Μά δέν τήν είχε τίποτ' άπ' όλα αυτά. Τήν άγκάλιασε μόνο περισσότερο, και τής φίλησε τ'α άρωματισμένα μαλλιά κλείνοντας τ'α μάτια...

Μά δέν τήν είχε τίποτ' άπ' όλα αυτά. Τήν άγκάλιασε μόνο περισσότερο, και τής φίλησε τ'α άρωματισμένα μαλλιά κλείνοντας τ'α μάτια...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τοῦ κ. Μ. ΦΙΛΗΝΤΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΛ...

τ'όν άνακριτή τής Σκότλαντ Γουάρ κ. Κόου-λεϋ, τόν όποιον έ γνώριζε ήδη λίγο. Σ' αύτ'όν άνεκοίνωσε τ'α σπουδαιότερα γεγονότα τής ύποθέσεως.

— Για τήν δολοφονία τ'οϋ Ζέλφ; Όχι, δέν ελήθησαν τήν συνεργασία μας σ' αύτ'ήν τήν ύπόθεσι. Έχουμε όμως έδώ τ'α δακτυλικά σου άποτυπώματα και διεπιστώσαμε τήν ταυτότητά του. Τ'ο άληθινό όνομά του είνε Τζέ-φρεϋ. Είχε καταδικασθ' δύο φορές και ή-ταν πολύ έξυπνος κακοποιός.

— Ξεφύγετε τόν Λιού Ντάνεϋ; ρώτησε ό Τίμ.

— Άκουσε ένα επίφωνημα έκπλήξεως.
— Τόν Λιού Ντάνεϋ; Έγύρισε, λοιπόν,

Τά γαλανά μάτια της είχαν καρφωθ' σ'τα δικα τ'ο και ένα παραέξοχα χαμόγελο άνοιγε λί-γο τ'α χείλη της.

— Έτσι λοιπόν επέτυχ'ε μέ ένα σμπάρο δυό τρυγόνια; έπρόσθεσε ή κυρία Ντάνεϋ μέ χα-μυγλωτερή φωνή.

— Έγώ είμαι τ'ο δεύτερο τρυγόνι; — Άκριβώς! άπήντησε αύτ'ή.

— Έσκυψε έπειτα και άνοιξε τήν πόρτα τ'οϋ αύτοκινήτου.

— Τώρα μπορείτε νά πηγαίνετε. Καθώς αύτ'ος έκαμε νά σηκωθ'ε τόν έπια-σε άπό τ'ο νέρι.

— Μπορείτε νά μέ φιλήσετε, άν θέλετε τ'οϋ είπε.

— Ό Τιμ έγέλασε δυνατά.
— Υπαγε όπίσω μου. Σατανά!

— Επήλθε έξω και έκλεισε μέ όρμη τήν πόρτα.

— Θυμώσατε; ρώτησε αύτ'ή περιπαλαιτικά.
— Σας όμολογώ ότι φοβήθηκα. είπε ό Τίμ.

— Άλλά θά κάμετε καλή νά γυρίσετε άμέσως σ'τη Πλακάθ'η πούν θιμώσω σ'τ' αλήθεια!

— Ή κυρία Ντάνεϋ τόν έχαίρεισε μέ μι'ά κίνησι τ'οϋ χεριού της.

— Χαίρετε, Άγιε Άντώνιε!

— Ό Τιμ έστάθηκε σ'τη μέση τ'οϋ δρόμου κυ-τάσσοντας τ'ο αύτοκίνητο πού έφαινε, έως ό-τ'όν εγώθησε σ'ε μι'ά μακρινή καμπί τ'οϋ δρό-μου. Έπειτα έγύρισε σ'το δικό του αύτοκί-νητο και έφάνετο πολύ συλλογισμένος.

Ή περιπέτεια αύτ'ή τ'οϋ έφαινετο πολύ παρθένη. Ήξευρε ότι συχνά ή γυναίκες έ-ποδίδαν τ'ους άντρες τ'όν. Άλλά τ'ο έκαναν μέσ'α σ'την μανία τής άκοάτητης όογης. Ός άντινομικός είνε συναντήσει πολλές τέτοιες περιπτώσεις προδοσίας έξ αιτίας τής έηλο-τυπίας.

Άλλά δέν είχε συναντήσει ποτέ άλλοτε μι'ά τόσο πύθγαμη προδοσία, μι'ά γυναίκα πού ποδίδαν τ'ους άντρες τ'όν. Άλλά τ'ο έκαναν μέσ'α σ'την μανία τής άκοάτητης όογης. Ός άντινομικός είνε συναντήσει πολλές τέτοιες περιπτώσεις προδοσίας έξ αιτίας τής έηλο-τυπίας.

Άλλά δέν είχε συναντήσει ποτέ άλλοτε μι'ά τόσο πύθγαμη προδοσία, μι'ά γυναίκα πού ποδίδαν τ'ους άντρες τ'όν. Άλλά τ'ο έκαναν μέσ'α σ'την μανία τής άκοάτητης όογης. Ός άντινομικός είνε συναντήσει πολλές τέτοιες περιπτώσεις προδοσίας έξ αιτίας τής έηλο-τυπίας.

Άλλά δέν είχε συναντήσει ποτέ άλλοτε μι'ά τόσο πύθγαμη προδοσία, μι'ά γυναίκα πού ποδίδαν τ'ους άντρες τ'όν. Άλλά τ'ο έκαναν μέσ'α σ'την μανία τής άκοάτητης όογης. Ός άντινομικός είνε συναντήσει πολλές τέτοιες περιπτώσεις προδοσίας έξ αιτίας τής έηλο-τυπίας.

Άλλά δέν είχε συναντήσει ποτέ άλλοτε μι'ά τόσο πύθγαμη προδοσία, μι'ά γυναίκα πού ποδίδαν τ'ους άντρες τ'όν. Άλλά τ'ο έκαναν μέσ'α σ'την μανία τής άκοάτητης όογης. Ός άντινομικός είνε συναντήσει πολλές τέτοιες περιπτώσεις προδοσίας έξ αιτίας τής έηλο-τυπίας.

Άλλά δέν είχε συναντήσει ποτέ άλλοτε μι'ά τόσο πύθγαμη προδοσία, μι'ά γυναίκα πού ποδίδαν τ'ους άντρες τ'όν. Άλλά τ'ο έκαναν μέσ'α σ'την μανία τής άκοάτητης όογης. Ός άντινομικός είνε συναντήσει πολλές τέτοιες περιπτώσεις προδοσίας έξ αιτίας τής έηλο-τυπίας.

Άλλά δέν είχε συναντήσει ποτέ άλλοτε μι'ά τόσο πύθγαμη προδοσία, μι'ά γυναίκα πού ποδίδαν τ'ους άντρες τ'όν. Άλλά τ'ο έκαναν μέσ'α σ'την μανία τής άκοάτητης όογης. Ός άντινομικός είνε συναντήσει πολλές τέτοιες περιπτώσεις προδοσίας έξ αιτίας τής έηλο-τυπίας.

Άλλά δέν είχε συναντήσει ποτέ άλλοτε μι'ά τόσο πύθγαμη προδοσία, μι'ά γυναίκα πού ποδίδαν τ'ους άντρες τ'όν. Άλλά τ'ο έκαναν μέσ'α σ'την μανία τής άκοάτητης όογης. Ός άντινομικός είνε συναντήσει πολλές τέτοιες περιπτώσεις προδοσίας έξ αιτίας τής έηλο-τυπίας.

Άλλά δέν είχε συναντήσει ποτέ άλλοτε μι'ά τόσο πύθγαμη προδοσία, μι'ά γυναίκα πού ποδίδαν τ'ους άντρες τ'όν. Άλλά τ'ο έκαναν μέσ'α σ'την μανία τής άκοάτητης όογης. Ός άντινομικός είνε συναντήσει πολλές τέτοιες περιπτώσεις προδοσίας έξ αιτίας τής έηλο-τυπίας.

Άλλά δέν είχε συναντήσει ποτέ άλλοτε μι'ά τόσο πύθγαμη προδοσία, μι'ά γυναίκα πού ποδίδαν τ'ους άντρες τ'όν. Άλλά τ'ο έκαναν μέσ'α σ'την μανία τής άκοάτητης όογης. Ός άντινομικός είνε συναντήσει πολλές τέτοιες περιπτώσεις προδοσίας έξ αιτίας τής έηλο-τυπίας.

Άλλά δέν είχε συναντήσει ποτέ άλλοτε μι'ά τόσο πύθγαμη προδοσία, μι'ά γυναίκα πού ποδίδαν τ'ους άντρες τ'όν. Άλλά τ'ο έκαναν μέσ'α σ'την μανία τής άκοάτητης όογης. Ός άντινομικός είνε συναντήσει πολλές τέτοιες περιπτώσεις προδοσίας έξ αιτίας τής έηλο-τυπίας.

Άλλά δέν είχε συναντήσει ποτέ άλλοτε μι'ά τόσο πύθγαμη προδοσία, μι'ά γυναίκα πού ποδίδαν τ'ους άντρες τ'όν. Άλλά τ'ο έκαναν μέσ'α σ'την μανία τής άκοάτητης όογης. Ός άντινομικός είνε συναντήσει πολλές τέτοιες περιπτώσεις προδοσίας έξ αιτίας τής έηλο-τυπίας.

Άλλά δέν είχε συναντήσει ποτέ άλλοτε μι'ά τόσο πύθγαμη προδοσία, μι'ά γυναίκα πού ποδίδαν τ'ους άντρες τ'όν. Άλλά τ'ο έκαναν μέσ'α σ'την μανία τής άκοάτητης όογης. Ός άντινομικός είνε συναντήσει πολλές τέτοιες περιπτώσεις προδοσίας έξ αιτίας τής έηλο-τυπίας.

Άλλά δέν είχε συναντήσει ποτέ άλλοτε μι'ά τόσο πύθγαμη προδοσία, μι'ά γυναίκα πού ποδίδαν τ'ους άντρες τ'όν. Άλλά τ'ο έκαναν μέσ'α σ'την μανία τής άκοάτητης όογης. Ός άντινομικός είνε συναντήσει πολλές τέτοιες περιπτώσεις προδοσίας έξ αιτίας τής έηλο-τυπίας.

Άλλά δέν είχε συναντήσει ποτέ άλλοτε μι'ά τόσο πύθγαμη προδοσία, μι'ά γυναίκα πού ποδίδαν τ'ους άντρες τ'όν. Άλλά τ'ο έκαναν μέσ'α σ'την μανία τής άκοάτητης όογης. Ός άντινομικός είνε συναντήσει πολλές τέτοιες περιπτώσεις προδοσίας έξ αιτίας τής έηλο-τυπίας.

Άλλά δέν είχε συναντήσει ποτέ άλλοτε μι'ά τόσο πύθγαμη προδοσία, μι'ά γυναίκα πού ποδίδαν τ'ους άντρες τ'όν. Άλλά τ'ο έκαναν μέσ'α σ'την μανία τής άκοάτητης όογης. Ός άντινομικός είνε συναντήσει πολλές τέτοιες περιπτώσεις προδοσίας έξ αιτίας τής έηλο-τυπίας.

άσήμαντα περιστατικά πού έσχετίζοντο μέ όποιονδήποτε έγκλημα τόν ένδιέφερε, έστο και άν δέν έπρόκειτο νά διεξαγάγη ό ίδιος σχετικές έρευνες.

Ή περιέργειά του είχε κεντηθ' σ'το έπα-κρον άπό τήν παράξενη αύτ'ήν διαγωγή τής κυρίας Ντάνεϋ και τ'ο μυστήριο τής ιδιω-τικής ζωής της, καθώς και ή πραγματική σχέση της μέ τόν Λιού Ντάνεϋ τόν έσκαν-δάλιζαν έξαιρετικά.

Είχε σκοπό νά ζητήσει άπό τήν Σκότλαντ Γουάρ νά τ'οϋ προμηθεύσει μι'ά φωτογραφία τ'οϋ άνθρώπου αύτ'οϋ και όλα τ'α στοιχεία

«Όταν ό Στόκερ τήν άρπαξε άπό τ'ο

πάλι στήν Άγγλία; Για τελευταία φορά εί-χαμε άκούσει γι' αύτ'όν σ'τη Νότιο Άφρική.»
«Ξέρω πολύ καλά αύτ'όν τόν Λιού. Μή-πως τόν είχατε συναντήσει και σεις σ'τη Νό-τιο Άφρική; — Και όταν ό Τιμ άπήνησε άνηθτικώς. — Ή τήν γυναίκα τ'οϋ; Μιά πολ-λή όμοία κυρία.

— Ναί, τήν έγγνώρισα αύτ'ήν τήν κυρία, εί-πε ό Τιμ μέ ξερό τόνο.

— Τότε φροντίσατε νά τήν άποφύγετε σ'άν τόν διάβολο! είπε ό Κόουλεϋ. Άλλοιώς κιν-δυνεύετε νά βρεθ'ετε μπερδευμένος μέ καμ-μι'ά ύπόθεσι πολύ σοβαρή π'οϋ έπ'αυτο έδώ τ'ο δαύτι. Ή κυρία αύτ'ή έχει τήν διαση-μοσύνη συνήθεια νά προδίδη τόν σκόλονόγ-ος κατά τ'ους έξη μήνες τ'οϋ χρόνου και κα-τ'α τ'ους άλλους έξη νά μετανοή τ'ομοιά γι'αυτό... Οι άνθρωποι σ'τους όποιους τόν είχε προδώσει, βρίσκονται συνήθως σ'ε πολύ δύ-σκαρ'εσι θέσι μετά τήν μετανοή τ'ους.

Ό κ. Κόουλεϋ τ'οϋ έκαμε μι'ά μικρή περι-γραφή τής κυρίας Ντάνεϋ, ή όποία δέν ήταν καθόλου κολακευτική για τόν χαρακτήρα της.

Σ'ε λίγο ό Τιμ άνέθηκε σ'το δωμάτιό του γι'ά νά σημειώση όλες τίς νεώτερες λεπτο-μέρειες τής ύποθέσεως αύτ'ης πού τόν ένδιέ-φερε έξαιρετικά. Ό νεαρός άστυνομικός εί-χε τήν συνήθεια νά κρατ'ε ένα είδος ήμερο-λογίου σ'το όποιον κατέγραφε και τ'α πλέον

χέρι, εκείνη έλευθερώθηκε άπότομα...

σχετικώς μέ τήν ζωήν του, αλλά ή παρ'αί-ψις του αύτ'ή δέν είχε καμιά σημασία, για-τί όχι μόνον ή Σκότλαντ Γουάρ δέν είχε τήν φωτογραφία και τ'α στοιχεία αύτά, αλλά και ή ίδια είχε καταναλώσει πολλά χρόνια σ'ε μάταιες αναζητήσεις για νά τ'α ξεάσφα-λίση.

Καθώς έτελείωνε τήν τελευταία σελίδα τ'όν σημειώσεών του, τ'α μάτια του έπεσαν σ'τόν κ'ηπο, και εκεί πίσω άπό ένα εύλινο φράχτη διέκρινε κάτι πού ένινεϊτο. Έκτόταξε πο-σοστατικά και διέκρινε μι'ά μικρή τολύπη κα-πνού νά ύψώνεται σ'τόν αέρα.

Σ'ε λίγα λεπτά ό Τιμ βρέθηκε σ'τόν κ'ηπο. Ή Μαίρη δέν φαινότανε άπό εκεί πού βρι-σκόταν αύτός, αλλά ό ξύλινος φράχτης ήταν μερικ'α βήματα π'οϋ πέρα. Ό Τιμ διέσχισε μέ γοργά βήματα τ'ο διάστημα π'οϋ τόν έχώ-ριζε έως εκεί και έβγαλε άδόρυθα σ'την ά-κρη τ'οϋ φράχτη.

Πίσω άπ' αύτ'όν ήταν ό Στόκερ. Άπό τ'α χείλη του ήταν κρεμασμένο ένα μεγάλο πού-ρο. Τά χέρια του ήταν χωμένα μέσα σ'τις τσέπες του κατά τρόπο κάπως άπερηχ' και ή πλατεί'α φάτσα του ήταν κατακουρασμένη. Ξαφνίστηκε όταν είδε τόν Τιμ νά παρουσιά-

Σ'ε λίγο ό Τιμ άνέθηκε σ'το δωμάτιό του γι'ά νά σημειώση όλες τίς νεώτερες λεπτο-μέρειες τής ύποθέσεως αύτ'ης πού τόν ένδιέ-φερε έξαιρετικά. Ό νεαρός άστυνομικός εί-χε τήν συνήθεια νά κρατ'ε ένα είδος ήμερο-λογίου σ'το όποιον κατέγραφε και τ'α πλέον

Όταν έγύρισε σ'την έπαυλή, έπικοινωνήσε τηλεφωνικώς μέ τ'ο Λονδίνο και έζήτησε

ζους και η αγάπη και η συμπάθεια του Ζωρζ μου έδωσαν παρηγοριά και θάρρος.

—Θα σε περιμένω αγάπη μου, μου είπε την ώρα που έφευγε το τραίνο. Προσπάθησε να μην άργησεις πολύ.

Τόν βλέπω ακόμη ύψηλτο και ωραίο όπως τον είδα τότε για τελευταία φορά, τον άνθρωπο που ήταν για μένα φίλος, σύντροφος και αρεσθωνιστικός.

Σε τι κατάσταση ήθελα την οικογένεια της αδελφής μου δεν περιγράφεται. Έπνιξα τον πόνο μου για να δώσω παρηγοριά στα παιδιά και στον άνδρα της. Ο κακομοιρός ο Τζών! η λύπη τον είχε γεράσει. Ήθελε να είναι κοντά του για να μου μιλή για τη Μάρθα, για την αρεσθονία και τον θάνατό της.

—Την αγαπούσες τόσο, Μάτζ. Αυτό μου είχε μια παρηγοριά. Μείνε μαζί μας λίγο καιρό να μας βοηθήσεις να συνέλθουμε από τον πόνο μας.

Είδα ότι η παρουσία μου εκεί ήταν άναγκα και μ' άπεφάνισα να μείνω τό καλοκαίρι. Τα παιδιά μ' αγαπούσαν πολύ και χωρίς να καταλάβω, σιγά-σιγά έγιναν ο άγγελος του σπιτιού, κ' η παρηγοριά κ' η γαλήνη άρχισε να έπιστρέφει. Η μέρες μου ήταν τόσο γεμάτες που δεν μου έμενε ώρα για σκέψεις.

Ο Ζωρζ μου έγραφε τακτικά. Ή άπουσία μου του έκαμε κόπο, αλλά κ' εγώ παρακαλούσα να περνούν γρήγορα η μέρες για να ξανασηναντηθούμε.

Η έργασία του Τζών τον άνάγκαζε να μένει πολλές φορές μακριά απ' το σπίτι του. Γι' αυτό παρακάλεσα μια φίλη μου, την Μαίρη, να μείνει μαζί μας. Κάμνοντας αυτό είχα κ' έναν άλλο σκοπό. Σκέφθηκα ότι ο Τζών ήταν νέος και μια μέρα θα ξαναπαντρευόταν χάριν των παιδιών του, χωρίς όμως να ξεχάσει ποτέ και την Μάρθα. Όταν θα έφευγα λοιπόν θα φρόντιζε για τα παιδιά κ' ίσως μια μέρα να μπορούσε ν' αντικαταστήσει την μητέρα τους.

Ένα βράδυ του Αυγούστου, ο Τζών ήλθε σπίτι του για λίγες μέρες και καθίσαν όλοι έξω στον κήπο. Τα παιδιά προσπαθούσαν να χωθούν στην άγκαλιά του μπαμπά τους, αλλά ο μικρός Αλέης ήλθε και κάθισε στα γόνατά μου λέγοντας:

—Εγώ προτιμώ την άγκαλιά της θείας, γιατί ποιάζει πολύ της μαμάς.

Τον χάρθηκε αυτός είδα την Μάρθα να τον γαϊδεύει κ' ύστερα από λίγη ώρα, αφού έβαλε τα παιδιά να κοιμηθούν, νόμισα στον κήπο να τ' αφήνουν Τζών τα σχέδιά μου για το μέλλον όλων μας. Ποιά ήταν όμως η έκπληξή μου όταν τον άκουσα να μου λέγει:

—Μάτζ, πώς θα ήθελα να νυμφευτώ μέλος της οικογένειάς μας! Μόνο αν μπορούσε να αντικαταστήσει την Μάρθα, ν' αναθεωρήσει τα παιδιά όπως τα έκαμε εκείνη. Σ' αυτός παρηγορητικό μόνον.

Δεν είχα τό θάρρος να του μιλήσω κ' υποσέθηκα να μείνω ακόμη λίγους μήνες. Τό βράδυ όμως, όταν έμεινα μόνη και σκέφθηκα την υπόσχεσή μου κατάλαβα ότι δεν μπορούσα να μείνω περισσότερο μακριά απ' τον Ζωρζ κ' άπεφάνισα να τό πω την επομένη του Τζών.

Την άλλη μέρα ήμουν έξω για κάποια δουλειά κ' όταν έπέστρεφα μετά δυο τρεις ώρες ήθελα να μείνω ακόμη λίγους μήνες. Τό βράδυ όμως, όταν έμεινα μόνη και σκέφθηκα την υπόσχεσή μου κατάλαβα ότι δεν μπορούσα να μείνω περισσότερο μακριά απ' τον Ζωρζ κ' άπεφάνισα να τό πω την επομένη του Τζών.

—Θα ήθελα να είχα την μαμά μου, όταν φεύγεις και σ' αφήνεις, είμεθα τόσο μόνοι! Εκείνη την στιγμή μου φάνηκε πως άκουσα την φωνή της αδελφής μου να μου λέγει: «Ω Μάτζ, σ' αφήνω τα παιδιά μου, φρόντισε γι' αυτά».

Ήταν η φράση που μου είχε πη μια μέρα που έφυγε και μ' άφησε τα μικρά της, αλλά μου φάνηκε σαν ν' άκουα τα λόγια της εκείνη την στιγμή. Η άπόφασή μου είχε ληφθεί. Θα έμεινα μαζί τους ακόμη λίγο καιρό. Η αδελφή μου μου έπιστενεύετο τα παιδιά της, είχα την υποχρέωσή να της τα φυλάξω.

Έγραφα την άπόφασή μου στον Ζωρζ, αλλά δεν θέλησε να την παραδεχθεί. Μου ξή-

τησε να έπιστρέψω εύθες κοντά του, να τ' αφήσω όλα, είδ' άλλως δεν θα μ' αγαπούσε πλέον. Άν δεν έπέστρεφα θα σκότωναν την αγάπη μας. Έκλαψα, όλα τα δάκρυα της καρδιάς μου, αλλά τό καθήκον μου μου επέβαλε να μείνω κ' έχισα τό γράμμα του.

Ήλθε η άνοιξη και μ' αυτήν η επέτειος των άρραβόνων μου, που μου έφερε μια μεγάλη εύτυχία. Ένα γράμμα του Ζωρζ που μου έλεγε όλον τον έρωτά του και μου έδινε την υπόσχεσή να με περιμένει πάντα.

Ένας χρόνος πέρασε κ' ήμουν ακόμη στο σπίτι της Μάρθας. Είχα αναλάβει τό βαρύ καθήκον να αντικαταστήσω την μητέρα τους και δεν ήμουν πλέον ελεύθερα να κάμω σχέδια για τό μέλλον μου.

Τού Τζών η έργασία πηγαιναν καλά, τα παιδιά ήταν γερά και εύχαρημένα κ' εγώ ήμουν εύτυχης μαζί τους.

Ένα βράδυ που καθήμεθα οι δυο μας μετά τό φαγητό, ο Τζών σηκώθηκε έξαφνα, άρπαξε τό καπέλλο του κ' έφυγε χωρίς να μου πη λέξη. Γύρισε μετά μια ώρα και χωρίς να μου δώσει έξηγήσεις μου είπε δι' υιάς:

—Μάτζ, δέχεσαι να με πανδρεύθεις; Δεν ένω πολλά να σου προσφέρω παρ' όσον μου πληρώνω καλά πού έχει ανάγκη από σένα. Ξεύρεις πως αγαπούσα την Μάρθα, κα-

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Σ' ΕΝΑΝ ΕΚΦΥΛΟ

Σε τι να βασιστώ και να πιστέψω;
Άνδρας δεν είσαι; τί τό σταθερό,
άληθινή αγάπη να γυρέψω;
Άνδρας είσαι και σ' μένεις στο σωρό.

Τα χάρδια σου σαν όλων είν' τα χάρδια.
Σε πόσες δεν γαϊδεύτηκαν κ' αυτά;
και πόσα ήδονες άμορφη βράδυα
δεν μέθυσες από φίλιά αυτά;

Στην άγκαλιά σου πόσες θάχουν νύξεις,
για νάβρουν γλυκιά έξουσιασία,
και πόσες με τό πύθον τό ποτήρι
δεν σε κεράσανε μονάχ' άπελπισία;

Για πόσες στη ζωή δεν έχουν κλάψει
τα μάτια σου, που λάνια με κυττούν;
Πόσα παλιά τρανούδια θάχουν θάψει
τα χείλη σου, που σκιάδα με κρατούν;

Τί έχεις τό άγνό; Κι' όμως για σένα
αύλαξα τό κορμί μου τό νυτό.
νιά σένα έγω τα γέιλν τα παθμένα,
τό πρώτο μου φίλι νιά σε κι' αυτό.

Μά σ' έ, που τάνεις όλα πιά γοστάσει,
κι' έχεις τον πόθο μόνον συντροφιά,
έκανες την ψυχή μου να σωπάσει,
να κρύψει την αγνή της όμορφιά.

Και μ' όλ' αυτά, καλέ, δεν σου θυμώνω,
πιστά κι' αόλωνα θε να σ' ανατώ,
μόνο με κάποιο μίσος και με πόνο
τον πρώτο στίχο πάλι θα σου πώ.

Σε τι να βασιστώ και να πιστέψω;
Άνδρας δεν είσαι; Τί τό σταθερό,
άληθινή αγάπη να γυρέψω;
Άνδρας είσαι και σ' μένεις στο σωρό...

ΦΙΓ. ΡΕΝΤΖΟΥ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗ

νείς δεν μπορεί να πάρη την θέση της στην καρδιά μου. Σου υπόσχομαι όμως να κάμω ό,τι μπορώ για την εύτυχία σου. Τα παιδιά σε λατρεύουν και δεν ξεύρω τί θα γίνουν όλοι χωρίς σένα. Ή πρόσαςί μου είνε πού λ' άνοητική, θέλω να την σκεφθής και μετά να μ' άπαντήσεις.

Θεέ μου, σε τί θέλιν βρισκόμουν! Πόση διαφορά μεταξύ των δύο προτάσεων. Ο Ζωρζ μου πρόσφερε τον έρωτά που γενήθηκε από ένα νεανικό πάθος, κι' ο Τζών μια αγάπη που την δημιούργησε η ανάγκη, τό σέβας και η εκτίμησις. Ή νεότης μου έκλινε για τον Ζωρζ και τό λογικό μου έλεγε να προτιμήσω τον Τζών, μια ζωή ήσυχη, ήπλη, μια ζωή καθήκοντος και τιμωμένης.

Τέλος άπεφάνισα να γράψω σε τρεις άστροφους και να ζητήσω συμβουλή: Σ' ένα πατέρα μου, την μεγάλη μου αδελφή και στην κ. Μάρζον. Θα έκαμα ό,τι μου έλεγαν δυο απ' αυτούς.

Πρώτη ήλθε η άπάντησις του πατέρα μου. Μου έλεγε να προτιμήσω τον Τζών, που ό,τι πούσιν ή καλωσύνη κ' η τιμιότης ήσαν γνωσταί. «Ίσως δεν φθάσεις τά τήν της ρομαντικής εύτυχίας που σου προσφέρει ο Ζωρζ, αλλά δεν θα δοκιμάσεις και τίς άπογοητεύσεις που έπαικολουθούν. Ό,τι και αν κάμης θα έχεις την είνή μου, θα ήμουν εύτυχης όμως να ξεύρω πού τό μικρά της Μάρθας είνε και δικά σου».

Αυτό τό γράμμα για μένα είνε ένας θησαυρός. Ή Άννα όμως μου έδινε άλλες άτιθέτες συμβουλές. Μου έλεγε τί είχα άκαίωματα να ζητήσω από την ζωή αγάπης και έρωτα και ότι μια νέα έκρηπε να ζητή να είνε η πρώτη στην καρδιά ενός άνδρος.

Τό γράμμα της κ. Μάρζον όμως με έκανε ν' άποφασίσω: «Άγαπήτο μου κορίτσι—μου έγραψε.—Ή θεία Πρόνοια οδηγεί τό βήματά σου και δεν άμφισβάλω ότι θα σε σωτήση να πάρης μια καλή άπόφασι. Τον Ζωρζ τον αγαπούσα και χάριχα όταν άφαι δονιαστήκατε. Τελευταίως όμως, μάς έδειξε τον χαρακτήρα του: είνε άπότομος και σωρός και ποτέ δεν θα σου συγχωρήσει τό παρόντα που τον έκαμες να πεισμένη. Δεν κατάλαβε την έρωτήτα του καθήκοντος πού νάλαβες, κι' αυτός ίσως να είνε ο βράχος πάνω σ' εκείνον που μπορεί να σπάσει η εύτυχία σας—ή άρχή μιας καλλίτερης ζωής».

Πάνε τριάντα πέντε χρόνια που πανδρεύθηκα, κι' ούτε μια μέρα δεν μετάνιωσα γι' αυτό. Έξωρα εύτυχιμένη από την ζωή που έδινε γύρω μας κι' από την άφοσίωσή και την αγάπη του άνδρός μου και των παιδιών μας. Τα παιδιά μας—της Μάρθας και τα δικά μου—πανδρεύθηκαν όλα και τώρα για πρώτη φορά βρισκόμαστε μόνοι ο Τζών κ' εγώ. Ύστερα από τριάντα πέντε χρόνια κάνομε τον άπολογισμό της ζωής μας και βρίσκομε ότι ο γάμος μας ήταν μια σειρά από εύτυχιμένες ημέρες έργασίας και καθήκοντος, και τώρα για πρώτη φορά σκεπτόμεθα ότι είνε καιρός και για μ' άς να ζήσουμε ό ένας για τον άλλον, άσβήνοντας την νέα ζωή μας μ' ένα ταξίδι: τό ταξίδι του γάμου μας που θα κάναμε πριν από τόσα χρόνια.

Δεν έκαμα λάθος στην εκλογή μου. Για μένα έρωας, καθήκον κ' εύτυχία ήσαν συνώνυμα.

Ο Ζωρζ έγινε διάσημος πολιτικός. Πανδρεύθηκε λίγους μήνες ύστερα από μένα με μια χαριτωμένη κοπέλλα. Δεν χάρισε όμως πολύ την ζωήν του. Άνακατέθηκε κ' ένα πολιτικό σκάδαλο και πέθανε στις φυλακές πριν τελειώσει η δίκη του. Ύστερα από λίγα χρόνια έμαθα και τον θάνατό της γυναίκας του. Δεν είχαν παιδιά.

Ο πατέρας μου είχε δίκαιο. Δεν έφθασα τό ύψη της ρομαντικής εύτυχίας αλλά χάριχα την ζωή μου και γνώρισα την εύτυχία που δίνει η εκλήρωσις του καθήκοντος.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΑΝ ΝΤΕ ΓΚΟΥΣ

Ήταν δυο μήνες τώρα που ο Βίκτωρ Μαγαμπέ προσπαθούσε να ξεφορτωθή την φιλονεικία του, την Νανέτ. Άλλά η καρδιά της Νανέτ έρωτασε σαν τό γκομαρισμένο χαρτί που πλάνων τις μυίγες. Κολλούσε όπου πλάνωναν.

Η κακομοίρα η Νανέτ! Δεν είχε άνακαλύψει την άκταινο πυριτίδα βεβαίως, αλλά όπως έλεγε κάποτε και ο κ. Ταιν, «η έξυπνες γυναίκες είνε σαν τις σκοτεινές πελερίνες» στο πού πολύ τις φορεί κανείς τόσον φαίνονται βαρύτερες. Δεν μπορεί όμως να πη κανείς ότι και η κούτς γυναίκες δεν γίνονται βαρετές. Άστε λοιπόν η ιδεώδης γυναίκα είνε εκείνη που δεν συναντά κανείς ποτέ στη ζωή του. Άλλ' αυτό είνε η δουλειά των ψυχολόγων. Όπως και να έχη όμως τό πράγμα, ο Μαγαμπέ για λόγους που τους ξεύρω εκείνος μόνος, άπεφάνισε να χωρίση με την Νανέτ. Δεν της τό έλεγε όμως έτσι διά μιας γιατί είχε καλή καρδιά. Τούναντιον την είχε προετοιμάσει γι' αυτό σιγά-σιγά. Ένα βράδυ που βρισκόταν στις Βερσαλλίες και θαύμαζαν τα νερά, της είπε:

—Ξεύρεις, αγάπη μου... Θα έχης μια μικρή σουρητζή στο τέλος του μηνός.

Όσο κι' αν επέμενε όμως η Νανέτ τί θα ήταν αυτή η εκλήρησις, ο Βίκτωρ δεν της έλεγε τίποτε. Ύστερα από τρεις μέρες πάλιν την ξαναειδοποίησε:

—Νανέτ, η 31η του μηνός πλησιάζει... μη ξεχνάς την σουρητζή που σου υπόσχεθηκα.

Την παραμονή ο Μαγαμπέ της ξαναθύμισε την υπόσχεσίν του κ' η Νανέτ πέρασε μια δύσκολη νύκτα άγρυπνη για να σκεπτεται τί θα ήταν αυτή η σουρητζή. Κανένα δαντελίδι άραγε; Κανένα κολλίε ή καμιά γούνα;

Στις 31 τό βράδυ, την ώρα που έτρωγαν και η Νανέτ δεν μπορούσε να συγκρατήσει πια την περιέργειά της, ο Μαγαμπέ γέλασε μ' ένα στασιμό μειδίαμα και της είπε:

—Μικρούλα μου, άπόψε είνε η τελευταία μας βραδιά. Άπόψε θα χωριστούμε!

Η κακομοίρα η Νανέτ έπαθε μια νευρική κρίσι, έκλαψε, παρακάλεσε, ο Μαγαμπέ όμως άνένδοτος προσπαθούσε να την παρηγορήσει κ' όλο της έλεγε:

—Μά επί τέλους, αγάπη μου, σε είχα προειδοποίησε, δεν μπορείς να πής ότι σου τό είπα έτσι στα ξαφνικά.

Με μεγάλη καλωσύνη αλλά και με έπιμονή, ο Μαγαμπέ έβγαλε την Νανέτ από τό άπαρτην της όδοι Λά Μπριγκιέρ, όπου κατοικούσε. Ή Νανέτ ήταν άπελπισμένη και δεν ήθελε να πιστεύσει ότι αυτός ο άποχωρισμός ήταν τελειωτικός. Τρεις φορές ξαναγύρισε και τρεις φορές ο Μαγαμπέ την έδιωξε. Τέλος ένα βράδυ, βαρεσθονμένος πλέον που την είδε να τον περιμένει στο κατώφλι της πόρτας του, είπε στην θυρωρή ότι είνε τό μέλλον, όταν έχομαι η Νανέτ να της λέγη ότι δεν είνε σπίτι.

Την επομένη έβδομάδα, παρ' όλην την έπιμονή της θυρωρή, η Νανέτ ανέβηκε και κάθισε στο τελευταίο σκαλοπάτι άντικρυ την πόρτα του σκληρού φίλου της. Αύτην την φορά ο Μαγαμπέ θύμωσε στα γερά.

Κατέβηκε στο θυρωρείον, έδωσε εκατό φράγκα στην θυρωρή και την παρακάλεσε να πη τις Νανέτ: «Ο κύριος κινδυνεύει... είνε πολύ άρρωστος, οι γιατροί λέν ότι έχει νεφρικές διαταράξεις και δεν έγγυώνται ότι θα σωθή».

Μετά δυο ή τρεις ημέρες η Νανέτ ξαναπήγε στο

σπίτι του φίλου της. Έμαθε με άπελπισία ότι ο Μαγαμπέ ήταν άρρωστος. Ξεμυήσε ν' ανέβη την σκάλα αλλά η θυρωρή την έμπόδιζε λέγοντας:

—Όχι, όχι... Μην ανεβαίνετε... Οι γιατροί έχουν άπαγορεύσει τάς επισκέψεις.

Ή Νανέτ έφυγε με κλάμματα. Την άλλη ημέρα ξαναήλθε να μάθ πώς είνε ο Μαγαμπέ.

—Όσο πάει και χειρότερα, μουμύρισε η κ. Συμπράκ. Ο καυμένος ο κύριος Μαγαμπέ, ένας τέτοιος καλός άνθρωπος!

—Μά κυρία Συμπράκ, πείτε μου τέλος πάντων τί έχει;

—Είνε πολύ σπουδαίο... φρενιλικές διαταράξεις... Φαίνεται ότι είνε πράγμα που δεν γιαιρεύεται!

Στό ίδιο σπίτι, στο άπέναντι διαμέρισμα του Μαγαμπέ κατοικούσε ο κ. Βάν ντε Γκούς.

Η Νανέτ ήταν άπελπισμένη

ένας άπόστρατος αξιωματικός. Καρδιακός και με ρευματισμούς ο κ. Βάν ντε Γκούς, είχε την κακή συνήθεια να παίρνει ύστερα από κάθε γεύμα τον δύο ποτηράκια κονιάκ παρ' όλην την άπαγόρευσιν του γιατρού του που φοβόταν για την καρδιά του.

Ένα βράδυ, αφού ήπιε τα δύο του ποτηράκια, του ήλθε μια ζέλη, δύσπνοια, σπινφογύρισε δυο τρεις φορές κ' έπεσε χάμω. Ή γρηά ύπνετόριά του έτρεξε να φωνάξη τον γιατρό, αλλά ο Βάν ντε Γκούς είνε άποθάνει.

Ο Μαγαμπέ δεν είχε τίποτε εναντίον του γείτονά του, αν κ' εκείνος παραπονιούνταν διαρκώς ότι στο διπλανό διαμέρισμα έκαναν πολύ θόρυβο με τα γλέντια τους και δεν τον άφηναν σε ήσυχία οι κάπως πολύ εύθυμοι φίλοι και φίλες που νεαρού γειτόνους του.

Αυτός ο θάνατος φάνηκε στον Μαγαμπέ σαν ένα δώρο που του τό έστελναν οι θεοί. Κατέβηκε γρήγορα γρήγορα στο θυρωρείον κ' είπε στην κ. Συμπράκ:

—Αν κατά τύχη έλθη η Νανέτ αύριο την ώρα της κηδείας του Βάν ντε Γκούς, πείτε της ότι κηδεύουν έμένα.

Η τύχη τό έφερε ώστε την άλλη μέρα, στις ένδεκα, η Νανέτ να βρισκται στην όδον Λά Μπριγκιέρ. Χλωμάτος όταν είδε την είσοδο στολισμένη με μαύρες κουρτίνες και κόντεψε να λιποθυμήσει όταν ανέβηκε μέσα στα κρέπια ένα άσπρινο μεγάλο Β.

—Θεέ μου!... ο Βικτώρ...

Έτρεξε στην θυρωρή κ' εκείνη της άπήντησε μ' άπελπισμένο ύφος:

—Άλλοίμονο!... Έκείνος είνε κυρία μου! Ή Νανέτ έχυσε άφθονα δάκρυα. Τέλος, όταν έφθασε η ώρα της κηδείας και οι φίλοι και συγγενείς έτοιμάσθηκαν να συνοδεύσουν

τον Βάν ντε Γκούς στην τελευταία του κατωκία, πήρε κ' εκείνη θέση στην νεκρική πομπή για να δώσει κι' αυτή την τέλεια ένδειξη αγάπης στον άάριστο φίλο της. Φορούσε κατά τύχη ένα μαύρο φόρεμα κ' έτσι πέρασε άπαράτηρητη.

Στην εκκλησία, στο νεκροταφείον, οι φίλοι του μακαρίτου και ο άνεψιός του, ο μόνος συγγενής του άλλως τε, άπορούσαν με την παρουσία αυτής της νέας γυναίκας, που έδινε σημεία μιας τέτοιας βαθειάς λύπης. Ή Νανέτ ήταν έμμορφη κ' οι άνδρες γυνούσαν πίσω για να δούν την ξανθιά αυτή κοπέλλα με τα μεγάλα μάτια της κοκκινισμένα από τα δάκρυα.

—Θα είνε ίσως η φίλη του, ψιθύρισε κάποιος στον άνεψιό του Βάν ντε Γκούς.

—Λέτε; ρώτησε ο νέος που ήλθε από τό Νεβέρ για την κηδεία του θείου του.

—Άσφαλώς, τί άλλη αίτία μπορούσε να έχη για να έλθη στο νεκροταφείο;

—Είνε νοστιμούλα, άναστένανε ο άνεψιός.

Όταν τελείωσε η κηδεία, ο φίλος που είχε άρκετό τσιγάρο, είπε στον άνεψιό που ήταν ντροπαλός:

—Την προσκαλούμε να φάμε μαζί;

—Εστέλειαν μια έπιτροπή στην Νανέτ για να της μεταδώσουν την πρόσκληση.

—Όχι, εύχαριστώ!... άνήντισε η Νανέτ. Δεν πεινώ... Δεν μπορώ... Είθετε πολύ καλός κύριε και σας εύχαριστώ πολύ, αλλά δεν μπορώ...

Και έφυγε μόνη άπαρηγόρητη. Μία άνατανάκτος δύναμις οδηγούσε τα βήματά της και την έκαμε να διεκδύνηται άσυνασθήτως στο σπίτι του μακαρίτου. Ήθελε να δη τό περιβάλλον όπου έζησε εύτυχισμένη εκεί που ο σκληρός της φίλος την έκαμε να υποφέρει. Ήθελε να κλάψει μέσα στην άτμόσφαιρα που είχε άναπνέσει.

Η κ. Συμπράκ κουβέντιαζε στην αλήθεια η Νανέτ πέρασε χωρίς να την παρατηρήσει. Άνέβηκε, κτύπησε την πόρτα του Μαγαμπέ και της άνοιξε η Ζοφερίν, μια καλονοργία καμαριέρα. Την ώδηγησε στο σαλόνι και της είπε:

—Καθίστε εδώ αν έφέρετε και περιμένετε. Ένας Θεός μόνον ξεύρει ποτέ θα έπιστρέψει ο κύριος.

—Άλλοίμονο! άναστένανε η Νανέτ κ' άρχισε πάλιν να κλάει.

Η Ζοφερίν ξαναγύρισε στην κουζίνα της. Σ' αυτό τό άναμεταξύ ο Μαγαμπέ έπέστρεψε σπίτι του. Στην σκάλα τον σταμάτησε η κ. Συμπράκ και του είπε:

—Ε, κύριε Μαγαμπέ... Ξεύρετε, η όδς Νανέτ ήλθε φωνάζοντας την ώρα της κηδείας... Πίστεψε όλα όσα της είπα... Νομίζει ότι έθαψαν έσας και σας κλάει!

—Δόξα σοι ο Θεός! είπε ο Μαγαμπέ. Άκού με νομίζει στο νεκροταφείον, θα γλυτώσω μια για πάντα απ' αυτήν.

Κι' ανέβηκε εύθυμος την σκάλα. Κρεμώντας τό καπέλλο του άπέρχοντο πού έβουσε κάποιον να κλάει στο δωμάτιό του. Σκοτώντησε την πόρτα κ' είδε μπροστά του την Νανέτ με τό μαυρή στα μάτια, Σήκωσε τό βλέμμα της, τον είδε κ' έβαλε μια τρομερή φωνή λιποθυμώντας μέσα στην άγκαλιά του Μαγαμπέ. Γεμάτος θυμό κτύπησε τό κουδούνι για να ζητήσει από την Ζοφερίν ξύδι και μια πετσέτα και πέφτοντας πάνω σε μια πολυθρόνα άναστένανε:

—Τί γκάνια!... Αυτή είνε η τελευταία έκδική μου του Βάν ντε Γκούς!...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

—Παραδέχομαι, είπε ο Ζακ Σουριέλ, να είναι μία γυναίκα κοκέτα. Είπε γνωστόν, άλλως τε, πως πολλές χαριτωμένες γυναίκες έχουν αυτή την αμαρτία από καθαρή έλλειψη διαισθήσεως. Για να δώσουν περισσότερη αξία στο αίσθημά τους και για να μας ετοιμάσουν μία εστία πιδ έντονη, κάνουν την άνοησία να μάς συγκρίνουν με τον σύζυγό τους, με τον έρραστή τους, που έθυσιασαν προς χάριν μας. Αυτό είναι μία άδεξιότης του χειρότερου είδους. Φρονώ ότι υπάρχουν πολλοί χοντράνθρωποι, που λίγο σκοτίζονται γι' αυτό του είδους τους παραλληλισμούς, που ως επί το πλείστον είναι αλλεπάλληλα γελοία. Μα βρίσκονται όμως και πιδ άναίσθητες ψυχές. Και αυτοί φεύγουν τότε από την προτιμωμένη γυναίκα, χωρίς καμμίαν ελπίδα επιστροφής. Έγώ ο ίδιος βρέθηκα μία φορά σε παρόμοια θέση.

Πάνε δέκα χρόνια που συνήτησα μιὰ μέρα στής όχθης της λίμνης Τούν την Ματθίλδη. Χωρίς να ήταν όραία, ούτε καν χαριτωμένη, η γυναίκα αυτή είχε ως τόσο μιὰ άνησυχαστική σεμνότητα, μιὰ χάρη δόλοτα μικροαστική, σχεδόν πρωτότυπη, και η επιμέλεια με την όποια έσπευδε να χαμηλώσει τα μάτια της έμα έκασθια κοντά της στο τραπέζι του ξενοδοχείου, μου κέντρισε τόσο ζωηρά την περιέργειά μου, που έπιασα άμέσως κουβέντα μαζί της. Έκείνη μου άπήντησε κομψίζοντας έλαφρά, και μέσα σ' αυτό το ξενοδοχείο, που ήταν γεμάτο από ξένους περιηγητάς, πιστέψαμε μοιραίως πως μία δυνατή συμπάθεια έπρόκειτο να γεννηθή ανάμεσά μας. Αυτά τα σιωπηλά προελόντα είναι πάντα πολύ θελκτικά. «Παρισίνοι και οι δύο, από την ίδια συνοικία, συνδεθήκαμε φυσικώτατα. Η Ματθίλδη άλλωστε ήταν έπιφυλακτική, χωρίς όμως να φαίνεται πως η παρουσία μου της ήταν ένοχλητική—πράγμα που κατά γενικόν κανόνα, δεν ύπονοι βέβαια μιὰ άρνησι. Από της πρώτης κι όλης μέρες μου κίνησε το ενδιαφέρον, σαν ένα από εκείνα τα προβλήματα που πρέπει κανείς να λύση. Αλλά μονάχα έπειτα από μιὰ βδομάδα άντιμετώπισα, χωρίς μεγάλο ένθουσιασμό άλλως τε, την πιθανότητα να την κατακτήσω. Ο κάλυκας μισόνοιγε, δείχνοντας τον θησαυρό του, μιὰ ψυχή άγνη και άροσμή, καθόλου πονηρεμένη, και έτοιμη πάντα να παραδοθή σε κανένα εκμεταλλευτή, φτάει μόνο να μη την άγρίνε κανείς. Η Ματθίλδη Περούς ήταν κακοπατημένη. Έκείνη δεν μου τόπε αυτό, μιὰ το ύπέθεσα. Αλλοιώτικα δεν θα μπορούσα να καταλάβω πώς, άγαπώντας τον άντρα της, φάνηκε τόσο συγκινημένη από όρισμένες περιποιήσεις που της έκανα και η όποιες άρχισαν κι' όλας να δημιουργούν το έργο της εξοικειώσεως. Όσο για μένα, ήμουν πολύ έρωτευμένος με τη Ματθίλδη. Απομονωμένοι μέσα σ' αυτό το έλβετικό χωριουδάκι, θάλαξε κανείς πως μάς προόρισε η μοίρα για να ζήσουμε κρυφά, πλέκοντας το ύπεροχο ρομάντζο του έρωτά μας. Έπειτα από δεκαπέντε μέρες γινίκαμε στενοί φίλοι. Η Ματθίλδη Περούς δεν ήταν πνευματώδης, είχε όμως μιὰ ειθύμια σιωπηλή και κάπως πεζή, που προερχόταν από έναν κύκλο που δεν ήταν ο δικός μου, για τον όποιο, έδώ που τα λέμε, λίγο σκοπιζόμουν. Στους κάπως τολμηρούς ύπαντιγμούς μου εκείνη μου άποκρινόταν με χαμόγελα, μ' ένα χαρούμενο τρόπο να δαγκώνη τα χείλη της, που δεν μαρτυρούσε καθόλου πως ήταν σοκαρισμένη. Ένα άπόγευμα—ήταν τον Ιούλιο—που η άνθισμένες φιλύρες γέμιζαν την χλιαρή άταύσσεια με το μεθυστικό άρωμά τους, καθώς περπατούσαμε οι δύο μας μέσα στο πάρκο, ο γκρομ του ξενοδοχείου της έδωσε ένα

γράμμα. Έκείνη έσπισε το φάκελλο και γέλασε στενοχωρημένα.

—Ο άντρας μου μου γράφει πως έρχεται να με συναντήση την Κυριακή.

—Τόσο το χειρότερο ! άνεφώνησα έγώ. Έκείνη προσποιήθηκε άπορία και έγινε κατακόκκινη.

—Τί θέλετε να πητε μ' αυτό : Θα τον συμπαθήσετε. Σας βεβαίω πως ο Εγγένιος είναι ένας χαριτωμένος άνθρωπος. Έχετε και οι δύο το ίδιο πνεύμα. Όταν είμαι κοντά σας, κάποτε, θαρρώ πως τον άκούω.

—Τόν άγαπάτε λοιπόν τόσο πολύ ; ρώτησα με μιὰ ψυχρή φωνή.

—Αλλά... και βέβαια, άποκρίθηκε η Ματθίλδη.

Τούτη τη φορά, έννευρισμένος στο έγκρον, έχασα την ύπομνη.

—Κι' άν σάς έλεγα πως κι' έγώ σάς άγαπώ ;

—Όταν είμαι κοντά σας, θαρρώ πως τον άκούω.

Θαρρώ πως η όμολογία μου δεν την εξέπληξε. Μα εκείνη είχε ήδη την άπάντησή της έτοιμη :

—Δεν θάχα το δικαίωμα να σάς πιστέψω, είπε εκείνη ταπεινά.

Με την φράση αυτή εξέφραζε άραγε την λύπη της η Ματθίλδη ; Μια γυναίκα έρωτευμένη μ' έναν άλλον θάδειχνε, βέβαια, κάποια άγανάκτηση. Όταν όμως την παρέσυρα, μετά το γεύμα, κάτω από της ιτιές που πλαισίωναν τη λίμνη, η Ματθίλδη δέχθηκε να της πιάσω το μπράτσο, και καθώς η σελήνη ανέβαινε πίσω από το βουνό, πολύ φυσικά σμίγαμε και τα χείλη μας.

—Μου θυμίζετε τόσο πολύ τον Εγγένιο ! έφέλλισε μέσα σ' ένα άναστεναγμό η Ματθίλδη. Με παρομοίαζε με αυτό το πρόσωπο προφανώς για να δικαιολογήση ίσως μιὰ ρέλα της στιγμής. Και τρεις νύχτες κατά σειράν, κάτω απ' της ιτιές, ύποχρεώθηκα ν' άναυλωρώ τον άπόντα σύζυγό, πράγμα που μ' έκανε να νοστιμειθώ τους νυχτερινούς περιπάτους.

Έπί τέλους την Κυριακή ο Εγγένιος κατέφθασε. Ήταν ένας κοντός άνθρωπάκος, φαλακρός, με χυδαίο παρουσιαστικό και που σωματικώς τουλάχιστον, δεν μοιμοίαζε καθόλου. Έπειτα από την παρουσίασι που μάς έκανε η γυναίκα του, εκείνος δεν έδειξε την παραμικρή στενοχώρια, και μου μίλαγε σαν νάμασε δυο παλαιό φίλοι. Θέλω να πω μ' αυτό πως άμέσως κι' όλας άναγκάσθηκα ν' άκούω τα καλαμπούρια του και όλες της ήλιθιες χαριτωμένες του, που μ' έπιτρέψανε ν' άναμετρήσω άδίστακτος το αγεφύρωτο βάρβαρο που μάς χώριζε. Τέτοιου είδους δ-

μους δυστυχήματα συμβαίνουν πολλές στο ταξείδι, για να τους άποδώση κανείς κάποια σπουδαιότητα. Αλλά μεταξύ έμένα και του Εγγενίου ύπρχεν η Ματθίλδη. Κ' έγώ ήμουν κατηγανακτισμένος που αυτή η θελκτική γυναίκα μπορούσε να με συγχύση μ' αυτό τον βλάκα. Ήμουν έτοιμος ν' άπονοσθώ. Μα τα παράτησα τα όπλα μου. Η Ματθίλδη Περούς δεν με τραβούσε πιά. Απ' το που θα σάσω, θα σας φαγή ίσως παρήξενο... Η παρουσία του άνδρος της την άπομάκρυνε από μένα !

Τί κατάπτωσις, βρε παιδιά ! Δεν είχα, παρ' νάφύγω μακριά από το χυδαίο αυτό άνδρόγγυνο, πράγμα που τόκανα είκοσιπέντε ώρες άργότερα, άηδιασμένος από αυτό το καπρίτσιο, που έπερνε τέτοια άσχημη τροπή, άφού μ' έκανε να ύποπτώ μιὰ τέτοια τυπείνοσι.

Έπανελα στο Παρίσι της άσολιες μου, όταν ένα χειμωνιάτικο άπόδραδο, σής άρχες του Γενάρη, η νεαρή κυρία Περούς μου έκανε μιὰ βίξια. Δυσκολετήκα κάπως να την γνωρίσω άμέσως.

—Νάσαι, είπε εκείνη, έρχομαι να σάς άναγγείλω...

—Ελίξω, έσπευσα να πω έγώ, πως θα είναι μιὰ καλή είδησις.

—Θαυμασία, άγαπητέ κύριε. Πρόκειται να χωρίσω με τον άντρα μου.

—Πώς ! άνεφώνησα έγώ. Με τον σούσα μου ; Μ' αυτό είναι σχεδόν μιὰ προσβολή που μου κάνετε αυτό.

Ακόμη βλέπω μπροστά μου τα όμορμα μάτια της Ματθίλδης. Ύαηχαν τα πάντα μέσα σ' αυτό το βλέμμα της γυναίκας : ένα παράπονο, ένας δισταγμός, ένας συγκρατημένος πόνος και ίσως κάποια παράκλησις.

—Σωπάστε, μοιπε. Δεν ξέρω τί μ' έσπευθε να σάς το πω αυτό. Ύποθέστε πως ήμουν ατρελής και συγκορηστή με.

Και έπειδή έγώ έκανα μιὰ άόριστη γρηγομία, εκείνη τέτνωσε το κορμί της και τ' μάτια της άστραψαν.

—Ο Εγγένιος είναι ένα κήνος, μιὰ άκούδα, ένας βάρβαρος. Α, σάς παρακαλώ, μη συγκρίνετε τον έαυτόν σας μ' εκείνον...

Έπρόσφερα ένα φλυτζάνι τσάι στην Περούς. Είχα όμως την έντύπωση πως ήπιζε κάτι άλλο άκόμη. Αρξέσθηκα, ως τόσο, μονάχα σ' αυτή την άδρότητα. Η Ματθίλδη στο Παρίσι, με παλτό από σκόνες, δεν ήταν σ'τά μάτια μου παρά μιὰ μέγας έσση. Μου έλειπε η λίμνη, η άνθισμένες ιτιές, για να ξαναβρω τη χάρη της και την εύλογία μου. Πέρασαν τρία τέταρτα της ώρας. Ήσασταν έπιτηδευμένοι και σοβαροί. Έπειτα, καθώς η συνομιλία μας άρχισε να γίνεται κάπως άργή, η Ματθίλδη σηκώθηκε και μου έκανε το χέρι :

—Άρθεσούρα, άγαπητέ κύριε. Σε λίγο, δεν είν' έτσι ; Μένο με τη μητέρα μου, όδός Περγκολέζ 15. Θάμαστε πολύ εύτυχές να σάς δεχθώμε σπίτι μας.

—Δυστυχώς, φεύγω για τον Καναδά. Και λογαριάζω να μείνω εκεί περίπου δυο χρόνια.

Η Ματθίλδη χλόμιασε και το στόμα της άρχισε να τρέμη. Δεν ήταν κουτή για να μη καταλάβη το ψέμμα μου, μη συγκρατηθηκε, και είπε με ήρεμη φωνή :

—Σας συχαίρω, κύριε ! Είναι ένα θαύμαστο ταξείδι...

Με τα λόγια αυτά χωρίσαμε. Έκείνη δεν ξαναγύρισε πιά και έγώ δεν την ξανάδα από τότε. Μα διατηρώ για την άναμνησί της μιὰ βαθειά έπιείκεια.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΣΚΛΑΒΩΝ

Ένα άποκαλυπτικόν βιβλίον, γραφέν κατά το 1545.—Τα μαρτύρια όσων ήχημα λωτίζοντο από τους Τούρκους.—Ο σουλτάνος και η άκολουθία του από σωματεμπόρους.—Τα φρικτά βασανιστήρια των δούλων.—Πώς έπωλούντο οι σκλάβοι.—Η εξέτασις των από τον άγοραστήν.—Η τιμωρία των φυγάδων.

Αν η τελευταία καταστροφή, το ξερρίψωμα του Έλληνισμού από την Τουρκίαν ήτο φοβερόν, έν τούτοις εις παρελθούσας εποχές, εις περασμένους αιώνας, οι υπό των τουρκικών ζυγών ζώντες άδελφοί μας δεν ήσαν και πολύ εύτυχέστεροι. Και άν μερικάς περιόδους οι τύραννοι έφαινοντο κάπως ήμερότεροι, σ'ήτι σπανίως εξέσπον εις άγρίότητας πρωτοφανείς. Βεβαίως τίποτε δεν μπορεί να συγκριθή με το ξερρίψωμα του Έλληνισμού που έλαβε χώραν τώρα έσχάτως. Αλλά και η κατωτέρω εικών δεν είναι όλιγωτερον συγκινητική.

Την περιγραφήν αυτήν παίρνουμε από ένα βιβλίον το όποιον εξέδωθε εις το Λουβαίν, την περίφημον βελγικήν πόλιν, κατά το 1545 υπό των άκόλουθον μακρόν όσον και τραγικός παραστατικόν τίτλον : «Η άθλιότης τήσων των αχμαλώτων ως και των χειστανών, οι όποιοι ζούν υπό των τουρκικών ζυγών». Το βιβλίον αυτό έγράφη από τον Βαρβολομαίον Γεώργγιου. Όλίγιστα κατόρθωσα να μάθω όσον άφορξ την βιογραφίαν του άνθρώπου αυτού. Ήτο Κροατός την καταγωγήν και κατά το 1553 έξη άκόμη εις την Ρώμην χάρων φήμην λογίου όσον και πολεμιστού. Έφερε τον τίτλον «Προσκυνητής των Ιεροσολύμων», διότι είχεν έπιχειρήσει έως εκεί ταξείδι και μάλιστα είχε γράψει περιγραφήν των Αγίων Τόπων.

Από το άνωτέρω βιβλίον του μαρθάνομεν ότι επί δέκα τρία έτη ήτο αχμαλώτος των Τούρκων, συλλαβθείς κατά την ήταν έν Ούγγαρι και έπτάκις πωληθείς ως σκλάβος. Δεν άναφέρει την μάχην εις την όποιαν συνελήφθη, άλλ' ύπολογίζομεν ότι πρόκειται περί της περιφημού μάχης του Μοχά, όπου ο Σουλεϊμάν Α' συνέτριψε τον άύγγκλον στρατόν και εισήλθε θριαμβευτής εις την πρωτεύουσάν της Ούγγαρίας. Από την αχμαλωσίαν του συνέλεξε πολύτιμα στοιχεία διά το βιβλίον του αυτό, από το όποιον θα άπανθήσομεν τα χαρακτηριστικώτατα σημεία των βασάνων τα όποια πρό τεςσάρων αλόνων ύφίσταντο οι αχμαλωτιζόμενοι από τους Τούρκους.

Όταν ο Σουλτάνος έξεκίνηει εκστρατεία ήκολοιθετο μεταξύ των άλλων από πολυάριθμους σωματεμπόρους, έπιβαίνοντας καμήλων και κομίζοντας μαρματάς άλύσεις με την έλπίδα να άγοράσουν δούλους, τους όποιους έδενον 50—60 όμοι. Από την πώλησιν των δούλων ο Σουλτάνος έλάμβανε το έν δέκατον.

Οι ίκανοί άνδρες έτίθεντο διά την καλλιέγειαν. Τους νέους τους ύπέβαλον εις περιτομήν και η τους έτοποθέτουν εις εργασίας (όπως και τα κορίτσια) η τους έκαμνον στρατιωτικούς. Οι καλλίτεροι εξ αυτών έλέγονται όπως γίνον γιαντίσαροι. Τα ώραιότερα κορίτσια κλείνονται εις τα χαρέμια, ένθ αι μεσήλικες δίδονται ως ύπηρετίαι. Τας ύποβάλλουν δε εις τας ταπεινότερας εργασίας, διότι είναι μεταξύ των άλλων ύποχρεωμένοι να άκολουθούν τους αθέντας των με έν άγειον με νερό και όταν οι κύριοι ένκενώνουν το σώμα των αι σκλάβαι είναι ύποχρεωμένοι να τους καθαρίζουν τα όπίσθια. Εις σκλάβαι δούλων, άνδρα ή γυναίκα, επιτρέπεται να διατηρήση την χριστιανικήν πίστιν.

Οι αθένται των τούδς επιτρέπουν να νυμφεύωνται υπό των όδον τα γεννηθόμενα τέκνα να άνήκουν εις τους αθέντας των, οι

όποιοι τα έπώλουν ως δούλους. Οι μη θέλοντες να περιτμηθούν ύφίστανται βασανιστήρια. Τοιαύτα ύπέστη επί 13 έτη ο συγγραφέας.

Ο άγοραστής των δούλων τους δένει με λυσσίδας εις άπόστασιν ενός βήματος τον ένα από των άλλων και τους βάζει και χειροπέδας, διά τον φόβον μήπως οι δούλοι έπαναστατήσουν κατά το ταξείδι. Διότι δέκα π. χ. όδηγοι φέρουν πολλές πεντακοσίους αχμαλώτους. Καλλίτερον μεταχειρίζονται τας γυναίκας, τας όποιας δεν δένουν, άν δε είναι άσθενείς τας φορτώνουν επί ύποζυγίων.

Περίεργος είναι η πόλησις των σκλάβων. Μόλις έμπερώση τους όδηγούν άγελήδον εις την πλατείαν όπου μαζεύνονται οι άγορασταί. Αν ο δούλος άρέση τότε ο μέλλων άγοραστής τον γδύνει και τον εξέταζει έπιμελώς εις όλα τα μέλη. Και εις ύποχρεωμένος να γδυθή τοσάνκις, μέχρις ότου εύρεθή άγοραστής. Εύκολότερον πωλούνται όταν είναι όλόκληροι οικογένεια, διότι οι πρόκριτοι τας άγοράζουν και τας τοποθετούν εις τα κτήματά των διά να φροντίζουν. Τα γεννώμενα τέκνα μένουν εις την ιδιοκτησίαν των κυρίων, οι όποιοι τους κρατούν σκλάβους. Αν η ζωή των δούλων καλλιεργητών είναι κουραστική, εκείνη των ποιμένων είναι άνυπόφορος διότι ύποβάλλονται εις κακουχίας τρομακτικές.

Μερικοί κατορθώνουν να δρατετεύσουν. Αυτό είναι μεταξύ των παλουμένων εις την Εύρωπαήν Τουρκίαν. Διότι οι πρώτοι δεν έχουν δυσκολίαν παρά μόνον πως να περάσουν το στενόν των Δαρδανελίων. Οι σχεδίσαντες φυγήν άνέμενον την έποχην κατά την όποιαν τα σπαστά ήσαν μεγάλα, διά να δύνανται εύκολότερον να κούπτονται την ήμεραν κορβόνας. Όλοι συγκεντρώνονται εις το μεταξύ Άδύδου και Σήστου στενωτόν όπου δήμειον των Δαρδανελίων και φροντίζουν να έχουν ένα πέλεαν διά να κόψουν

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ

—Ήθελα να μάθω, δεσποινίς, διατί άποφύγετε τον γάμον.

—Θα σας είπω. Τα τρία ζωά μου άντικαθιστούν πληρέστατα τον άνδρα. Ο σκύλος γκρινιάζει όλόκληρον την ήμεραν. Έγω λοιπόν βρίσκες από το πρωί έως το βράδυ και η γάτα όλη την νύχτα γυρίζει έξω.

ζύλα και σχοινία διά να τα προσαρμόσουν όπως κατασκευάζουν είδος σχεδίας. Την νύκτα επιβαίνουν του μικρού σκάφους και άν ο καιρός είναι εύνοϊκός περνούν έντός τεςσάρων όρών, άν οι άνεμοι είναι ενάντιοι τότε η πνίγονται η επανέρχονται εις την άσιατικήν άκτήν. Αμα περάσουν εις την εύρωπαϊκήν άκτήν τότε παίρνουν τα βουνά, και τρέφονται με χορτάρια. Αλλά όλίγοι είναι οι τελειώς σωζόμενοι, διότι η πνίγονται εις την θάλασσαν, η τρώγονται από τα άγρια ζωά έπάνω εις τα βουνά ή από την πείναν και εξάντησιν.

Οι φυγάδες, συλλαβανόμενοι από τους Τούρκους θανατούνται μαρτυρικά. Επίσης διά θανάτου τιμωρούνται οι φυγαδεύοντες σκλάβους και διά δημεύσεως της περιουσίας των. Και όμως δεν παύουν οι Έλληνες και Αρμένιοι κρύπτοντες εις τα σπίτια των τους αχμαλώτους και μεταμφιέζοντας αυτούς τους μεταφέρουν εις βενετικά ή άλλα χριστιανικά πλοία και τους δίδουν και χρήματα διά το ταξείδι και όλα τα χρειώδη, χωρίς να παραλείψουν καμμίαν έκδήλωσιν όίκτου και άγάπης.

Και τελειώνει με το εξής περί της καταστάσεως του κλήρου :

«Οι ιερείς και μοναχοί είναι έδώ εις άθλιεστάτην κατάστασιν, διότι θεωρούνται ως σκάνδαλα του Θεού και των ανθρώπων. Δεν λαμβάνουν τίποτε από την εκκλησίαν και μόνον κατά τας Κυριακάς μερικά γυναίκες τους προσφέρουν όλίγο ψωμί. Ζούν δε μετερχόμενοι τους εύλοκόπους εις τα δάση και φροντίζοντες τα ζωά επί όμιον γυρίζουν όλα τα μέρη φρονάζοντες : «Ζωά για πούλημα !» Έν γένει εις κανέν μέρος η ζωή δεν είναι τόσο άναμνημένη με τον θάνατον όσον εις την Τουρκίαν».

Και όμως, μ' όλα ταύτα, παρ' όλην την θρησκείαν των τυράνων των, οι Έλληνες δεν εδαμάσθησαν, δεν συνετρίβησαν. Ο Έλληνισμός έχει μέσα του το μαρμαρόν της άθανασίας. Κάμπτει, κύπτει, αλλά δεν σπντρίβεται. Φοινίς αιώνας και άθάνατος !

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Είς μιάν δεξίωσιν, κάποιος ήρώτησε τον περιφημον μουσικοσυνθέτην Κλάκ, ποια από τα έργα του άγαθα προτιμά περισσότερον.

—Ο Κλάκ σκέψαθη προς στιγμήν και άπάντησεν :

—Περσσότερον αγαπώ το χορμα, κατόπιν το κρασί και τέλος την δόξιν.

—Όλοι οι παρευρισκόμενοι εξέπλάγησαν διά την άπάντησιν του Κλάκ και εκείνος που τον είχε ήρωτήσει έήτησεν έπεξηγήσεις.

—Μάστο, του είπε, θεωρείτε τα χορμάτα και το κρασί άνωτέρα της δόξης ; Σκέπτεσθε τώσον υλιστικά !

—Απατάσθε, του άπάντησεν ο Κλάκ. Η σειρά των πραγμάτων είναι φυσική. Όταν διαθέτω χορμάτα τότε ήμπορώ να άγοράσω κρασί. Αυτό άναπτέρωνει την φαντασίαν μου και η άναπτέρωθεσία διανοιά μου με έμπούσθη όπως άποκτήσω δόξαν. Έγω λοιπόν δικαιον, όταν τοποθετώ το χορμα εις την πρώτην θέσιν.

ΤΑ ΜΠΑΝΙΑ ΔΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΟΡΑ

Η κίνησις στη Ντωβίλ.—Τὸ κομικὸν θέαμα πού παρευσιάζαν καὶ λουόμενοι προπολεμικῶς.—Κοστουμὰ καὶ...καπέλλα.—Οἱ ἄνδρες μὲ τῆς μυστάκας καὶ τὰ γένεια.—Ὅπου γιὰ νὰ κάνῃ τὸ μπάνιο τῆς μιᾶς γυναίκα ἔπρεπε νὰ...ντυθῇ.
Ἡ σύγκρισις τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς μὲ τὴν σημερινήν.

Τὸ καλοκαίρι ἔφθασε μὲ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα του. Καί, ζωηρὰ ὅπως πάντοτε, ἤρχισεν ἡ χρυσὴ περίοδος τῶν εὐρωπαϊκῶν λουτροπόλεων. Ἡ Νίκαια, ἡ Ντωβίλ, τὸ Λίντε τῆς Βενετίας, ξαναβλέπουν πάλιν δόξας. Ὅλος

Πίσω ἀπὸ τὴν καμπίνα πού τοὺς προφυλάσσει ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα ὁ κύριος φλερτάρει μὲ τὴν κυρίαν, ἡ ὁποία, ἐνῶ ἀκουμπᾷ τὰ πόδια τῆς στὴ θάλασσα, φαίνεται νὰ τὸν ἀκούῃ χωρὶς νὰ δυσχεραστῇται.

Δύο σημερινές λουόμενες στὴν Ντωβίλ, μόλις ἔπληραν τὸ μπάνιο τους.

ὁ κόσμος τοῦ χρόματος πηγαίνει στὰς λουτροπόλεις αὐτάς, πού εἶνε ἀπηγορευμένα σὲ ὅποιον δὲν ἔχει γεμάτο πορτοφόλι. Τὴ πολυτελὴ ξενοδοχεῖα πλημμυρίζουν ἀπὸ τοὺς λουόμενους, οἱ ὁποῖοι κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ πρῶτο κατῶ στὴν ἄμμουδιά, γιὰ τὰ μπαιν μίξτ. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὠραῖοι καὶ ἄσχημοι, γέροι καὶ νέοι, γρηῃς μεσόκοποι καὶ κοριτσάκια, ἀθλητικὰ σφριχτοδεμένα κορμιά καὶ βαρλοειδεῖς ἐμφανίσεις, πέφτουν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας, δροσίζονται, παίζουν καὶ ὕστερα ξαπλώνονται στὴν ἄμμο, ἐκτεθειμένοι στὴς φλογερὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, πού ξεροψήνει τὰ κορμιά καὶ τοὺς δίνει σοκολατένιο χρῶμα, τὸ χρῶμα τῆς μόδας.

Καὶ ὅμως, πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, τὰ πράγματα ἦσαν ἐντελῶς ἀλλοιότικα. Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ προπολεμικὴ, ἦταν ἐποχὴ σεμνοτυφίας, ἡ ὁποία, φυσικὰ, εἶχεν ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὰς λουτρούς. Οἱ ἄνδρες ἔπαιρναν τὸ μπάνιο τους χωριστὰ ἀπὸ τὴς γυναῖκες, γιὰ νὰ μὴ σκαλδαλίζωνται. Ἐθεωρεῖτο ὑψίστη εὐτυχία τὸ νὰ μπορέσῃ ἓνας ἄρρεν νὰ πλησιάσῃ λουόμενον πρόσωπον θηλυκοῦ γένους. Αὐτὰ δὲν συνέβαιναν μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ εἰς τὸ ἔξωτερον, ὅπου αἱ περὶ ἡθικῆς ἀντιλήψεις δὲν ἦσαν τόσο στενὲς ὅπως ἐδῶ.

Ἐν τούτοις, στὰς μεγάλας εὐρωπαϊκὰς λουτροπόλεις, καὶ πρὸ τοῦ πολέμου ἀκόμη, τὰ μπαιν μίξτ δὲν ἦσαν ἐντελῶς ἀπηγορευμένα. Ἀλλὰ πολὺ λίγο ἔμοιαζαν μὲ τὰ ση-

Ἰδεὺ καὶ μιὰ κυρίκ, ἡ ὁποία, ἐνῶ παίρνει τὸ μπάνιο τῆς, φροντίζει νὰ μὴ βραχθῇ τὸ...καπέλλο τῆς. Ἡ γυναίκα τότε ἐσυνειθίζαν νὰ κάνουν μπάνιο μὲ τὰ καπέλλα.

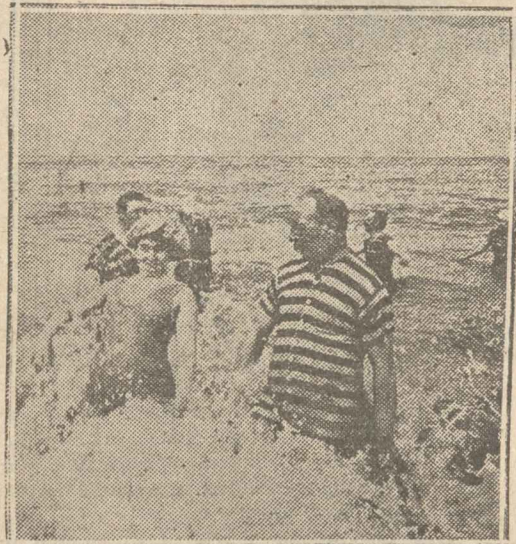
μερινά. Ὅπως βλέπει κανεὶς στὴς εἰκόνας πού παρεντίθενται στὸ κείμενον, ἡ γυναίκα πού ἐλούοντο εἰς τὴν θάλασσαν ἦσαν...πεφωρακισμένες κατὰ τῶν ἀδιακρίτων ἀνδρῶν βλέμμάτων. Μπανιερά μακρύτατα, πού ἐκτείναν τὸ στήθος, τὴν πλάτην, τὴν μέσην, τὰ πόδια, ὅλο γενικῶς τὸ γυναικεῖο σῶμα, ἐκτείναν ἀπὸ μικρὰ ἐπιφάνειαν τῶν κάτω ὤμων, τὰ ὁποῖα ἀφίνοντο ἐλεύθερα, γιὰ νὰ ἔχουν κατὶ νὰ βλέπουν καὶ οἱ ἄρρενες λουόμενοι. Ἀκόμη καὶ...καπέλλα φοροῦσαν ἡ γυναῖκες. Μιὰ γυναίκα δηλαδὴ πού ἤθελε νὰ πάρῃ τὸ μπάνιο τῆς ἔπρεπε ὅχι νὰ γδυθῇ, γιὰ νὰ μὴ στὴ θάλασσα, ἀλλὰ νὰ...ντυθῇ. Καὶ ἔτσι τὸ

Ἡ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Πόλα Νέγκρι μὲ τὸν σύζυγόν της πρίγκηπα Μαντεβάνι εἰς τὴν ἄμμουδιὰ τῆς Ντωβίλ.

μὲ τεράστιες μυστάκας ἢ γενειάδες, ἔμπαιναν στὴ θάλασσα, ἐνῶ αἱ γενειάδες τῶν διέσχιζαν ὑπερφάνως τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θάλασσης δίκην...δελφίνων.

Πόσον διάφορον, ἀλήθεια, εἶνε τὸ σημερινὸν θέαμα πού παρουσιάζεται στὰ μάτια μας στὴς πλᾶξ τῶν λουτροπόλεων... Οἱ γέροι, φυσικὰ, καὶ ἡ ἡλικιωμένης γυναῖκες, νοσταλγοὺν τὴν παλαιὰν «καλὴν» ἐποχὴν πού ἔδρασαν ἄλλοτε εἰς τὴν...θάλασσαν, θὰ νοσταλγοὺν τὴν παλαιὰν «καλὴν» ἐποχὴν πού οἱ λουόμενοι ἐνεφανίζοντο ὅπως τοὺς δείχνουν αἱ φωτογραφίαι μας. Καὶ ἴσως δακρύσουν ἀπὸ μελαγχολίαν. Ἄν θὰ ἔχουν ὅμως δίκιο ἢ ὄχι μπορεῖ νὰ καταλάβῃ κανεὶς συγκρίνοντας τῆς φωτογραφίης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μὲ τῆς φωτογραφίης τῆς Πόλα Νέγκρι καὶ τῶν κομψῶν κυριῶν τῶν εὐρωπαϊκῶν λουτροπόλεων, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ζωντανὸν θέαμα τῆς δικῆς μας Γλυφάδας...

Ἐνα ὠραῖο ζευγάρι λουομένων, τὸ ἐπολεῖν ἀσφαλῶς δὲ ἐφροντάζετο ἔτι ἡτοπολὺ «ἐλεγχᾶν» εἰς τὴν ἐποχὴν του. Σὴν μερὰ οἱ νέοι γελοῦν ἐνόπιον αὐτῆς τῆς εἰκόνης, πού δὲν εἶνε καὶ τόσο μακρινή!

ΠΑΡΘΕΝΕΣ

Παρθένες κρινοδόχτυλες, μ' ἀφρὸ καὶ φῶς πλάσμενες, περνοῦν ἀτέλειωτες, περνοῦν καὶ πίσω δὲν κατάνε να ἰδοῦν ἐκεῖνα πού σκορποῦν καὶ πάνε κι' ὅλο πάνε... Περνοῦν ἡ μέρες στὴ ζωὴ σφιχτὰ ἀγκυλοσμένες, παρθένες κρινοδόχτυλες, μ' ἀφρὸ καὶ φῶς πλάσμενες !..

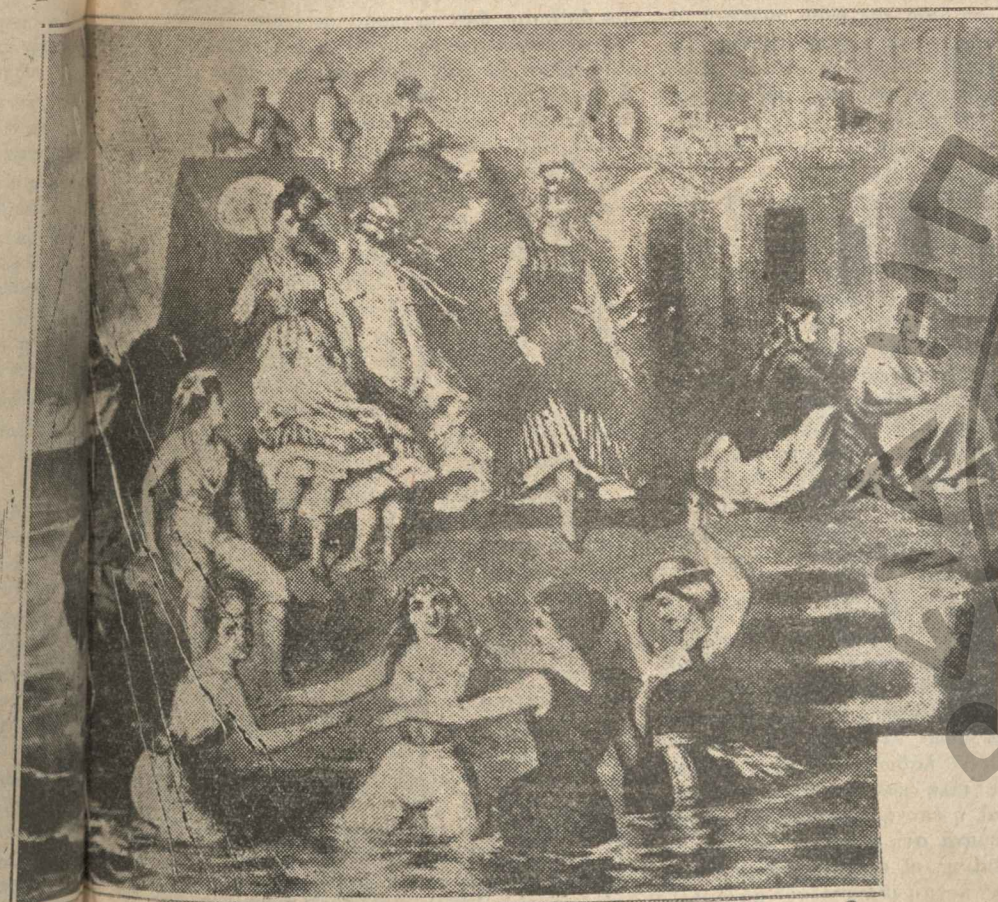
□ □

Κι' ἡ καθεμιὰ πρὶν βυθιστεῖ στοῦ ρέμματος τὸ βάθος, ἀρχίζει τὸ τραγούδι τῆς γλυκὰ - γλυκὰ νὰ λέῃ. —Τὴν ἴδια ὥρα μιὰ καρδιὰ γελᾷ κι' ἄλλη κλαίει...— Ὑστερὰ ἄλλη τραγουδᾷ μὲ τί καὶ καὶ πάθος, πρὶν βυθιστεῖ ἡ καθεμιὰ στοῦ ρέμματος τὸ βάθος...

□ □

Πέφτουν αὐτὲς καὶ σβύνουνε μὰ ἡ θύμισες δὲν σβένουν, μὰ μένουν μέσα στὴς καρδιές σὰν σὲ κλουβὶ κλεισμένες, κι' ἀπόνετα μᾶς τυραννοῦν, μεγάλες φρενιασμένες. Τῆς ἔχουμε γιὰ σύντροφον, μόνες τους δὲν πεθαίνουν, περνοῦν ἡ μέρες, χάνονται, μὰ ἡ θύμισες δὲ σβένουν...

ΒΑΣΟΣ Δ. ΚΥΒΕΛΟΣ

Τὰ μπαιν μίξτ ἐπείρουν τῆς δευτέρας αὐτοκρατορίας. Ὅπως βλέπει κανεὶς, αἱ λουόμεναι αὐτῆς δὲν ἀπέμαχόντο καὶ πολὺ τῆς ἀκτῆς, ἐνῶ οἱ ἄνδρες ἔρριπτον ἀπὸ τὰς βλεμμάτων ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ...παρτηρητηρίου των.

Μιὰ ὠραῖα λουομένη φέρει στὴν πλάτη τῆς μιὰ βάρκα ἀπὸ καυστῶν, μὲ τὴν ὁποίαν λεμβοδρομεῖ ὅταν θέλῃ.

Ο Ντίζ Πάουλσον, από την Στοκχόλμη, διηγείται την ιστορίαν της πρώτης του αγάπης με την Γκρέτα Γκάρμπο.

Είμαι από τη Στοκχόλμη, από τη νέα συνοικία της πόλεως, την Λαγκχόλμιν. Η Γκρέτα Γκάρμπο είναι και αυτή από τη Στοκχόλμη, από την ίδια συνοικία. Άλλοτε την έλεγαν Κρέτα Γούσταυσον.

Η Γκρέτα Γούσταυσον ήταν η πρώτη μου φιλενάδα, η πρώτη μου αγάπη, όπως συνηθίζουν άλλοι να λένουν. Έχετε και εσείς ο-λοι αισθανθή την πρώτη αγάπη; Τα ποιήματα όλων των ποιητών, οι πίνακες όλων των ζωγράφων, ή επιστήμη όλων των ψυχολόγων, ποτέ δεν θα μπορούσαν να μου ε-πούν εάν η πρώτη μου αγάπη ήταν όμοια, ό-πως η πρώτη αγάπη των άλλων ανθρώπων.

Αλλ' όμως η μουσική...μερικών μουσικών! Η μελωδίας άντηχούσαν, σαν να γαίαναν με-σα από την ψυχή μου, σαν να χε ο μουσικο-συνθέτης αισθανθή τη δική μου αγάπη, ή σαν να διευθύνοντο οι μουσικοί και ο μαέ-στρος μαζί τους από έμένα τον ίδιο, κατά-μυστηριώδη τρόπο. Όταν έχορθενα, οι μου-σικοί έπαιζαν μόνο για μέ, επίσης όταν έ-καθόμουν κατόμοι στο καφενείο, πίσω στη σκοτεινότερη γωνιά, τότε ή σκέψη μου ήταν γεμάτη από την Γκρέτα, από τα τελευταία της λόγια, από το τελευταίο της φίλημα, τό-τε ή μουσική εγέμιζε της άναμνήσεως μου με μαγική δύναμη, τους έδινε ζωή και της ετό-νιζε στο ρυθμό της, ναί, και έμένα τον ίδιο μ' έπερνε στα φτερά της και μ' έφερνε μα-κρύν. Αισθανόμουνά-ίλιγγο, όταν έπανεύρι-σκα τον έαυτό μου στην έρημη άμμουδιά της μελωδικής θάλασσας. Όταν ή άρχιστρα σω-πούσε αισθανόμουν τον έαυτό μου κατόμοι και τότε έννοιωθα ότι ο καφές μου είχε κρυ-ώσει και το σιγαρέτο μου είχε καή, χωρίς να το κατανίσω.

Κάποτε, σπανίως όμως, ήρχετο στο νοή- μου μια είμα, ένα ποιήμα, πού είχε μέσα ό-λες μου της έπιθυμίες, όλους μου τους πό-θους. Άλλά ήξευρα πολύ καλά ότι για ποιη-τής ήμουν λιγάκι γελοίος. Τέλος ήμουν ένας μόνονος Δανός και όχι αισθηματικός νεα-νίας, και γνωρίζω ότι ώριμμένες λέξεις, ό-πως «τρικυμία και όρη» ή «πόνος», δεν ύ-παρχουν στην δανική γλώσσα, γιατί λείπουν από τους Δανούς τα ανάλογα αισθήματα.

Τώρα θα διηγηθώ τα πράγματα κάπως ξε-ρότερα. Θα άναγνωρίσω άπλώς ότι σ όλο- τους ανθρώπους ή «πρώτη αγάπη» είναι ή έ-δια και δεν χρειάζεται να περιγράψω λεπτο-μερώς την ιδιότητά της.

Ένα άλλο άκομα: Πρώτη μου αγάπη ή-ταν ή Γκρέτα Γούσταυσον. Η αγάπη μας δι-ήρκεσε ένα και μισό χρόνο και ύστερα άρ-χισαμε να μαλώνουμε. Τα μαλώματα δεν ή-ταν φυσικά ή αίτια, αλλά το αποτέλεσμα της ψυχρότητας. Η αγάπη μας έκρυβαν, έσθυ-νε. Η Γκρέτα ήταν τότε ύπάλλινος σ' ένα κατόστημα άσπορροούχων και για την ικα-νότητά της και τη χάρη της ήταν αγαπητή ά-πό όλους. Πολύ γρήγορα άρχισα να της κά-νω σκηνές, γιατί έβλεπα να ένδιαφερεται για τον διευθυντή του τμήματός της στο κα-ταστημα, όπως ίσχυρίζόμουν, και σιγά σι-γά άρχισαμε να μαλώνουμε δυνατά και να λέμε άπροκάμυπα ότι δεν αγαπούσε πιά ό ένας τον άλλο. Αυτό όμως ήταν ή μισή αλή-θεια, γιατί λίγη αγάπη άπομένει από κάθε αγάπη και μάλιστα από την πρώτη αγάπη. Και αυτή μου έφερε την δυστυχία μου.

Ενώ λοιπόν έσθυνε σιγά σιγά ή αγάπη μου για την Γκρέτα, άρχισα να συχνάζω σε άλλη συναναστροφή. Τότε είχα μια καλή θέ-σι στο γραφείο πωλήσεως ενός έργοστασίου ηλεκτρισμού και οι συνάδελφοί μου, όλοι νέοι και χαρούμενοι άνθρωποι, έκαναν έκδρο-μο με τα Σαββατοκύριακα ή με αυτοκίνητο ή με άτμάκατο. Η Γκρέτα ποτέ δεν έλαθε μέ-ρος στής έκδρομής αυτές, ώστε έγώ στον κύ-κλον αυτόν μπορούσα να δημιουργήσω νέες φιλιές—ή έτρεπε; Άλλά για το ζήτημα αυ-τό δεν χρειάζεται να μιλήσω.

Η τελευταία μου συνάντησις με τη Γκρέ-τα Γούσταυσον—ήταν ή πρώτη μου γνωριμία με την Γκρέτα Γκάρμπο—έγινε ένα Σαββα-τόβραδο. Η Γκρέτα με είχε παρακαλέσει ά-πό καιρό να την συναντήσω το βράδυ εκείνη και έγώ άναγκάσθηκα να δεχθώ, αν και εί-χα την έπιθυμία να λάβω μέρος στής λεμβο-δρομίας. Ήταν τέλη καλοκαιριού ή άρχές φθινοπώρου, και ή έποχή με τραβούσε σε ά-θλητικά άγωνίσματα στη θάλασσα, εις τα ό-ποια ήρχοντο επίσης οι συνάδελφοί μου του γραφείου. Άλλ' άς μη μιλήσω γι' αυτά!...

Συνήντησα την Γκρέτα σ' ένα καφενείο. Έ-πλην πολύ άργά και περιμένα ν' άκούσω πα-ράφωνα, άλλ' αυτή δεν άνάνηκε να δίδη ση-

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΦΙΛΗΣΑ ΤΗΝ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

μασία. Η άδιαφορία της αυτή μ' έκανε να πικραθώ λίγο και ύστερα έθύμωσα στα γα-ρί- όταν άκουσα να μιλάει για το «έξαιρετικό» πού βά συνέβαινε. Έτρεπε να πάμε να ιδού- με μια κινηματογραφική ταινία, εκλάμα του κατόστηματος άσπορροούχων, εις το όποιον ήτο ύπάλλινος ή Γκρέτα. Όστε για την ται-νία αυτή είχα χάσει την άπόλαυσι της λεμ-βοδρομίας! Τώρα, όποιος έξέρει την ιστο-ρία της Γκρέτας, θα καταλαβαίνει τα πρῶ-ματα. Ήθελε να μου έτοιμάσει μίαν εκκλη-σιν, άλλ' άφοϋ με είδε πολύ θλιμμένο, μου έξήγησε περί τίνος έπρόκειτο. Η ίδια έπα-ξε στην ταινία αυτή ένα ρόλο, έναν ρόλον πρωταγωνιστριάς. Έμενα άκόμη θυμωμένος και άρχισα να μου μιλή για την ταινία και της έλπίδες της, προτού την ιδώ. Ύστερα έπλην μαζί της.

Η Γκρέτα έπάνω στην ταινία ήταν χαρι-τωμένη. Έκάθησα κοντά της στη σκοτεινή αίθουσα για τους θεατές και ήσθάνονην έ-ποσυνειδητά ότι ή Γκρέτα ήταν δική μου για τελευταία φορά. Έπιασα το χέρι της και έ-σφιξα το μπράτσο της, άλλ' αυτή ήταν άπρ-συχολημένη πολύ με την ταινία και όταν πλ-λιν παρουσιάσθη έπάνω στην όθονη, τόσο χαριτωμένη, μ' ένα χαμόγελο πονεμένο, τό-σο παιδικό και τόσο έξυπνο, τότε αισθάν-θηκα πάλι ότι το χαμόγελο αυτό δεν ήταν για μένα. Η Γκρέτα μπορεί να χαμογέ-λει, χωρίς να βλέπει έσένα! Άλλ' έκατό-σα το χέρι της, το μπράτσο της, στερεά μ' άς μ' έπνιγε ή ζήλοτυπία και ό θυμός. Εάν μπορούσα να ξεχωρίσω την Γκρέτα της όθo-νης από την ζωντανή Γκρέτα, άλλ' αυτή ή-ταν άφροσύμωμη με όλη την ψυχή της να θαυ-μάζει την πωλήτρια άσπορροούχων έπάνω στην όθονη...

Στη σάλα άναψαν τα φώτα. Έσπασθη με άμύλητοι από τα καθίσματα μας. Η Γκρέ-τα μ' έβλεπε με έρευνητικό βλέμμα. Ήξε-ρε ότι ήμουν άδικος, άλλά έμενα άμύλητος. Ή-ξερα επίσης ότι δεν μπορούσα να κάνω δια-φορετικά. Ύστερα έφρασε μία θορυβώδη άγάλη από τους συντρόφους της και άρπα-ξε την Γκρέτα μαζί της.

—Περιμένε με κάτω, μου εφώνασε.

Έγώ όμως δεν την έπεριμένα.

Από τότε δεν ξανάδα την ζωντανή Γκρέ-τα. Άλλά ή ιστορία αυτή δεν έτελείωσε ά-κόμη. Έως εδῶ ήταν μόνον μία ιστορία, πού καθένας μπορεί να την άποσιωπήσει και δεν θα ήταν πρέπον να την διηγηθώ, αν δεν είχα και έπακόλουθα. Άλλά πρέπει να την συνε-χίσω, όπως το κάνω παρακάτω, και άς πιά στο διάβολο εάν είναι πρέπον ή όχι. Πρέπει άπλούστατα να την διηγηθώ.

Με την ταινία αυτήν ο ρεζισσέρ Μορίς Στρίλλερ άνεκάλυψε την Γκρέτα Γκάρμπο. Η Γκρέτα μου έγινε ή Γκρέτα όλου του κόσμου και με την Γκρέτα αυτήν έχω μίαν φρενήρη περιπέτειαν. Στην άρχή τα πράγματα δεν ή-σαν και τόσο σοβαρά. Η πρώτη ταινία της μ' έτραβούσε και ήθελα να βλέπω συχνά, παρά το μαρτύριό μου, πως χαμογελούσε χα-ριτωμένα και με πόνο, με τόσο παιδικότητα μ' εφνύαν—και όχι για μένα—χωρίς να με βλέπει. Ήθελα να άπολαύσω, παρά την φρίκην πού έδοκίμαζα, την γοητείαν πού έ-δωγαν άπό το χαμόγελο αυτό και συνεκλιό-νιζε την ψυχην των θεατών και έφεραν μα-ζί τους έως το σπίτι τους την άναστασία του. Έπειτα ή ταινία έπαψε να παίζεται κι' εύρηκα την ήσυχία μου—μια ήσυχία ύπνιου—έως ότου παρουσιάσθη ή ταινία «Γκαίτα Μπέρλιγκ».

Άς άφήσω όμως της λεπτομερείας, γιατί

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

—Κύριε άββά, πρέπει να έμπιστευθώ σε-σας σαν σ' ένα φίλο. Σταθήκατε τόσο καλός για μένα όταν έμεινα χήρα, στα τριάντα μου χρόνια, με τα δυό μικρά μου στα χέρια, για να τα μεγαλώσω και να τ' άναθρέψω. Η Μαργκό δεν ήξερε άκόμη να διαβάσει, ή Κλα-ντίν δεν ήταν παραπάνω από είκοσι μηνών. Η ηλικία πού είναι καμωμένη από μήνες μο-ναχα έχει τόσο λίγο βάρος! Είνε ξεστούλα και γλυκιλά. Μπορεί, αν ήμουν καμιά κο-πέτα, να ξαναπαντρεύομουν. Μά όλοι με βλέπανε τόσο άπρσυχολημένη, να σούρω κα-τόπι μου τα μικρά μου, και βέβαια αυτό έ-κοβε την όρεξι του καθενός ν' άποφασίσω, έ-να τέτοιο πράγμα. Τα χρόνια περνούν πού γρήγορα από τις φροντίδες και έπειτα το μετανιώσει κανείς, μα είναι πιά άργά... Ά-παρητήρα, χωρίς να τ' άντιληφθώ καθόλου μπάρμ και έγώ στη σειρά του άναριθμήτου στρατού των γυναικών πού δεν λογαριάζον-ται πιά. Θα μπορούσα να πώ πως τόσες άπρ-συχολημένες, πού έμεινα για τα παιδιά μου... πως... «αν τώθελαν...». Αυτό όμως δεν είναι αλήθεια. Δεν βρήκα τον άνθρωπό μου: αυτό ήταν όλο. Όταν θέλει κανείς να ξανα-φτιάξει την ζωή του, πρέπει αλλοίωτικα να καταπιστή σ' αυτό, να στολίζεται, να έπι-δεικνιέται, να παιζογελάρ. Έγώ δεν είχα τον άπαιτούμενο καιρό για όλα αυτά. Ύπαρ-χουσε δά τόσες γυναίκες στην κατάσταση τη δική μου!... Τριάντα χρόνων, και όμως δεν μ' είχαν πάρει άκόμη τα χρόνια... Ναι, ναι! άλλά είναι πράγματα γνωστά: είχα κάνει πάντα το καθήκον μου. Αυτό δίνει, άραγε, κουράγιο;... Μά δεν παρηγορεί. Βλέπετε, πάτερ μου: μια νέα γυναίκα, σαν περσόη ή ώρα της και ξαναγυρίζω, σε μια φτωχή κα-μαρούλα, σιμά στα δυό κοιμισμένα κοριτσά-κια της—και πού νοιώθει τον έαυτό της μό-νο. Τόσο μόνο! Τέλος πάντων, όλα αυτά είναι τόσο μακρύν. Δεν ήρθε εδῶ πέρα να σας μιλήσω γι' αυτά. Πρόκειται για την Μαργκό και την άδελφή της. Α! πόσες βε-λονίες έχω κάνει γι' αυτές! Μά δεν το με-τανιώσω άλλως τε. Η Μαργκό είναι ταμία σ' ένα κατόστημα της όδοσ Σαντιέ. Είναι μια

κοπέλλα σοβαρή, άδύνατη, λίγο θεοφοβού-μενη. Η Κλαντίν, αυτή είναι βαντέζα σ' ένα έμποροραφείο. Τούτη είναι πιά τυχερή. Λί-γως νάναι άληθινά όμορφη, καταφέρνει να-ναι χαριτωμένη: είναι μια άχτίδα ήλιου στη σπιτική ζωή μας. Διαρκώς γελάει—ή μά-λον, γελοΐσε διαρκώς, έπειδή τώρα πιά... Ός τον τελευταίο άκόμη καιρό περνούσαμε της βραδείας μας μαζί. Καθισμένες όλόγυρα στο τραπέζι, κεντούσαμε, ράβαμε, φλυαρού-σαμε. Η γυναίκες πάντα έχουμε κάτι να κά-νουμε και κάτι να πούμε. Τα κορίτσια πότε είχαν κανένα άσπορροούχο να άποτελειώσου-

Εκείνη χαμήλωνε το κεφάλι.

νε, πότε να επιδιωρθώσουνε κανένα καπέλο. Η Μαργκό διηγότανε διάφορα επεισόδια ά-πό το γραφείο της:

—Ο κ. Μπαβίλλε πρόκειται να κερδίσει τόσα τοίς εκατό πάνω στής παραγγελίας.

Λογαριάζαμε όλες μαζί το πόσο τότε έκα-τό πόσο κέρδος θαφανε στον κύριο αυτόν Μπαβίλλε, πού δεν τον είχα ιδώ ποτέ στη ζωή μου. Αυτό μας άπασχολούσε λιγά λεπτά. Η ζωή των άλλων βοηθούσε να ποικίλη την μονοτονία της δικής μας ζωής... Η Κλαντίν μας μιλούσε για τους πελάτες του μαγαζιού της. Δεν μπορεί να φαντασθώ κανείς σαν έ-χει ξήσει μέσα στής στενωχώρες, της ύπο-φρέσεως ώριμμένων ανθρώπων. Συλλογισθή-τε, κ. άββά, πώς ύπαρχουν κυρίες πού άλ-λάζουν φουστάνια κάθε δεκαπέντε μέρες! Πότε πότε πηγαίναμε όλες μαζί στο σινεμά. Μ' αυτό δεν γινότανε και πολύ συχνά. Κ' έ-πειτα, μια μέρα, ή Κλαντίν άρχισε ν' άνα-φέρει πολύ συχνά το όνομα της φιλενάδας της, της Μαντλέν. Η Μαντλέν είχε τακτικά εισιτήρια για το θέατρο και την έπαινε μαζί της. Άλλες φορές πάλι τρώγαμε μαζί έξω. Χάρη στην Μαντλέν, κατόρθωνε νάχη όλο-μέταξες καλύτερες μισοτιμής. Έγώ την συμ-βούλεψα μια μέρα:

—Σκέψατε την λοιπόν καμιά φορά να ξεύποχευθε όποτε της τόσες της ε-υγένειας.

Μ' αυτό χαλούσε πάντα την τελευταία σι-γη. Η Μαργκό κι' έγώ όλοένα και πιά συ-χνά μέναμε όλοένα και πιά βράδια. Δεν ή-

ΤΟΥ HYGUETTE GARNIER

ταν εύχάριστο αυτό. Η μικρή μας έλειπε πο-λύ. Η βραδιά περνούσε άργά, άτέλειωτα... Η Μαργκό προσαΐζότανε πως είχε πονο-κέφαλο για να πάη να κοιμηθώ. Έγώ την άκουγα λίγη ώρα να πηγαίνόσχεται, να σπρώχνη κανένα έπιπλο... Έπειτα, τίποτα. Η πρώτη σιγαλιά. Η Κλαντίν έχεν από-τομα ξεσπάσματα εύθυμίας, έδωγαν συχνά, στολίζότανε καλλίτερα. Μια μέρα έξασε κά-τι γράμματα. Τότε έμαθα την αλήθεια: ή κόρη μου είχε έναν έραστή. Της είπα, έννο-είται, όλα όσα μια μητέρα μπορεί να πη και όπως ήταν έπόμενο, αυτό δεν άλλάξε καθό-λου την κατάστασι. Εκείνη χαμήλωνε το κε-φάλι, έλάιγε λιγάκι, μα ξανάπαιρνε γρήγο-ρα το χαμόγελό της, του εύτυχισμένου παι-διού. Την ρωτούσα, σχεδόν δειλά:

—Γιατί δεν σε παντρεύεται;

Εκείνη μ' άπαντούσε γεμάτη έμπιστοσύνη: —Άφσή τα αυτά... θα γίνη κι' αυτό γρη-γορότερα άπ' ό,τι φαντάζεσαι... Όόρη ή σι-γαριά του...

Τό γεγονός είναι πως οι γάμοι είναι τόσοσ-σπάνιοι όλόγουρά μας... Δυό φτωχά, άπρσικα κορίτσια, κ. άββά, χωρίς σγέσεις... χωρίς νάναι πολύ όμορφα... Πρέπει να προσπαθή- κανείς να τα καταλαβαίνει όλα... Όχι! ό-χι... σας βεβαιώ, δεν θέλω να την δικαιω-λογήσω: έτρεπε μήπως να την πετάξω έγώ στο δρόμο; Έξ άλλου σε λίγο καιρό μούλ-θε μια άλλη άφορμή άνησυχίας. Η Μαργκό άρχισε να μεταβάλλεται. Τα 28 χρόνια της φανόντουσαν πως της βαραίνανε τους ώ-μους. Όσο ή άδελφή της φαινότανε χαρού-μενη, τόσο εκείνη καταχνιζότανε. Δεν της είπα τίποτε. Δεν έξέρω αν είχε μάθει την ά-πρεπη διαγωγή της μικρότερης. Μά ή άλλη έφερνε στο σπίτι ένα τέτοιο άφωμα έλευθε-ρίας, μιας ζωής εύκολης—σαν ένα άντιφέν-γισμα άπαγορευμένης εύτυχίας. Αυτό δεν βάσταζε πολύ. Μήπως αυτού του είδους, ή εύτυχίες διαρκούνε πολύ καιρό; Ήθε με-μέρα πού ή μικρή μου άρχισε να βγαίνει λι-γότερο, έπειτα καθόλου. Δεν παραπονιότανε, μα πάνω στο άλλοιωμένο πρόσωπό της διά-βαζε κανείς έλευθερία τον πόνο της. Δεν έ-ζητάα ξεγρήσει. Γιατί τάχα; Δεν άμφέ-βαλα καθόλου πως όλα είχαν τελειώσει για πάντα... Δεν άπατήθηκα. Περάσανε έξ μήνες από τότε. Σιγά σιγά ξαναπήραμε της σι-γαρίας μας. Σαν και πρῶτα τα τρία μας μέ-τωπα σκόβανε κάτω από το φως της λάμ-πας, τα βράδια. Θάλαγε κανείς, βλεποντάς- μας τόσο ήρεμα, με τη δακτυλίδα στα δά-χτυλα και της βελόνες στο χέρι, πως δε συ-νέθηκε τίποτε. Μά είχαμε συντομίσει τα νη-χτήρια. Τα κορίτσια μου βιαζόντουσαν τό-σο να ξαναγυρίσουνε το καθένα στην κάμα-ρά του, να κλείσουνε της πόρτες, να κρυ-φτούνε μακρύν πού μένα. Κι' έγώ έμεινα μόνη έκει δά... Έμεινα έκει δά... δεν μπορούσα ν' άποφασίσω να φύγω από το δωμάτιο. Έ-σθυνα το φως, για να μη ύποπτευσόνη την παρουσία μου. Παραφύλαγα και έγώ δεν έξέ-ρω τί πράγμα... Σε λιγάκι έκοινα πότε πότε, τρυπώντας τη σιωπή, ένα σύντομο άνα-φυλλήτο. Έρχότανε άραγε από την κάμαρα της άγνης κόρης μου, πού κλαίει τα περιφρο-νημένα της ναιάτα; Η από την κάμαρα ό-που ή πληγωμένη καρδιά του παιδιού μου κοιμά την χαμένη της αγάπη; Κανόλυνό-νο... Η πίκρα όλων των καταστραμμένων μου έτών, μου άναβαίνει, σιγά σιγά στα χεί-λη. Κόλλω τ' αυτό στον τοίχο. Παραπα-λάω. Και δεν έξέρω πιά, από τα δυό μου παι-διά, ποιά είναι ή πιά άξιολύπητη, εκείνη πού άμάρτησε ή ή άλλη; Συγχωρήστε με, κ. άβ-βά, δεν το ξέρω πιά αυτό!...

ΟΥΚΕΤ ΓΚΑΡΝΙΕ

—Καὶ στὴ δευτέρῃ ;

ΙΟ' ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Η ΤΡΙΚΛΟΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ !

Ο φίλος μας Μποχορίκος, από τη Θεσσαλονίκη, και στον παράδεισο που βρισκότανε ναεργάζοντο, γιατί πήδησε από τα κάγκελα, δεν μπορούσε να ήσυχάζει την διψα που τον έδερε για τον παρὰ, και μιὰ μέρα που πέρασε ο Θεός από μπροστά του, αφού έκανε πέντ' έξη τρενάδες, επεφάνηκε να τον τονιπάει για μεγάλη μάζα.

— Αχ ! άναστέναις άπ' τ' αφυλλοκάρδια του ο Μποχορίκος, και πήρε την περὶ θλιβερή μπουσούνα για να τον προσέξει ο Θεός, ο οποίος μυστίστηκε άμέσως τί ράστα είνε και τί καπνὸ φουμάρει ο ύπνυρός του.

— Κάτι λυπημένος σήμαρα, τέκνον μου. Τί έχεις ;

— Τίποτε τὸ σπουδαίο, άρέντη Σαββάωθ. Νά, κατὶ συλλογίζομαι από χθές και δεν μπορὸ να βρῶ άκρη, άρέντη μου.

— Για ν' άκούσουμε, λοιπόν.

— Ηθέλα να μου πῇ ἡ Μεγαλειότης σου, δικάζῃ, τί άξία έχουσε για σένα...100 χρὸ... άς πούμε.

— Όση άξία έχει ένα λεπτὸ της ώρας για εμένα.

— Και ένα εκατομμύριο λίρες, στερλίνες δηλαδή, τί άξία έχει για τὴν άφεντιά σου ;

— Μιανῆς πεντάρας.

— Τότε, Μεγαλειότητε Θεοῦλη μου, δεν μου κάνεις τί χάρι να μου δώσεις μιὰ πεντάρα ;

— Εύχαρίστως, τέκνον μου, αλλά περίμενε ένα λεπτό.

— !!

Στήλη άλματος ο Μποχορίκος !
Αίγυπτος Ξενητεμένος Πλακιώτης

ΔΕΝ ΗΞΕΥΡΕ ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ

Πρό πολλών χρόνων στὸ Πταιματοδικείο 'Αμφίσσης κατεδικάσθη ένας άπ' τὴν 'Αγία Εὐθυρία, εἰς πρόστιμον ἐπὶ άγροζημία και ὁ ύπογραμματεὺς τοῦ Πταιματοδικείου τῷ εἰσπραξέ δραχμὰς 84 διὰ τὸ πρόστιμον και τὰ δικαστικά έξοδα, αλλά στή σχετική διπλῶν-πον άπόδειξιν άνεγράφετο ὅτι εἰσπράχθησαν τὸ ὅλον δρ. 32. Ο χωριάτης ποὺ δὲν ήξευρε γράμματα, πήρε τὴν άπόδειξιν και ἔφυγε. Όταν ὅμως ἔδειξε τὴν άπόδειξιν σὲ άλλον και τοῦ εἶπεν ὅτι ἐπλήρωσε δραχ. 84, ἔξανέστη και γύρισε στὸν ύπογραμματεὰ να παραπονεθῇ. Ο ύπογραμματεὺς ὅμως ὅστις ἦτο ἔξυπνος, με ἔτοιμότητα μεγάλη, θγάζει τὸ στέλεχος τῶν άποδείξεων και τοῦ λέγει :

— Πόσα γράφει ἡ άπόδειξίς σου ; δρ. 42. 'Εδὼ στὸ στέλεχος πόσα γράφει; άλλες 42. Λοιπὸν 42 και 42 δὲν γίνονται 84 ; Φύγε παλιάνθρωπε για νὰ μὴ σε στείλω στή φυλακή ποὺ με σκοποφαντεῖς.

Ο χωριάτης ἐπέιοθη από τὸ ἐπιχείρημα τοῦ ύπογραμματέως και ἔζητησε συγγνώμην ποὺ δὲν ήξευρε λογιστικά.

Ἀθήναι

Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

Ένας χαρτοπαίκτης, αφού ἔχασε ὅτι εἶχε σὸν πόκερ και ἔμεινε με ένα δεκάριο, ἀπεφάσισε τὰ ἑξημερώματα να πῇ να κοιμηθῇ.Μισοκοιμημένος μπαίνει στὸ τρῶμ της ὁδοῦ 'Ιπποκράτους και δίνοντας ένα δεκάριο στὸν εἰσπράκτορα κάθεται σ' ένα καθίσμα και ἀποκοιμίζεται. Σὲ λίγο τὸν πλησιάζει ὁ εἰσπρά

κτωρ και βλέποντας πὼς κοιμότανε τοῦ φωνάζει λίγο δυνατά.

— Κύριος, τὰ ῥέστα σας.
Και ὁ χαρτοπαίκτης, ξυπνώντας ἐντρομος.
— Πάσσο, πάσσο !

Τ. Κ.

ΨΙΤ, ΠΑΛΙΟΓΑΤΑ !

Ο κ. Ξενοπόλος εἶνε αρκετὰ μύσιφ... Ένα βράδυ, σχεδὸν στὰ σκοτεινά, μπαίνει στὴν κίμαρά του και βλέπει, στήν μέση τοῦ κρεβάτιοῦ του, κουλουριασμένη τὴ μαύρη γάτα νὰ κοιμάται.

— Ψιτ, παλιόγατα ! κάνει εὐθύς.
Και της δίνει μιὰ σπρωξιά.

Φαντασθετε ὅμως τὴν ἐκπληξί του, ὅταν με τὴν σπρωξιά, βλέπει τὴν μαύρη γάτα νὰ πετιέται ὡς τὸ ταβάνι σὰν πούπουλο κα' ὑπὸ καὶ νὰ πέφτει ἴσα και νὰ μένῃ ακίνητη στὸ πάτωμα ! Πλησιάζει, κυττάζει καί... τί να ἰδῇ !

Ήταν τὸ καινούργιο καπέλλο της γυναίκας του, ὅτι της τόχε στείλει ἡ καπελλοῦ.

ΦΑΙΔΩΝ ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΗΣ

ΟΕ ΟΝ Κ' ΕΧΕΙΣ ΤΟ ΔΙΑΔΟΛΟ ΜΕΣΑ ΣΟΥ

Κατὰ τὸ 1916 ἐδικάζετο εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Πατρῶν κάποιος χωριάτης ('Αθανάσιος) ἐκ τοῦ χωρίου Περιστέρα, διότι ἔ-ξελεθόνα τὰ γίδια του από τὸν φράκτη (μανδρί) εἰσῆλθον εἰς τὸ διπλανὸ ἔξω χωράφι και ἔφαγαν τὸ στάρι τὸ ὁποῖον ήρχισε νὰ βλαστήνῃ.

Μετὰ τὴν ἑξέτασιν τῶν μαρτύρων ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου λέγει εἰς τὸν κατηγορούμενον :

Πρόεδρος : Για σήκω κατηγοροῦμενε και πές μας πὼς ἔγινε ἡ ζημία.

Κατηγορούμενος : 'Ακουσ' νὰ σοῦ πῶ κ' ὁ πρόεδρος. 'Ας πούμε πὼς τοῦτο ἔδω μέσ' (ύπνοων τὴν αἰθουσα τοῦ δικαστηρίου) εἶνε ὁ φράκτης (μανδρί) και μεῖς εἴμαστε ἐν τῇ αἰθούσῃ και σὺ εἶσαι τὸ μεγάλο γίδ' !!! 'Ε ! μπορείς ἐστὶ τὸ γίδ' ν' ἀπὸδῇς τὸ φράκτη ἐνάντιον μέτρο τοῦ ψήλους και νὰ πᾶς νὰ φᾶς τὸ στάρι στὸ διπλανὸ χωράφι ; 'Οχι βέβαια. 'Οέ ὄν (ἐκτός) κ' ἔχεις τὸ διάολο μέσα σου !!!

Πάτριαι

ΤΑΚΗΣ ΣΤΕΜΠΛΙΑΣ

ΑΣ ΚΛΑΨΗ ΑΥΤΗ ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΜΟΥ

Μιά χήρα, πήγε στὸ νεκροταφεῖο και χωρὶς νὰ προσέξει ἐκάθησε στὸν τάφο τοῦ συζύγου της ἑξαδέλφης της, ὁ ὁποῖος ἦτο διπλά στοῦ δικοῦ της και κλαίγοντας ἔλεγε τὰ παράπονά της. Πήγαν και άλλες γυναῖκες στὸ νεκροταφεῖο και εἶδαν πὼς ἐκλαίγε και φώναζε τὸν Νικόλα της στὸν τάφο ὅμως τοῦ Δημήτρη.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, Νικόλαϊνα ; της λέ-

γει μιὰ άπ' αὐτές. Δεν βλέπεις πὼς κλαίει στὸ μνήμα τοῦ Δημήτρη ;

Σηκώθηκε τότε και πήγε στὸν τάφο τοῦ ἀνδρός της, νὰ ἐπειδὴ εἶχε κλαίει ποτὶ «'Α ! Νικόλα μου, λέγει, δεν μπορὸ νὰ πῶ ἄλλο, ἄς ἔλθῃ ἡ Δημήτρεϊνα νὰ κλαίῃ σὲ σένα τώρα. 'Ας κλαίῃ αὐτὴ στὸν ἄνδρα μου !

Θεο)νίκη

ΣΟΦ. ΒΟΓΙΑΖΑ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΑΡΝΙΟΥ

Σ' ένα χωριὸ της Κρήτης βρισκότανε κάποιος ὀνόματι Μανώλης, ἄνθρωπος ποτὶ γαδός, ὁ ὁποῖος ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆ φαιδρότητος τοῦ χωριοῦ λόγω τῶν διαρῶν κούτων πράξεων του.

Μιά μέρα, κάποιος κρεοπώλης τοῦ ἔδωκε μιὰ κεφαλὴ προβάτου για νὰ τὴν καθάρῃ από τὰ αἶματα, πλύνοντάς τὴν εἰς τὸν ποταμόν, τὸ νερὸ τοῦ ὁποῖου και πῶμα ἦτο και διαυγέστατον. Ἡ ὀρμη ὅμως τοῦ ὕδατος ἀπέσπασε τὴν κεφαλὴν ἐκ τῶν γαυρῶν τοῦ Μανώλη καθ' ἣν σιγὴν τὴν εἶπεν, και ἄρχισε νὰ ἀπομακρύνεται παρασυρμένη ὑπὸ τὸν ὕδατον. Ο Μανώλης, βλέποντας τὴν κεφαλὴν ἀπομακρυνόμενην δεν εἰσέληε ἐντός τοῦ ποταμοῦ νὰ τὴν πιάσῃ, αλλά ἐκρίνων μερικὰ χορτάρια και τρέχοντας μετὰ μήκος της ὅχθης ἔδεικνε τὰ χορτὰ εἰς τὴν κεφαλὴν ἵνα αὐτὴ ὑποχρεωθῇ και σπαστῇ για νὰ τὴν συλλάβῃ !

Θεο)νίκη

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΛΑΤΑΝΗΣ

Ένομοτάχης

Η ΜΗΝΥΣΑΡΑ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ δικηγορικὴ μετὰ κατεργασία ἔχουν κάποιον οἰκονομικὸν συν. Κάθε ἄνθρωπος θέλει νὰ ἑξαπατηθῇ μίζοντας ὅτι ἔτσι ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον του. Αὐτὴ τὴν ἀρχὴ ἐνόησε και ἕνας δικηγόρος στήν Τρίπολη, περιφημος για τὴν ἐπνάδα του.

Μιά φορά, στὸν ἐν λόγω δικηγόρον ἐφάνισθη ένας χωρικός για νὰ ὑποβάλῃ μὴνυσιν ἐναντίον ἐνὸς συγχωριανοῦ του.

— Ἐμπήκε μέσα στὸ περδὸλι μου, κατὶ δικηγόρε, τοῦ εἶπε, και μοῦ κατέστρεψε τὰ τὰ λάχανα.

Ο δικηγόρος, με σοβαρότατο ὕφος, ἔ-παισε :

— Ἦταν λάχανα μονάχα, ἡ μήπως εἶνε και κουνουπίδια τὸ περιδὸλι σου ;

— Εἶχε και κουνουπίδια, ἀπάντησε ὁ χωρικός.

— Α ! μὰ τότε τὸ πράγμα εἶνε σοβαρό ! εἶπε ὁ δικηγόρος. Θέλεις τώρα να τὸν πιάσῃς στὰ δικαστήρια ;

— Ναί...

Σηκώθηκε λοιπὸν ὁ δικηγόρος, πῆγε νὰ σὲ ἀπάνω σὲ μιὰ καρέκλα και ἔβαλε τὸ χεῖρόν σ' ένα βιβλιαράκι ποτὶ μικρὸ.

— Θέλεις νὰ τοῦ κάνουμε μὴνυσιν ; τὸν ἐ-ναρώτησε, ἡ μήπως θέλεις μὴνυσάρα νὰ τὸν λῷτερας ;

Και λέγοντας τὴ λέξι μὴνυσάρα ὁ δικηγόρος ἔδειξε ένα άλλο βιβλίο, ποτὶ χωρικό. Ο χωρικός, συγκρίνοντας τὰ δύο βιβλία, δὲν ἔχασε καιρὸ :

— Μηνυσάρα ! Μηνυσάρα !...

— Ναί, τοῦ λέει ὁ δικηγόρος, αλλά λέξ' ὑπ' ὄψει σου ὅτι ἡ μὴνυσιν στοιχίζει 50 δραχμὰς.

— Ἐνὲ ἡ μηνυσάρα ἔχει ένα πεντακοσμάριο !

— Μηνυσάρα ! Μηνυσάρα ! φώναζε πάλι ὁ χωρικός, κα' ἄς ἔχει και χίλιες !...

— Ἔτσι και ὁ δικηγόρος ἔγινε τὸ χωρικό.

και ὁ τελευταῖος ἔμεινε... κατενθουσιασμέ-
νος, γάταζόμενος ὅτι μετὰ τὴ μὴνυσάρα θὰ
χαντάωνε τὸν ἐχθρό του.

Α. ΜΑΥΡΟΣ

ΠΟΥ ΣΥΣΤΑ

Κάποτε ένας ποιητὴς συνήνησε έναν ἀ-
σκολούμενον εἰς τὴν ποιητοῖν, δυστυχῶς ὅμως
ποτὶ ἀνεπιτυχῶς. Καὶ ἔαν κανένα του ποιή-
μα εἶχε ἐπιτυχίαν, ἀσφαλῶς θὰ ἦτο πρῶτον...
πνευματικῆς κλητῆς. Ἀβήσε λοιπὸν ὁ ἐμ-
πρὸς κλέπτης νὰ ἀπαγγέλλῃ τὸ ποιήμα του
διὰ νὰ τοῦ τὸ ἐκρηκτικῶς, τρῶπὸν τινὰ, ὁ
γνώστὸς τῶν ποιητῶν, πρῶτον μὲν τὸν ἀπὸ
τῆς περικοπῆς, φοβούμενος μήπως τὰ πε-
ρισσότερα τὸν σκοποφαντῶσιν. Καθὼς ὅμως τὸ
διάβαζε, τοῦ λέει ὁ ποιητὴς :

— Μά, αὐτὸν τὸν στοῖχο τὸν ἔχω διαβά-
σει σὲ ποιήμα τοῦ Λαμαρτίνου !

— Ἰσως, ἀπάντᾷ ὁ μικρός, νὰ ἔχω ἐπηρε-
ασθῇ, διότι ἔχω διαβάσει ποτὶ Λαμαρτίνου.

Καθὼς ὅμως προχωροῦσε ἀκούσε νὰ λέγῃ
καὶ άλλους κλεμένους στοῖχους. Τότε λοι-
πὸν για νὰ τὸν κἀνῃ νὰ σιωπῇ τοῦ λέγει ὁ
ποιητὴς :

— Ἔδ' ἐκ Λαμαρτίν, ὅχι ἀνδρὸς σο-
φοῦ.

—
Ἡθγός

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

Ο ΑΛΗ ΠΑΣΑΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΑΣ

Μιά φορά ἀρρώστησεν ὁ 'Αλῆ Πασας και
καθὼς ἦταν φιλόδοξος προσέκλεσε διὰ τῆς
γιατροῦς και τοῦ κοινοποιαντῆς για
νὰ τὸν θεραπεύσουν. Κάποιος τοῦ εἶπεν ὅτι
καλὸ θὰ ἦταν νὰ προσκαλέσῃ και ἕνα παπὰ
χριστιανὸν για νὰ τοῦ διαβάσῃ τὴ βασκανία.

Ο παπὰς προσεκήληθ' αμέσως. Μετὰ τὴν ἀ-
νάγνωσιν της βασκανίας ὁ 'Αλῆς ἔδωσε μιὰ
λίρα στὸν παπὰ. Αὐτὸς ἠρνήθη νὰ τὴν πάρῃ,
λέγοντας πὼς εἶνε ὑποχρεωθὲν νὰ ἐνχρηθῇ για
τὴν ὑγεία τοῦ πασά.

Καὶ ὁ 'Αλῆς κινῶν τὴν κεφαλὴν πονήρως
τοῦ λέγει :

— Πάρτα, ὡρὲ παπὰ. Σοῦ τὰ δίνω για νὰ
πάσῃ τὸ ἐνὲ σου. Καὶ ὅτι εἶπε τὸ χεῖλι
σου νάναι για μένα και ὅτι λέει τὸ καρδιά
σου νάναι για σένα.

Πεντάμια

ΕΥΑΓ. ΜΟΝΟΓΥΙΟΣ

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΣΩΤΗΡΗ

Στὸν ἀπολεισμό, κάνοντας τὸν κύκλο της
Πελοποννήσου ἔφθασα σ' ένα χωριὸ ἔξω
ἀπὸ τὸ Νησί τῶν Καλαμών, ὅπου κἀθησα
κὶς μέρες. Τὸ τελευταῖο βράδυ, ἔκει ποὺ κα-
θόμουν νὰ τὸν προέδρω και τοῦς προσετοῖς
τοῦ χωριοῦ, μοῦ ἔδειξαν τὰν μάρμαρα Σω-
τήρη ποὺ καθόταν στὸ διπλανὸ τραπέζι με
μιὰ ἄλλη παρέα και μοῦ διηγήθησαν τὰ ἔ-
ξῃ :

Ο μπαρμπα Σωτήρης ἀναποῦσε ποτὶ τὸ
πασά, τόσο ποὺ κάθε βράδυ πῆγαινε μεθυσ-
μένος στὸ σπίτι του και τὰ ἔβαζε με τοῦς
δικούς του. Οἱ συγγενεῖς του ποτὶς φορὲς
ἐπεχείρησαν νὰ τὸν κάνουν νὰ κόψῃ τὸ κρα-
σί. Μιά μέρα — ὁ μπαρμπα Σωτήρης ἐργάζε-
το σὲ ἑλαιοτριβεῖον — κατῳρθώσαν νὰ τὸν
πείσουν νὰ μὴ ξαναπῇ. Ο μπαρμπα Σωτή-
ρης ἔπαισε μιὰ κλωλιά, ἔκανε ένα σταυρὸ
στὸν τοῖχο, ἔβαλε τὸ χεῖρι του ἐπάνω και
ἐφώτισκε ὅτι δεν θὰ ξαναπῇ.

Πράγματι, κάμποσες ἡμέρες δεν ἔβαλε διό-
λου κρασί στὸ σταῖμα, τόσο ποὺ οἱ φίλοι του
ἀρχισαν νὰ στενοχωροῦνται. Μιά μέρα λοι-
πὸν ἐπῆραν μιὰ φρεσκοψημμένη κόττα, ένα
γαλὸν κρασί και πῆγαν στὸ ἑλαιοτριβεῖον
νὰ σῖνε. Ἀρχισαν νὰ τρώγῃ νὰ πίνουν και
νὰ λένε : «'Αχ ! τί ὠραῖο κρασί ! Έλα
μπαρμπα Σωτήρη νὰ πάσῃς μεζέ». Στὸ τέλος
βλέποντας τὸν μπαρμπα Σωτήρη νὰ τρέχῃ, νὰ
παίρνῃ τὴν κλωλιά και νὰ ζωγραφίζει ἕναν
άλλο σταυρὸ δίπλα στὸν πρῶτο, νὰ βάζῃ τὸ
χεῖρι του ἐπάνω και νὰ ὀρκίζεται λέγοντας :

«'Ορκίζομαι σὲ τοῖτον τὸ σταυρὸ πὼς θὰ
ἐναπαῖω κρασί ! τώρα στοῖς δύο σταυροῦς
βρέστηκα, κάντε καλά». Καὶ ἔτρεξε κα' ἄ-
δεισε τὸ γαλόν.

Ἀθήναι

ΠΟΠΗ ΚΕΜΕΡΛΗ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΔΙΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ ΤΟΥ ΓΑΓΔΑΡΟΥ

Ένας περιέργως ἐπισκέπτης.—Ἡ καθῃ μερινὴ του καλημέρα εἰς τὸ τμήμα.—Θ
φονευθεῖς γάταρος και ἡ ἀποζημίωσίς του.—Μία ἐκπληξίς εἰς τὴν ὁδὸν Σα-
τωβριάνδου.—Ποῖος ἦτο ὁ δικηγόρος.

Τοὺς ἀπατεώνας ἡ ἀστυνομικὴ ἐπιστὴμὴ
διακρίνει εἰς δύο κατηγορίας, εἰς τοὺς ἀσ-
κοῦντας τὴν ἀπάτην ὡς κύριον ἐπάγγελμα,
και εἰς τοὺς ἐρασιτέχνας, οἱ ὁποῖοι, ἐφαρ-
μόζοντας μιάν μεθόδον ἀπάτης, ἐπιδιώκουν
τὴν ἐπιτυχίαν ὠριμένου σκοποῦ, και ὅχι ἐ-
ξέυρεσιν τῶν μέσων τῆς ζωῆς.

Ένας λοιπὸν ἀπὸ αὐτούς, ἐπὶ διάστημα
ἑξ μηνῶν, ἑξατάτα συνεχῶς ένα ὁλόκληρον
ἀστυνομικὸν τμήμα και μιάν δεκάδα τῶν
πλέον ἀρίστων ἀστυνομικῶν μας.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὄηρετοῦσα εἰς ένα
ἀπὸ τὰ νεοσύστατα 'Αστυνομικά Τμήματα.

Ένα πρωτὶ ἐδέχθη εἰς τὸ γραφεῖόν μου ένα
καθὼς πρέπει κύριον, ὁ ὁποῖος εἰσελθὼν ὁ-
πεκλίθη ὑπὲρ τὸ δέον, ἀναγκάσας με νὰ ση-
κωθῶ ἀπὸ τὴν καρέκλα μου και ὑποκλινό-
μενος ἔλαφρως νὰ τοῦ εἰπῶ :

— Ὅριστε, παρακαλῶ, κύριε. Τί ἀγαπάτε ;

— Γ. Μ., δικηγόρος.

— Χαῖρον ποτὶ διὰ τὴν γνωριμίαν, κύριε
συνήγορε. Εἰς τί δύναιμι νὰ σᾶς ἐξυπηρε-
τήσω ;

— Εἰς τίποτε, φίλε μου. Εἶμαι γείτων ἐ-
δὼ πὺδ πάνω και ἔμαθα τὴν ἀνάληψιν της
περιφέρειας μου ἐκ μέρους τοῦ λαμπροτάτου
σώματος της 'Αστυνομίας Πόλεων και πέ-
ρασα νὰ σᾶς συγχαρῶ.

— Μὰς σκαθώνει, κύριε μου, ἡ ἐγγενεὶς
σας στάσις και ἐχόμεθα εἰς τὸν Θεὸν νὰ
μᾶς βοηθήσῃ νὰ φανούμε ἀντάξιοι τῶν προσ-
δοκιῶν σας, τοῦ εἰπῶ.

— Μοῦ ἔδωσε και πάλιν τὸ χεῖρι του και
ἔφυγε.

— Ὁραῖος τύπος... 'Ολόκληρον πανηγυ-
ρικὸ ἐξεφώνησε. μοῦ εἶπεν ένας συνάδελφος.

— Α ! δὲν ἔχεις δίκην, κύριε συνάδελφε.
Ἦταν κύριος ὡς πρέπει.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς πρωτὶ, βράδυ, ὁ
κ. συνήγορος, περνώντας, ἔτρεπε νὰ μᾶς ἐ-
πισκεφθῇ και νὰ μᾶς παραλῇ ὁλόκληρος ὁ
ρεξ. Τὸ γεγονός δεν ἦτο και τόσο τιμητικόν
για ένα ἐπιστήμονα,δεδομένου ὅμως ὅτι ἡ ἐ-
πιστὴμὴ τοῦ σχετίζεται μετὰ τὴν ἀστυνομικὴν
παραξήγειτο.

Όσον ὅμως και ἂν εἶνε ὁ ἄνθρωπος ὑπο-
χρεωτικὸς και ἥυχος, οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν
βαστύνουν ὅταν τὸν συναντοῦν συχνὰ ἐμ-
πρὸς των. Γι' αὐτὸ και ὁ κ. συνήγορος ἄρ-
χισε νὰ γίνεταί φορητικός. Μαζὶ ὅμως μετὰ τὴν
φορητικότητα παρουσίαζε σὺν τῷ χρόνῳ και
ἐπανειλημνικὰ φάλας.

Τὸ ἐξωφρενικότερον ὅμως φάλας τὸν ἦ-
το τὸ ἀκόλουθον, τὸ ὁποῖον και μᾶς ἔκαμε
νὰ χάσουμε καθ' ὁλοκληρίαν τὴν πρὸς τὸν
κ. συνήγορον ἐκτίμησιν μας.

Κατὰ τὰς παραχρᾶς τῆς διαλύσεως τῶν δη-
μοκρατικῶν ταγμάτων ἐκ μέρους τοῦ κ.Κον-
δύλη, ἐφρονέθη μαζὶ μετὰ τὸν κόπον και ἐ-
πας...γάταρος, τοῦ ὁποῖου ὁ ἰδιοκτήτης, τῇ

πρὸς σιγὴν τὰ εἶχα χάσει. Βρέθηκα τό-
σον ἀπρόθυμος στήν ἐξωφρενικὴ αὐτὴ μετα-
βολὴν, ὥστε κατέβαλα μεγά

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Τους ειδικούς του Χόλλυγουντ απασχολεί από καιρού τώρα το ζήτημα του αν και κατά πόσον ο κινηματογράφος μετέβαλλε τις αντιλήψεις μας για τον ιδεώδη τύπον της ομορφιάς.

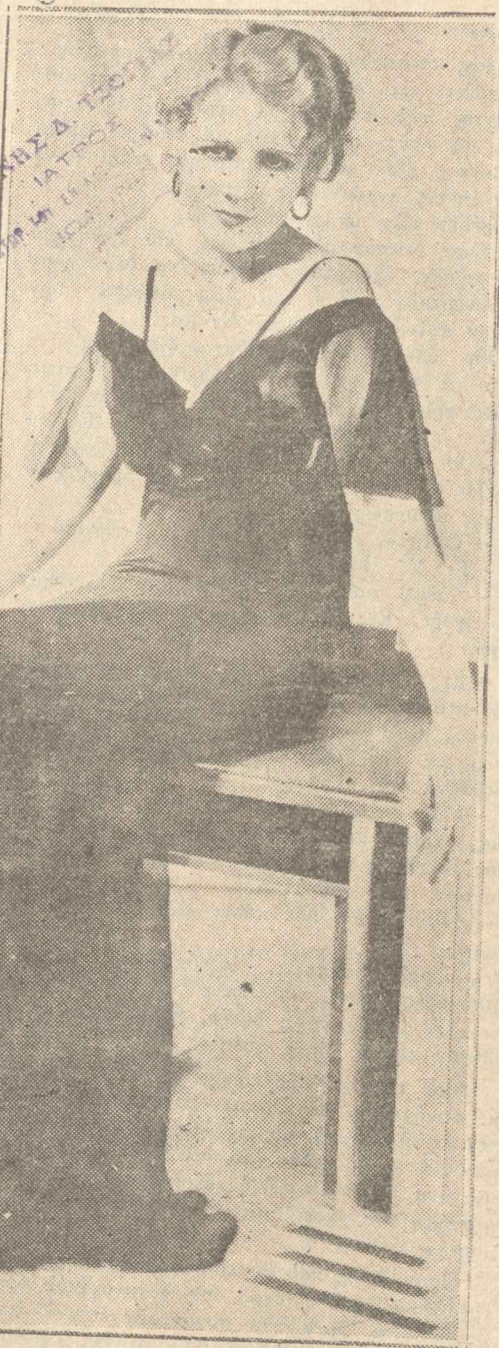
Η Έταιρεία των Καλλιτεχνών του κινηματογράφου του Χόλλυγουντ θέλησε να ξεκαθαρίσει το ζήτημα κάνοντας μία έρευνα μεταξύ των μελών του — των περιφημοτέρων δηλαδή αστέρων της δόξης — και ζητώντας την γνώμη των.

Έννοείται ότι όλες ή διασημότητες της δόξης έσπευσαν να απαντήσουν εις την πρόσκλησιν της οργανώσεως των και μαζί μ' αυτούς απήντησαν και διάφοροι συγγραφείς όπως π. χ. ο Μωρίς Ντεκομπρά, ο Ζορζ Φουράντ, ο Σαλαμόν Ράινχα και πολλοί άλλοι.

Επειδή η γνώμη του Ντεκομπρά συγκινεί ένα μεγάλο πλήθος του ωραιοκόσμου και των δύο ημισφαιρίων την παραθέτομεν πρώτην. Η χάρις άλλωστε του συγγραφέως της μόδας

έξωφρενικές πρόξες και στα πιο περιπετειώδη κατορθώματα.

» Η ξανθεία ομορφιά φέρνει σε έκστασι, ή

Η Άννιτα Παϊντς
αστήρ της Μετρο-
Γκόλντβιν.

σ' ότι γράφει είναι τόσο κοινή, ώστε και όταν ακόμη όμιλει και για ζητήματα σοβαρά δεν χάνει τίποτα από την δρασερότητά της.

Λοιπόν ο γόης συγγραφέας λέγει τα εξής για τον ιδανικόν τύπον της ομορφιάς :

«Το ιδεώδες της ωραιότητας ποικίλει πολύ και εξαρτάται κυρίως από το γεωγραφικόν μήκος και πλάτος. Η πατισμύτα μαύρη της Πολυνησίας είναι ασφαλώς ή 'Ιουλιέττα των Ρωμαίων του τόπου της. Ο Όλλανδός αγαπά την κάπως καχύδρακον και νωθη κόρη της πατρίδος του ενώ ο θερμάσιμος Ιταλός προτιμά την νευρική γυναίκα με τα μαύρα της μαλλιά που πλησιάζει μάλλον προς τον πάνθηρα από απόψεως αισθημάτων.

» Πιθανόν ο κινηματογράφος να έχη εκλαϊκεύσει τον τύπον της «έξωτικης» ομορφιάς, δηλαδή τον τύπον της μοιραίας γυναίκας, της γυναίκας που παρσούρει τον άνδρα στις πιο

μελαγχροινή γεννά συναισθήματα μυστηριώδη, ή καστανή έλκει.

» Όποιοδήποτε εάν ο κινηματογράφος δεν συνετέλεσε πολύ εις την μεταβολήν της ιδέας που είχαμε μέχρι πρό τινος για τον ιδανικόν τύπον της ομορφιάς, επέδρασε εν τούτοις ούσιαστικά.

» Πρέπει επίσης να ομολογηθί ότι το σκότος των κινηματογραφικών αθουσών συνετέλεσε πολύ περισσότερον εις την προσέγγισιν των φύλων παρ' ό τι συνετέλεσε ή Κοινωνία των Έθνών δια την προσέγγισιν των λαών.

Η Νόρμα Σήρερ, ο μεγαλοπρεπής αστήρ της Μετρο Γκόλντβιν λέγει τα εξής στην απάντησίν της :

«Όταν ήμουν δεκαεπτά ετών ο ιδεώδης τύπος της ανδρικής φυσικής ομορφιάς ήταν ένας σαραντάρης με γκριζα μαλλιά, σοβαρός,

κορεκτ στις σχέσεις του και πολύ τρυφερός στις εκφράσεις του.

» Επειδή όμως από τότε έχουν περάσει πολλά χρόνια και τώρα μου είναι δύσκολο να καθορίσω την γνώμην μου σ' ένα τόσο σοβαρό ζήτημα ερώτησα την άνεψιά μου ή οποία έχει την ίδια ηλικία που είχα κ' εγώ όταν θεωρούσα τον σοβαρόν σαραντάρη ως τον ιδεώδη τύπον της ομορφιάς.

» Και ή απάντησιν της άνεψιάς μου είναι ότι τρελλαίνεται για τα κατασάρ μαλλιά, ήν άέτειον μύτη. Μία σύνθεσιν μεταξύ Γιάννης και Ραμόν Νοβάρρο.

» Η γνώμη της άνεψιάς μου νομίζω πως μαρτυρεί ότι ο κινηματογράφος άλλαξε την γνώμην μας για τον ιδανικόν τύπον της ομορφιάς.

» Η Γκερέτα Γκάρμπο δεν ήθέλησε ν' απαντήσει κατ' άρχάς εις το ερώτημα που της επεβλήθη, κατόπιν όμως πολλών παρακλήσεων ή «Σφίγγα» έλυσε την σιωπή της πάντως όχι και με πολλά λόγια. Και ή γνώμη της Γκερέτα είναι :

«Για μένα δεν ύπάρχει τύπος συναισθητικής ομορφιάς. Εκείνο που θεωρώ ότι πραγματικόν ομορφιά είναι ή ομορφιά των φυσικών αισθημάτων. Κι' ο πιο δίσμαρτος άνδρος είναι άγγελος καλλονής όταν έχει την ομορφιά στην ψυχή του. Ο κινηματογράφος βέβαια επέδρασε κάπως στην μεταβολή της γνώμης μας, για την ιδανική φυσική ομορφιά όμως έχω την γνώμη ότι οι θεαταί των κινηματοθεάτρων στο βάθος θεωρούν ώριον τον ήθοποιόν εκείνον που ο ρόλος του είναι ποκρίνεται στα βαθύτερα αισθήματα της ψυχής τους.

» Ο Ραμόν Νοβάρρο, το ένδελμα του ωραιοκόσμου των πέντε ηπείρων, απήντησεν έχει την γνώμην πως ο κινηματογράφος πέταλε πολύ τα γούστα μας για την ομορφην γενικώς.

«Εγώ προσωπικώς έχω την γνώμην ότι ιδανική ομορφιά είναι εκείνη που κάθε γυναίκα ή άνδρας αγαπά περισσότερο ή καλλίτερα συμβιβάζεται με τας αντιλήψεις του.

» Ο Ντούγκλας Φαίρμπαρντ πατέρας στο ερώτημα απήντησε κατά τον εξής χαριτωμένον τρόπον :

«Για μένα ιδανική ομορφιά είναι ή Μαίρη Έννοσι την γυναίκα του Μαίρη Πίκφορντ, όταν δεν είναι στο στούντιο και δεν την βλέπω στην δόξην, αλλά στο σπίτι μας.

» Η Μαίρη Πίκφορντ ανταποδίδει το φιλικόν φρόνημα με τα ακόλουθα χαριτωμένα λόγια :

«Ο,τι αγαπά κάθε γυναίκα, εκείνο είναι και το ιδανικόν άρσεν. Για μένα ο Ντόνγκλας είναι ό,τι επεδύμησε ή γυναίκα μου καρδιά. Όσον άφορρά τον κινηματογράφον, έχω την γνώμην ότι εξυψώνει και εκπαιδεύει τα γούστα μας, όχι μόνο σπών έτσι της ιδανικής ομορφιάς, αλλά και σε ό,τι περιτριφυρίζει την ζωή μας.

Αυτές είναι ή γνώμες των αστέρων και των συγγραφέων για τον ιδανικόν τύπον της ομορφιάς. Τώρα δεν γνωρίζομεν αν συμφωνούν και οι άναγνώσται μας. Πάντως εάν κανείς ή καμιά έχουν αντίρρησην, ήμωσιν κάλλιστα να μάς γράψουν.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

» Ο βασιλεύς χλώμιασε κ' έρεξε γύρω του φοβισμένα βλέμματα...

» Η Αικατερίνη συλλογίστηκε πως εκείνη ή στιγμή δεν έπρεπε να παρατραβήξει το σκοινί. Σκύβοντας στο αυτί του υιού της πρόσθεσε :

— Όύτε λέξι, μεγαλειότατε ! Μην καταλάβουν οι σύγγενότι πως γνωρίζετε την φρικτή αλήθεια ! Κρύψτε το, μεγαλειότατε, ακόμα μερικές μέρες, γιατί άλλωώς όλοι είμαστε χαμένοι !...

Τότε ή βασιλομήτωρ άπομακρύνθηκε, κατέβηκε με κρυφή σκάλα και πήγε στο δατορείο της.

— Πάολα ! φώναξε.

— Η φλωρεντινή ακόλουθος της φάνηκε.

— Είναι όλοι εδώ ; ρώτησε ή βασίλισσα.

— Μάλιστα, μεγαλειότατη.

» Η ακόλουθος έφυγε και σε λίγο ξαναγύρισε ακολουθουμένη από ένα άτομο που υποκλήθηκε ως κατό.

— Καλήμέρα, αγαπητέ μου Μωρεβέρο, είπεν ή βασίλισσα με το πιο χαριτωμένο χαμόγέλο της. Βλέπω πως είστε πάντα μεταξύ των φίλων μας, πάντα πρόθυμος όταν μας χρειάζεται ένας άνδρας γενναίος, ενεργητικός και άφοσιωμένος.

— Η καλωσύνη σας, μεγαλειότατη, είπεν ο Μωρεβέρο.

— Εκτιμώ με την αξία τους τους φίλους του στέμματος. Δυστυχισμένο στέμμα ! Δεν είναι καθόλου στερεό στο κεφάλι του υιού μου ! Τόσοι άνθρωποι το εποφθαλμιούν ! «Διάβολε ! σκέφτηκε ο Μωρεβέρο χλωμιάζοντας, μη τυχόν μυρίστηκε τίποτα ;»

Και δυνατά είπεν :

— Αν έπρεπε να ριψοκινδυνεύσω τη ζωή μου για να στερεωθί αυτό το στέμμα, μά λέξι να πη μόνο ή μεγαλειότης σας : είμαι έτοιμος για όλα !

Κατά βάθος, ο Μωρεβέρο έτρεμε.

Είχε ρίξει γύρω μά βιαστική ματιά για να βεβαιωθί πως βρισκόταν μόνος με τη βασίλισσα.

Δύο λόγια για τον Μωρεβέρο.

Φανόταν καμιά τριανταριά χρονών, σβέλτος, λεπτός, με ξανθά μαλλιά και γένεια. Στην εμφάνισήν περνούσε για πολύ δυνατό καθώς και στο πιάτο. Δεν είχε μόνιμη θέση στην αυλή. Άγνοούσαν από που έρχόταν και πού ήταν ή οικογένειά του. Τον είχε όμως ύποστηρίζουν στην αρχή ο δούξ 'Ανζού, άδελφός του βασιλέως, σπών όποιον είχε προσφέρει τις υπηρεσίες ενός μπράβδου. Για να τον ανταμείψη, ο Έρρίκος τον σύστησε στην βασίλισσα Αικατερίνη μ' αυτά τα λόγια.

— Κυρία μητέρα μου, ο κύριος ντε Μωρεβέρο θα σκότωνε τον πατέρα του αν τον διάταζε εγώ.

» Ο Μωρεβέρο πρόδιδε μυστικά τον δούκα 'Ανζού για τον δούκα Γκυζης και ήταν πρό-

θυμος να προδώση τον Γκυζης για τον βασιλέα Κάρολο. Ήξερε πως ο άδελφός του βασιλέως περίμενε μ' άνυπομονσία το θάνατο του Καρόλου 9ου και πιθανόν να δολοφονούσε ο Μωρεβέρο τον βασιλέα αν δεν φοβόταν μη τον εγκαταλείψη μετά ο 'Ανζού. Είχε ανακαλύψει την συνωμοσία του Γκυζης και λάβαινε μέρος σ' αυτήν.

Όταν άκουσε την Αικατερίνη να του μιλά για τους κινδύνους του στέμματος, ο Μωρεβέρο φαντάστηκε πως ή βασίλισσα είχε τσως ύποψίες για την συνωμοσία του Γκυζης.

«Αν συμβαίνει αυτό, σκέφτηκε, και θέλει να βάλη να με συλλάβουν, όμως και την πνίγω κι' αποδεικνύω στον βασιλέα πως ή βασιλομήτωρ ήθελε να τον σκοτώση για να εγκαταστήση τον 'Ανζού στο θρόνο.

Γι' αυτό αποκρίθηκε με άπειλητικό ύφος που δεν κατάλαβε ή Αικατερίνη :

— Είμαι έτοιμος για όλα !

— Τό ξέρω, κύριε, γι' αυτό συλλογίστηκε εσάς στις δύσκολες περιστάσεις έχω

Είχε ρίξει γύρω μία βιαστική ματιά για να βεβαιωθί πως βρισκόταν μόνος με την βασίλισσα.

έχθρους ή μάλλον ο υιός μου έχει πολλούς έχθρους...

— Για ποιόν υιόν μιλά ή μεγαλιότης σας αυτή ή στιγμή ; ρώτησε ο Μωρεβέρο.

«Ω ! ω ! σκέφτηκε ή βασίλισσα. Να ένας πολύ πιο έξυπνος απ' ό τι τον φανταζόμουν !»

Αναστένανε και είπεν :

— Μά για ποιόν θέλετε να μιλήσω ; για τον βασιλέα... το δυστυχισμένο παιδί μου... που είναι τόσο αδύνατος... τόσο φιλόδοξος...

— Μεγαλειότατη, αν ο βασιλεύς έχει ανάγκη από τις ταπεινές υπηρεσίες μου, είμαι υπό τάς διαταγάς του, σάν πιστός υπήκοός του...

— Κύριε Μωρεβέρο, διέκοψε ή Αικατερίνη, είστε τίμιος άνθρωπος κι' αν δεχθήτε να με ύπακούσετε, αναλαμβάνω να σας κάνω την τύχη σας !

Κ' ύστερα από μικρή σκέψη συνέχισε :

— Αφού θέλετε να υπηρετήσετε τον βασιλέα, θα σας δώσω απόδειξι της φιλίας μου,

λέγοντάς σας ποιού είν' οι έχθροί του.

— Άκούω την μεγαλειότητά σας πρόθυμος να θάψω το μυστικό στο βάθος της ψυχής μου.

— Γνωρίζω την εχεμύθειά σας... Είνε όμως άραγε αυτό μυστικό για σας ; Δεν φαντάζεσθε για ποιους έχθρους θέλω να πώ ;

— Μήπως για τον κύριο Γκυζης ;

Τα μάτια της βασίλισσας πέταξαν φλόγες. Η Αικατερίνη όμως συγκρατήθηκε και είπεν απαθείστα :

— Ο Γκυζης ; Ω ! όχι... ο δούξ είναι άφοσιωμένος σε μάς... και είμασ' ένωμένοι απ' τους θεοσμκευτικούς δεσμούς.

— Όστε, ή μεγαλιότης σας μιλεί για τον στρατάρχη Ντανβίλ ;

— Ο Ντανβίλ σπών όποιο δώσαμε την διοίκηση της Γκουιέννης, είναι από τους καλλιτέρους φίλους μας...

— Τότε πρόκειται για εκείνον που όνομάζουν άρχηγό των «Πολιτικών», όλων των δυσχερημένων κακών θεραπόντων της εκκλησίας, που κρύβουν πλες πιο χαμερπείς φιλοδοξίες. Κι' αυτός ο άρχηγός...

— Ο Μονμορανσύ ! είπεν ή βασίλισσα. Αυτή ή φορά μου ύποδεικνύετε έναν πραγματικό έχθρό μας ! Γι' αυτόν όμως θα μιλήσουμε αργότερα.

— Τότε δεν μένουν παρὰ οι σύγγενότι ! φώναξε ο μπράβδος. Άλλά μήπως ο ίδιος ο βασιλεύς δεν κρύβει την γενική συμφιλίωσι ; Η μεγαλιότης σας δεν έδωσε τον άσπασμό στη βασίλισσα της Ναβάρρας ;

— Ε λοιπόν, ναι ! Παρά τις παραχωρήσεις μας όμως, παρὰ την ελκρινείαν των προτάσεων μας, οι σύγγενότι συνωμοτούν, με επί κεφαλής τον Κολινύ. Αχ ! Μωρεβέρο, τρέμω για τον υιό μου !...

— Τότε γιατί ή μεγαλιότης σας δεν διατάζει την σύλληψη του ναυάρχου ; Έτσι ο στρατός των σύγγενών θα μείνη χωρίς άρχηγό...

— Πολύ άργά, καλέ μου Μωρεβέρο, πολύ άργά ! είπεν ή Αικατερίνη με ύποκριτική άπελπισία. Να συλλάβω τον ναύαρχο ! Και ποιος θα τολμούσε ν' αναλάβη μία τέτοια άποστολή ;

— Εγώ ! είπεν ο Μωρεβέρο.

— Έσείς !

— Και γιατί όχι ; Ας μου ύπογράψη ο βασιλεύς τη διαταγή κι' άποψε συλλαμβάνω τον Κολινύ, στο μέσον της νύκτας.

— Τι σκάνδαλο !... Όχι, αυτό δεν μπορεί να γίνει !... Αν όμως, κατά τύχη, συνέβαινε κανένα δυστύχημα...

Η βασίλισσα τόνισε αυτή ή λέξι που έκανε τον Μωρεβέρο να χαμογέλαση.

— Δυστύχημα ;

Ναι, είπεν ή Αικατερίνη. Μήπως δεν μπορεί να πέση ένα κεραμίδι στο κεφάλι του ναυάρχου ;

— Θα έπρεπε όμως αυτό το κεραμίδι να έχη μεγάλη αφοσίωση...

— Πού κοστίζει άκριβά, δεν είν' έτσι ; Μιλήστε άφοβα, αγαπητέ μου κύριε Μωρεβέρο.

— Δεν είν' απαραίτητο να πέση κεραμίδι, είπεν ο Μωρεβέρο. Μία καλή πιστολιά, ώ, έντελώς τυχαία... Ο ναύαρχος κάθε μέρα φεύγει απ' το Λουβρό την ίδια ώρα κι' ακολουθεί τον ίδιο δρόμο για να πάη στο μέγαρό του... Γνωρίζετε τον σεβασμιώτατο Βιλερμό ;

— Ιερέα του Άγίου Γερμανού - λ' Όσσερούα ;

— Ακριβώς. Αυτός ο άγιος ιερέας λοιπόν,

που είνε απ' τούς πιο θερμούς υποστηρικτές της εκκλησίας, μένει στο μοναστήρι του 'Αγίου Γεωργίου που ο ναύαρχος διασχίζει καθημέρα για να πάει στην οδό Μπετιζό... 'Ας υποθέσουμε πως κάποιος φίλος μου ζητά φιλοξενία απ' τόν ιερέα και είνε τοποθετημένος κοντά στο παράθυρο με τὸ ὄπλο του. Ξαφνικά φεύγει ἡ σφαίρα καὶ χτυπά τὸν ναύαρχο που περνά εκείνη ἀκριβώς τὴ στιγμή. 'Ο ναύαρχος σωρίζεται νεκρός, λυπηρό δυστύχημα γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν εὐθύνεται κανένας καὶ πὺν πρώτη ἡ μεγαλειότης σας θὰ λυπηθῇ γι' αὐτό. Εἶνε προτιμώτερο ἀπ' τὸ κερμαδί.

—Βέβαια! Κι' ἂν συνέβαινε ἕνα τέτοιο δυστύχημα θ' ἀμειβόταν πριγκιπικά ὁ φίλος σας. Προσφέρω πενήντα χιλιάδες προκαταβολή, μιὰ διαταγή στὸ θησαυροφυλάκιό μου...

'Ο Μωρεβέρ διάδασε τὸ χαρτάκι, τὸ δίλωσε κ' ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ.

—Τὸ ὑπόλοιπο, μετὰ τὸ δυστύχημα, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη. Καὶ νὰ πῆτε στὸν φίλο σας πὺς θὰ τὸν χρειαστῶ καὶ πάλι...

—Εναντίον τίνος, κυρία;

—Εναντίον δύο ἀνθρώπων πὺν μοῦ ἔκαναν μιὰ θανάσιμη προσβολή. Χωρὶς αὐτοὺς δὲν θὰ βρισκόμασταν σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη θέση. Δὲν θὰ ὑπῆρχε στρατὸς τῶν οὐγενότων. Δὲν θὰ εἶχαμε βασιλικὸς ἀρραβῶνας ἀπὸψε στὸ Λούβρο. Χάρης σ' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο γκερμιστῆκαν ὅλα τὰ σχέδιά μας. Σὺ ζώντας τὴν 'Ιωάννα ντ' Ἀλμπρέ, μὰς ἀπέλησε, τοὺς υἱούς μου καὶ μένα, μετὰ τὴν κατατροπή. Δὲν εἶνε ὅμως μόν' αὐτά. 'Ο ἕνας, ὁ κακούργος, προστατεύει κάποιον πρόσωπο πὺν εἶνε φοβερὸ ἐμπόδιο γιὰ μένα. Διὸ φορὸς μ' ἔχει προσβάλει. Μισὸς ἐκείνον καὶ τὸν πατέρα του, Μωρεβέρ, κι' ἂν σκοτωθῶν αὐτὰ τὰ δύο άτομα, θὰ σὰς κάνω κόμητα...

'Ο Μωρεβέρ ἀνατρίχιασε.

—Θὰ σὰς βρῶ μιὰ καλὴ κομητεία. Ἐπὶ πλέον προσφέρω ἐκατὸ χιλιάδες λίβρες γιὰ τὸ κάθε κεφάλι.

—Εἶνε ἰσχυροὶ ἄρχοντες, κυρία;

—Εἶνε δύο ἄβλοι τυχοδιώκται. Προσέξτε ὅμως γιατί αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε φτιαγμένοι ἀπὸ σίδηρο. Οἱ ἄνθρωποι πὺς τοὺς σκοτώσει καὶ τοὺς ξαναβλέπει μπροστά του ζωντανούς. Τοὺς καίνε μέσα σ' ἕνα σπῆτι, τοὺς ξαναβρίσκουν σ' ἄλλο. Τοὺς περικυκλώνουν, εἰς μιὰ σπαθιά τοὺς ἀπελθύνουν. Μὰ κι' ἐσεῖς ἦσαστε παρὼν, Μωρεβέρ! Εἰσάστε στὴν πυρκαϊὰ τοῦ πανδοχείου, στὴν πολιορκία τῆς οδοῦ Μονμάρτης...

—Μιλάτε γιὰ τοὺς Μπαρταλιάν, κυρία! Εἶπεν ὁ Μωρεβέρ καὶ ἀναρρόθηκε μετὰ σκοτεινὴ ἔκφρασι μίσους.

—Τοὺς ὀνομάσατε. Βρίσκονται τώρα... Στὸ μέγαρο Μονμρανσύ, τὸ ξέρω κυρία. Γιατὶ παρακολουθῶ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους βῆμα πὺς βῆμα. Γιὰ τὴ ζωὴ αὐτῶν τῶν δύο ἀνθρώπων δὲν θέλω οὔτε κομητεία οὔτε διακόσιες χιλιάδες λίβρες... θάδινα καὶ τὴν τελευταία ρανίδα τοῦ αἱματός μου γιὰ νὰ τοὺς ἔχω μιὰ μέρα στὴν ἐξουσία μου καὶ νὰ τοὺς πνίξω μετὰ τὰ χέρια μου... Κυτᾶξτε.

'Ο Μωρεβέρ εἰδεξε τὸ δεξιὸ μάγουλό του. Ἐκεῖ φαινόταν ἕνα μεγάλο μελανὸ σημάδι. 'Οραία καμουταία, εἶπε ἡ βασίλισσα. Θὰ ἦσαστε σημαδεμένος ὅλη τὴ ζωὴ.

—Μάλιστα, κυρία, κι' ὡς τώρα ἔχω σκοτώσει τρεῖς ἀνδρες γιατί τὸλμησαν νὰ χαμογελάσουν κυτᾶζόντας αὐτὸ πὺ σημάδι. Καμουταία ἡ σπαθιά...

—Καμουταία! Εἶπε ἡ βασίλισσα. Εἶνε ἀδύνατο νὰ τὸ πάρῃ κανεὶς αὐτὸ γιὰ σπαθιά.

'Ο Μωρεβέρ ἔτριξε τὰ δόντια. Γρήγορα ὅμως συνήλθε καὶ ὑπεκλίθη.

—'Η μεγαλειότης σας μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ φύγω;

—Πηγαίνετε, κύριε. Καὶ σκεφθῆτε πὺς ἂν μὲ ὑπερηφάνητε πιστά, θὰ μπορῆτε νὰ μοῦ ζητήσετε ὅ,τι θέλετε.

'Ο Μωρεβέρ ἀποκαρύνθηκε.

«Δαμπρά! συλλογίστηκε ἡ βασίλισσα. 'Ο

Κολινύ. Οἱ Μπαρταλιάν. Γιὰ νὰ δοῦμε τώρα τί γίνεται ἡ καλὴ μας 'Ιωάννα ντ' Ἀλμπρέ. 'Η Αἰκατερίνη φώναξε τὴν ἀκόλουθὸ της καὶ τῆς ἔκανε ἕνα νόημα.

'Η Πάολα μπῆκε σ' ἕνα γειτονικὸ δωμάτιο καὶ εἰσήγαγε ἕνα νέο πρόσωπο.

'Ο Μωρεβέρ ἐπέστρεψε στὶς ἀπέραντες αἰθούσες ὅπου ἦταν δέκα χιλιάδες καλεσμένοι. Γύρισε στὰ διάφορα σαλόνια, ἀναζητώντας κάποιον.

Τέλος παρατήρησε ἕνα πλήθος εὐπατριδῶν πὺν περιστοιχίζαν ἕναν εὐγενή.

'Ηταν ὁ Ἑρρίκος, δούξ Γκζης. 'Ο Μωρεβέρ τὸν πλησίασε καὶ τοῦ ἀγγίξε διακριτικά τὸ μπράτσο.

'Ο Γκζης ἔφωγε ἀπ' τὸν κύκλο τῶν αὐλικῶν καὶ ἀκολούθησε τὸν Μωρεβέρ σὲ μιὰ γωνιά.

—'Ε λοιπόν, τὸν ρώτησε, τί ἤθελε;

—Νὰ μὲ διατάξῃ νὰ σκοτώσω τὸν Κολινύ! εἶπε ἀπότομα ὁ μπράβος.

'Ο δούξ ἀνατρίχιασε καὶ ψιθύρισε ὑπόκωφα:

—Ζητᾶ νὰ μὰς ξεπεράσῃ!... 'Αδιόφορο ὅμως! 'Ας ἀρχίσῃ μετὰ τὸν ναύαρχο! 'Αχ Κολινύ! Κολινύ! 'Εσὺ θὰ πληρώσῃς τὰ ἐρωτικά δάκρυα πὺν μ' ἔκανες νὰ χύσω! 'Εμεινε γιὰ λίγα λεπτά σιωπηλὸς καὶ συνέχισε:

—Καὶ τί ὑποσχέθηκες;

—Νὰ πυροβολήσω ἐναντίον τοῦ ναύαρχου.

'Ο δούξ δίστασε μιὰ στιγμή, κουνώντας ὁμὸς τὸ κεφάλι εἶπε:

—Καλὰ!... Μόνον θὰ περιμένῃς νὰ σοῦ ὑποδείξω ἐγὼ τὴν κατάλληλὴ στιγμή. Κατάλαβε... Μὴν πυροβολήσῃς ἂν δὲν σὲ διατάξω.

—Μάλιστα, ἐξοχότης.

—'Υστερα... τὴν ὥρα πὺν θὰ πυροβολήσῃς... κανόνισε νὰ πληγώσῃς βαρεῖα τὸν Κολινύ, ἀκούς... μὴν τὸν σκοτώσῃς ὅμως μονιάς.

—Μάλιστα, ἐξοχότης.

Αὐτὰ τὰ λόγια κ' ἀντήλλαξαν χαμογελώντας, σάν νὰ μιλοῦσαν γιὰ ἀσήμαντα ζητήματα.

Χωρίστηκαν. 'Ο Γκζης ξαναγύρισε στοὺς αὐλικούς του κι' ὁ Μωρεβέρ χάθηκε ἀνάμεσα στὸ πλήθος.

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΡΟΔΑ

'Ησαν τὰ ῥόδα τὰ παλιά, ἦσαν ὡμὰ μπροστά μου, τὴν κρινόμενῃ τῇ τῇ μέσῃ στὴν ἀγκαλιά μου.

Κι' ἕνα χρυσὸ ἡλιόγεμα ἀπ' τὸν παλιν ἀλθέας, ἀναζητᾶτε στὸ πλάι μου τὸν γέρω μου πατέρα.

Καὶ τὰ φιλιὰ κ' αἰταίριαστα μετὰ τὸ παλιν τοὺς μῆτο, ἔπνιγαν καὶ γοργοπετοῖν στὰ χεῖλη μου τριγύρω.

Μὰ εἶν' ἔρημα τὰ χεῖλη μου, κι' εἶν' ἄδεια ἡ ἀγκαλιά μου, καὶ τὰ παλιά τριαντάφυλλα, μαδοῦν χλωμὰ μπροστά μου.

Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Δὲν ἄργησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Λούβρο.

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

—Πρώτα τὸν μπράβο... κ' ὕστερα ἐκεῖνον! εἶπε πῇ ἡ βασίλισσα Αἰκατερίνη στὴ Πάολα, μόλις μπῆκε στὸ δωμάτιό της.

'Αφοῦ ἔμπασε τὸ νέο πρόσωπο, ἡ ἀνάλιος ἔφωγε διακριτικά.

'Ηταν ὁ κόμης Μαριγιάν.

Εἰστε ἀκριβῆς στὰ στενοῦδό μας, εἶπε Αἰκατερίνη. Σὰς εὐχαριστῶ κόμη.

—'Εγὼ πρέπει νὰ εὐχαριστήσω τὴν μεγαλειότητά σας γιὰ τὴν ὑπόσχεσί της καὶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον πὺν μοῦ δείχνει...

—Κόμη, εἶπε μετὰ τὴν ἀρμονικὴ φωνή της, μὴν παραξενευτῆτε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον μου...

—Κυρία, φώναξε ὁ Μαριγιάν πὺν ἀπαιτημένος, δὲν ξέρω ἂν ἡ βασίλισσα μοῦ μὲς ἔτσι...

Σ' αὐτὴ τὴ στιγμή, περιμενε νὰ τοῦ εἰπῇ Αἰκατερίνη:

—'Οχι ἡ βασίλισσα... ἀλλ' ἡ μητέρα σου! Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις δὲν ἤθελε. 'Η Αἰκατερίνη ὅμως κατάλαβε τί συνέβαινε μέσα στὴ καρδιά τοῦ παιδιοῦ της.

—Κόμη, τοῦ εἶπε, εἰστε ὁ πὺ εὐγενὴς ἀνδρας πὺν ἔχω γνωρίσει... Μὴν ἐπιμένετε λοιπὸν νὰ μάθετε γιὰ ποῖο λόγο σὰς ἔκατα τόσος.

'Ο Μαριγιάν ὑποκλίθηκε.

—'Αν ἡ μεγαλειότης σας ἔχει κάποιο μυστικό, εἶμαι ὁ πρώτος πὺν θὰ τὸ σεβάσῃ.

—'Υπάρχει κάποιο μυστικό... 'Ε λοιπόν, ναι, κόμη!... Κι' αὐτὸ τὸ μυστικό, ὁρμῶμαι νὰ σὰς τὸ φανερώσω μιὰ μέρα... σὲ λίγο...

'Ο κόμης ἐπνιξε μιὰ κραυγή.

—Τί κάνατε τὴν χρυσὴ κασετῖνα πὺν εἶδεκα; ρώτησε ἀπότομα ἡ βασίλισσα.

—Τὴν κασετῖνα; Τὴν φυλάγω πολὺ μισά, σάν ἕνα κειμήλιο, κυρία, ἀφοῦ προέχεται ἀπὸ σὰς!

Τὸ βλέμμα τῆς βασίλισσας σκίασθη.

—Τὴν φυλάγετε σπῆτι σας;

—'Η μεγαλειότης σας γνωρίζει πὺς τοῦκοῦ στὸ μέγαρο τῆς βασιλείας τῆς Νοβάρρας, ἀφοῦ ἀνῆκε στοὺς εὐπατρίδας της. 'Η κασετῖνα εἶνε γυναικεῖο κόσμημα.

—Εἶνε ἀλήθεια! εἶπε ἡ Αἰκατερίνη, πῶντα μετὰ τὸ ἴδιο χαμόγελο, ἔκλεινε μέσα ἐκείνους τὰ γάντια μου, πότε τις σάρπες μου Μοῦ τὴν ἔδωκε ἄλλοτε ὁ Φραγκίσκος Παῖς, ὅταν ἔφτασα στὴν αἰχὴ τῆς Γαλλίας.

—Καὶ ἡ Α. Μ. ἡ βασίλισσά μου τὰ γάντια της φυλάγει μέσα σ' αὐτήν.

—'Αλήθεια! εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ βασίλισσα.

—Μάλιστα... κι' ἀγαπῶ τὴν βασίλισσά της Ναβάρρας... σάν μητέρα μου... Τὴν παρατήρησα λοιπὸν νὰ φυλάξῃ αὐτὴ τὴν κασετῖνα... αὐτὸ τὸ κειμήλιο... ὡς τὴν ἡμέρα...

—Καλὰ ἔκάνετε, παιδί μου!

'Ο κόμης κλονίστηκε μετὰ τὶς λέξεις αὐτῆς πὺν ἀκούγε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' τὸ στόμα τῆς Αἰκατερίνης.

—'Ως τὴν ἡμέρα; εἶπε ἡ βασίλισσα...

—'Ως τὴν ἡμέρα πὺν θὰ μάθω κ' ἐγὼ ἐκεῖνο τὸ μυστικό. 'Υπερθυμίζω στὴ μεγαλειότητά σας πὺς μαζί μετὰ τὴν κασετῖνα μοῦ ἔδωκε μιὰν ὑπόσχεσι...

—Τὴν ὁποῖαν θὰ κρατήσω. 'Ακούστε κόμη. Πρὸ δεκαοκτὼ ἡμερῶν, σὰς εἶχα ζητήσει προθεσίαν ἐνὸς μηνὸς γιὰ νὰ μάθω ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν 'Αλίκη ντὲ Λουξ. 'Η ἐρευνά μου τελείωσε νομίζω ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμουν καὶ βρίσκομαι στὴν εὐχάριστη θέση νὰ σοῦ πῶ: 'Η 'Αλίκη ντὲ Λουξ εἶνε ἀγνή, ἔζησε τὴν πὺν παραδειγματικὴ ζωὴ ὡς τώρα, εἶνε ἄξια τῆς ἀγάπης σας... ἀλλὰ... Αὐτὸ τὸ «ἀλλὰ» δὲν τὸ ἀκούσε ὁ κόμης Μαριγιάν. 'Εσπρίξε τὰ χέρια τῆς βασίλισσας στὰ δικά του ψιθυρίζοντας:

—Μητέρα μου!... μητέρα μου!

'Η Αἰκατερίνη κῆρυξε ἄγρια τὸν γονατισμένο κόμητα. 'Απόσυρε τὰ χέρια της καὶ μετὰ βραχνή φωνή:

—Τρελλαθῆκατε, κύριε; εἶπε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΛΗ Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΓΛΕΝΤΖΕ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΠΡΙγκΙΠΟΣ ΜΟΝΡΟΝΖΗ

23ον

Εἰς τὸ βαπόρι ὅμως ἀπὸ Μασσαλίας μέχρι Πειραιῶς περιμενε τὸν Μουρούζη μὴ συνκινητικὴ ἐκκλησιάζ.

Κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν, εἰς τὸ αὐτὸ βαπόρι ἐταξείδευεν ἡ εὐγενὴς καὶ ἀληθινὰ ὡραία μοναχοκόρη τοῦ 'Αθηναίου ἀρχιτέκτονος, πρὸς τὸ αἰσθῆναι τῆς ὁμοίας, ὅπως εἶχον ἱστορήσει προηγουμένως, ὁ Μουρούζης εἰς συμπεριφερόμετ' ἀληθοῦς σκληρότητος.

'Αλλὰ τὰ πράγματα εἶχον τώρα μεταβληθῇ θεμελιωδῶς διὰ τὴν ὁραίαν 'Αθηναίαν. Εἶχε νυμφευθῇ καὶ ἐπανήρχετο ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, μὰς μετὰ τὸν σύζυγον της.

'Η περιπέτεια, ἀπὸ τῆς ὁμοίας εἶχε διέλθει ἡ ὡραία κόρη, ὁδηγεῖ κατὰ κανόνα πρὸς δύο λύσεις, ἢ τὸν ταχὺν γάμον ἢ τὸν σκληρὸν γεροντοκορησιόν.

'Ενα κορίτσι τὸ ὁποῖον ἀτυχεῖ εἰς τὸν ἑρωτᾶ του, ἔρωτα ἀγνὸν καὶ λευκόν, ἢ ἀποφασίζει νὰ βυθισθῇ εἰς τὴν διαρκὴ θλίψιν τῆς ψυχῆς του ἀτυχήσῃ καὶ νὰ ζῇ μετὰ τὰς ἀναιμίας της, χωρὶς νὰ παντρευτῇ ποτέ, ἢ παντρεύεται πρὸς γρήγορα, μετὰ πλήρη ἀδιαφορίαν καὶ πρὸς τὸν γάμον καὶ πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ συζύγου της.

Εἰς τὴν ὥραν ἐκείνην νέαν συνέβη τὸ δεύτερον. Ἐγνωρίσθη στὸ Παρίσι μετὰ ἕναν εὐγενὴ καὶ ὡρμον ἀνδρα παλαιῆς ἐλληνικῆς οἰκογενείας. 'Ανδρα κατὰ πάντα ἐξαιρετόν καὶ ἀπόλυτον ὕλητικῆς ἀνεξαρτησίας, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τὴν ἐγνώρισε, τὴν ἐξέτιμησε, τὴν ἡγάπησε καὶ τὴν ἐξήτηρε εἰς γάμον.

Μετὰ πόρον ὀλίγων μηνῶν ὁ γάμος ἐτελέσθη μετὰ τῆς συνήθους πατριαρχικῆς μεγαλειότητος τῶν παλαιῶν σπειτῶν, καὶ τὴν ἡμερᾶν συμπτώσεως ἔφερχε καὶ πάλιν τὴν ἀτυχῆ γυναῖκα πλῆστον τοῦ ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ποτὲ δὲν ἔπαυσε νὰ ἀγαπᾶ μετὰ ἀληθοῦς τρυφῆς καὶ μυστικότητος.

Πολλοὶ πιστεύουν ὅτι ἡ πρώτη ἀγάπη, ἡ ἀγάπη τῆς παρθένου, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἐκλειθῇ ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῆς γυναίκος, ὅσα χρόνα καὶ ἂν περάσουν καὶ ὅσα ἀνθρώπιναι περὶπτεται συσσωρεύουν εἰς τὴν ζωὴν της κληρὶας ἡ χαρὰς.

'Επράξε τότε ὁ Μουρούζης ὅ,τι θὰ ἐπράττει καθὲς ἀνὴρ εὐγενὴς καὶ λιποτικῆς. 'Απέφυγε νὰ συναντηθῇ μετὰ τὸν ζεῖγον ἐκεῖνον.

Μέσα εἰς τὸ μεγάλο ἱπποπόλιον μαρσοῦς καλλίστα, ἕνας ὁ ὁποῖος ἐπεδίωκε νὰ μὴ συναντηθῇ μετὰ ἄλλον τινα, νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο, ἀποκαρυνόμενος πρὸς τὰ ἔρημα μέρη τοῦ ἀτμοπλοίου, τῆς πρῶτης ἢ τῆς δευτέρας, καὶ ἀποφεύγων τὰ ὀριζήματα διαμερισμάτων, ὅπου συνεκινετοῦντο, παρέμενον ἡ ἐκινετοῦντο ὁ ἐπιδίδαι τῆς πρώτης θέσεως.

'Ο μόνος κίνδυνος ἦτο τὸ τραπέζι, ἀλλὰ αὐτὸν τὸν ἀπέφυγε ὁ Μουρούζης, πέφνων τὸ πρῶτόν του καὶ προγευματίζον καὶ γευματίζον εἰς τὴν καμπίνα του.

Τὸ ταξεῖδι ὅμως μετὰ προσέγγισιν εἰς τὴν Νεάπολιν, ἦτο τότε ἐπταήμερον καὶ δὲν ἀπέλειτο τυχαία σύμπτωσις τῆς συναντήσεως. Ἐτρεφε βαθεῖαν ἐκτίμησιν πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην ὁ Μουρούζης καὶ ἡ εὐγενὴς ψυχὴ του, παρ' ὅλον τὸ βαρὺ πάθος τῆς μέθης, ἠσθάνετο τὴν πῆσιν μιᾶς μεταμελείας

διὰ τὴν σκληρότητα μετ' ἧς ἐφέρεθον ἀπέναντί της.

'Ο σύζυγός της ἐγνωρίζετο μετὰ τὸν Μουρούζην καὶ ἀνθρώπος ἀνοτέρας διανοήσεως, μὴ γνωρίζων δὲ οὐδὲ ὑποπευόμενος τίποτε ἐπὶ τῆς αἰσθηματικῆς ζωῆς τῆς συζύγου του ὡς παρθένου, συνητήθη κατὰ σύμπτωσιν ἕνα πρῶτ' ἐπάνω εἰς τὸ ὑψηλότερον διαμέρισμα τοῦ πλοιάρχου καὶ μόλις τὸν εἶδε καὶ τὸν ἀνεγνώρισε, ἔσπευσε νὰ ἐκφράσῃ τὴν χαρὰν τοῦ διότι ἦσαν συνταξιδιώται, ἀλλὰ καὶ τὴν λύπην τοῦ διότι μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης δὲν εἶχον συναντηθῇ.

Τὸ ἀτύχημα εἶχε ἀφῆκε τὴν σκῆλην τοῦ Λιβόρνου καὶ κατηρύνετο εἰς τὴν Νεάπολιν, ὅπου θὰ παρέμενον ἐπὶ ἡμισίαν περὶπου ἡμέραν, διὰ νὰ κατευθυνθῇ ἔπειτα διὰ τῆς Μεσσηνίας εἰς τὰς Πάτρας καὶ τὸν Πειραιᾶ.

'Η σύμπτωσις ἐκείνη ἐπέισε τὸν Μουρούζην ὅτι δὲν τοῦ ἐπιτρέπετο πλέον νὰ κρύβεται, ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τὸν διὰ τὴν συνάντησιν καὶ ἠρώτησε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν κυρίαν.

—'Αλλὰ θὰ εὐχαριστήσῃς πολλὰ νὰ σὰς ἰδῇ. Ἐξῶς ὅτι τρέφει πρὸς σὰς ἐξαιρετικὴν ἐκτίμησιν.

Καὶ τοῦ προσέθεσε μετὰ ἀληθῆς εὐχαρίστησιν ὅτι ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὥρες πὺν θὰ ἐφθάναν εἰς τὴν Νεάπολιν καὶ τὸ ἀτύχημα δὲν ἔμενε ἐκεῖ περὶ τὰς ἑπτὰ ὥρας, θὰ ἦτο ἀρκετὰ εὐχάριστος ἐνδεχόμενος τὴν συντροφίαν τοὺς εἰς τὴν ἔσδον τὸν εἰς τὴν πόλιν.

'Ο πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ἦτο πλῆστον τοὺς τοὺς διεβεβαίωσεν ὅτι θὰ ἔμενε πολλὸν περισσότερες ὥρες εἰς τὴν Νεάπολιν, ἐπειδὴ εἶχαν καὶ νὰ παραδώσουν καὶ νὰ παραλάβουν φορτίον διὰ Πάτρας καὶ Πειραιᾶ.

'Επειτα ἀπὸ λίγα ἡ ὡραία κυρία Ζ... εὐρίσκειτο πρὸ ἐκκλησιάζ. Σπεύδουσα εἰς ἀναζήτησιν τοῦ συζύγου της, τὸν εἶδε συνομιλοῦντα μετὰ ἕνα ἀγνωστον συνταξιδιώτην.

Εἶδε τὸν Μουρούζην ἐκ τῶν ὧτων καὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισε.

—'Ιδοῦ μιὰ εὐχάριστος ἐκκλησιάζ, ἀγαπητή μου, τῆς εἶπεν ὁ ἀνδρας της. Συνταξιδεύομεν μετὰ ἕνα δικό μας ἐπατρίδην καὶ μόλις τώρα τὸν ἀναγνώρισα.

Ὅσον καὶ ἂν ἦτο ψυχραιμὸς καὶ αἰσθῆ ὡραία κυρία Ζ..., ἡ πρῶτη δεσποινὶς Κ... δὲν κατόρθωσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα μυχαλάτατον καὶ σφοδρὸν γέλιον πρὸ τῆς ἀπροσδοκῆς ἐκείνης συναντήσεως.

'Ο Μουρούζης ὑπεκλίθη εὐγενὴς καὶ ἐξέφρασε τὴν εὐτυχίαν τοῦ διὰ τὴν συνάντησιν καὶ τὴν στιγμήν πὺν δούκε καὶ φιλοῦσε τὸ χεῖρ της ἠσθάνθη μέσα στὴν παλάμη της τὴν μετάδοσιν κάποιου ἀκούσιου φρικασμοῦ, τοῦ ὁποῖου ὁ μυστικὸς καὶ ἀόρατος παλινδρῶς

ρᾶσσει ἀκούσιος τὸ χεῖρ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν ψυχὴν εἰσβάλλει ὁρμητικὴ ἢ σφοδρὰ συγκίνησις.

'Η ἀτυχὴς ἐκείνη ἦτο ὑπέροπτος ὡραία.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ
ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΙΦΕΜΙΝΙΣΤΑΣ

Οι αντιφεμινιστάι, ως επιχείρημά τους για να υποστηρίξουν τη θεωρία τους ότι η γυναίκα είναι διανοητικώς κατώτερη από τον άνδρα, φέρνουν το γεγονός ότι πολύ λίγες γυναίκες έχουν διακριθεί στα γραμμάτια, στις τέχνες και τις επιστήμες.

Με κάποια κακοντρέχεια, κι' ενώ χαμογελουν ειρωνικά, λένε :

— Πόσες είναι οι γυναίκες που γράφουν ; Μετριούνται στα δαχτυλά, ενώ οι άνδρες, που έδοξασθηκαν μάλιστα και τ' όνομά τους θα μείνι αιώνια στην ιστορία, είναι άμετρητοι. Ποιητάι, μυθιστοριογράφοι, πεζογράφοι.

— Άλλα μπρος και στις επιστήμες δεν συμβαίνει το ίδιο και χειρότερο ; Ενώ βλέπει κανείς γιατρούς, δικηγόρους, μηχανικούς, χημικούς κλπ. διασπόμεν, που παίζουν την επιστήμη στα δαχτυλά τους κι' έχουν συνδυάσει το όνομά τους με μεγάλες εφευρέσεις και ανακαλύψεις, η γυναίκες επιστήμονες είναι συνήθως μετριότητες — αν δεν είναι ανικανότητες — και ζούν στο περιθώριο της επιστήμης, τελείως άγνωστες από το κοινό.

— Άλλα μήπως είδατε καμιά γυναίκα μουσικοσυνθέτη, ή σατυρική ποιήτρια ;

— Βέβαια ό! αυτά είναι αλήθεια και δεν μπορεί να τ' άρνηθ ή ένας καλός πιστέως συζητητής. Αυτό όμως δεν σημαίνει και ότι οι άνθρωποι που υποστηρίζουν τις άνωτέρω άποψεις έχουν δίκιο. Θα μπορούσε κανείς να τους απαντήσει :

— Μάλιστα, το παραδεχόμαστε. Άλλά πόσα χρόνια είναι που η γυναίκα μπήκε στην κοινωνική ζωή, στην επιστήμη ; Αιώνες όλοκληρους, κύριοι άνδρες, την είχατε κλειδωμένη μέσα στο σπίτι σας, ή στους πύργους και δεν της άναγνωρίζατε κανένα δικαίωμα, εκτός από το να σας διασκεδάει την ώρα της ανίας σας. Η γυναίκες ήταν άγράμματα ως επί το πλείστον, άλλά και τα κορίτσια των άνωτέρων τάξεων δεν έπαιναν στο Πανεπιστήμιο για να μορφωθούν, άλλά τις πααλείβατε με λίγη επιπόλαιη μόρφωση — πιάνο, γαλλικά κλπ. — ώστε η κουκλα που θα άγόραζε κάποιος άργότερα να είχε όλα τα προσόντα που θα ζητούσε ό αγοραστής. Έπειτα από τόσους αιώνες σλαβίας και σκοταδιού, πώς είχατε την άξίωση να ξεπεταχτούν άμέσως, μέσα σε δέκα χρόνια, θηλυκοί Έδισον, Μαρκόνι ή Παστέρ ;

— Η γυναίκα μόλις τώρα άρχισε να παίρνει ενεργό μέρος στη ζωή, να σπουδάει μαζί με τους άνδρες ως ίση προς ίσους και να μορφώνεται. Και πάλι η γυναίκες που σπουδάζουν είναι σταγών μέσα στον άκεανό των άνδρών επιστημόνων, που πλημμυρίζουν τον κόσμο. Κάμετε, λοιπόν, λίγη ύπομονή και άσφαλώς, μέσα σε λίγα χρόνια, η γυναίκα θα σας άποδείξει ότι δεν ύπολείπεται καθόλου από τον άνδρα εις άξίαν.

— Όσον άφορρά πάλι το γεγονός ότι καμιά γυναίκα δεν έμφανίστηκε σατυρογράφος, αυτό το βριόσκουμε πολύ φυσικό. Η σάτυρα είναι μια χονδροκοιλιά που μόνο το άνδρικό μυαλό μπορεί να έμπνευσθ ή, ενώ η γυναίκα είναι ένα λεπτό λουλούδι που έμπνέεται μονάχα από λεπτά κι' ευγενικά αισθήματα.

— Αυτά θα μπορούσε να πητε, σε όποιον σας ύποστηρίξει τις θεωρίες των αντιφεμινιστών. Και είμαι βέβαιος, ότι δεν θα βρ ή να σας άποντήση τίποτε...

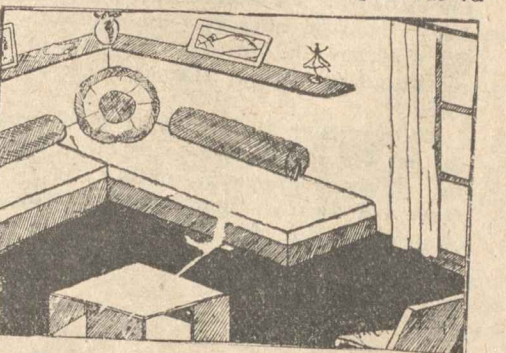
NINON

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΠΩΣ ΘΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ
ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ «ΣΤΟΥΝΤΙΟ»

Έπέρασεν ή εποχή που τα κορίτσια άγαπούσαν της κρεββατοκάμαρας με τα λευκά έπιπλα. Το σημερινό κορίτσι εργάζεται, είτε από εύχαρίστησι είτε από άνάγκη, άλλά πάντως εργάζεται. Άποκτ ή διπλώματα ή επιδίδεται σοβαρά σε μια τέχνη που της άρέσει. Έπειδή όμως εργάζεται δεν σημαίνει ότι έπαυσεν ή γυναίκα να είναι κοκέττα. Τούναντιον, ούδέποτε ή γυναίκα δεν έπεριποιείται την εμφάνισή της και το σπίτι της όπως σήμερα.

Όταν ένα κορίτσι θέλει να κεντήση ή να ράψ η κάτι, ήμπορεί αξιόλογα να καθήση σε μια γωνιά του κοινού σαλονιού. Δεν ήμπορεί όμως να γίνη το ίδιο όταν πρόκειται να

εργασθ ή πνευματικώς ή να καταγίνη σε άλλη σοβαρή εργασία. Δι' αυτόν τον λόγον και ή κρεββατοκάμαρα του σημερινού κοριτσιού δεν ήμπορεί να είναι ή παλιά ροζ ή άσπρη φολιά που όνειρεούνταν οι πρόγονοι των σημερινών κοριτσιών. Έξ άλλου τα εργαζόμενα κορίτσια έχουν κρεββατοκάμαρες ; Όχι βέβαια. Έχουν το «στούντιο», που χρησιμεύει ταυτοχρόνως για κρεββατοκάμαρα και για γραφείον.

Επομένως το πρώτον χαρακτηριστικόν μιας κάμαρας στούντιο είναι το χαμηλό ντιβάνι, που χρησιμεύει ως καναπές την ήμέρα και ως κρεβάτι την νύχτα. Άλλ' όταν μένουν μαζί δυο άδελφές ; Όπως συμβαίνει συνήθως σήμερα με τα μικρά διαμερίσματα, τότε τί θα κάμετε ; Αναμφιβόλως είναι εύκολο να μεταβάλετε ένα μεγάλο κρεβάτι σε ντιβάνι. Άλλ' αυτό δεν είναι πάντα ώραϊον.

Τιδού μια άλλη λύσις, ή όποια θα σας ε-πιτρέψη ν' άποκτήσετε ένα ώραϊο στούντιο. Αντί ενός μεγάλου κρεβατιού να τοποθετήσετε δυο μικρά ντιβάνια άπολύτως όμοια. Την ήμέραν θα τα τοποθετείτε σε μια γωνιά του δοματίου, όπως φαίνονται εις την εικόνα που παραθέτομεν. Έμπρος στα ντιβάνια τοποθετείτε ένα τραπέζι — βιβλιοθήκη, το όποιον θα σας επιτρέψη να έχετε μερικά βιβλία πρόχειρα και θα σας εύκολύν η εις το σεβδίζισμα του τσαγιού όταν έχετε καλεσμένους. Τοιουτοτρόπως τα κορίτσια σας θα συνδυάσουν το χρήσιμο με το εύχάριστον.

Έπήρατε την «ΠΑΡΑΝ» ;
Είναι το νέο φός.
Μουσική Μ. Άνυού.
Στίχοι Δ. Ρηγοπούλου.

ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

Πώς πρέπει να παρφουμάρεται μια κοίρη ; Τί άρώματα πρέπει να μεταχειρίζεται ; Αυτό είναι το πρόβλημα που βάζει πολλές φορές σε δυσκολίες της κοκέττες μας, και σ' αυτό δεν έχουν άδικο. Το άρωμα είναι κάτι το πολύ λεπτό, το πολύ γυναικείο, και γι' αυτό χρειάζεται όλόκληρη τέχνη ή μόνον όλόκληρη επιστήμη, για να έξη κανείς να το μεταχειρισθ ή.

Και πρώτα, κυρίες μου, προσπαθήτε πάντα να εκλέγετε το άρωμά σας σύμφωνα με το γούστο σας, την τουαλέττα σας και τις άσχολίες σας. Για ένα γέμμα ή δειπνον λόγου χάριν, θα φροντίσετε να φορέσετε ένα λεπτό άρωμα, πολύ διακριτικό, γιατί δεν ήμπορείτε να φαντασθίτε πόσο δύσάρεστο είναι ένα δυνατό άρωμα σε μια κλειστή αίθουσα, προ πάντων δε την ώρα του φαγητού. Μπορεί κανείς να φορέσει πολύ βαρείς και έντολους για τον διπλανό του, γιατί όλοι δεν είναι ύποχρεωμένοι ν' άρθεσουν της βαρείας μυρουδιάς, που προκαλούν σε πολλούς κεφαλαλγίες και νευρικότητα.

Για το χορό ήμπορείτε να μεταχειρισθίτε ένα βαρύτερο άρωμα, γιατί εκεί μέσα, στο εύθυμο περιβάλλον, στη μουσική και στα φώτα, είναι εύχάριστο ν' άνατίνει κανείς ή νύφ χορεύει ένα μεθυστικό άρωμα.

Όταν βγαίνετε για ψώνια ή περίπατο, μην παρφουμάρετε ποτέ τ' άσπαρόρουζά σας ούτε την γούνα σας, γιατί και τα δύο, με την θερμότητα του δέρματος και της έπιδερμίδος άναδίδουν μια βαρεία μυρουδιά, που είναι κάθε άλλο παρά έλκυστική.

Όταν βγάλετε ένα φόρεμα από την ντουλάπα σας για να το φορέσετε, καλά θα κάμετε να χύσετε επάνω με το βασιροζάνι σας, που θα έχετε ειδικώς γι' αυτό επάνω στην τουαλέττα σας, λίγες σταγόνες από ένα λεπτό άρωμα, για να διαλύσετε την μυροδιά που παίρνει ένα φόρεμα όταν είναι σε κλεισμένο μέρος. Φροντίστε προ πάντων να ρίχνετε λίγη μυροδιά στα μανίκια, για να διαλυθούν την δυσάρεστο όσμη που άφήνει ό ιδρώτας.

Από το άρωμα, κυρίες μου, θα φανή το γούστο σας, ή άτομικότης σας, γι' αυτό μη ένδιαφέρεσθε να προμηθευθίτε το τελευταίο παρφύμ του Σαννέλ ή του Μολνέ, γιατί είναι της μόδας και έπειδή το φορεί όλος ό κόσμος. Ακριβώς γι' αυτό δεν πρέπει να πει να έχη άτομικότητα, πρέπει να έχετε το άρωμά Σας, από το όποιον ν' άναγνωρίζετε, κι' αυτό πρέπει να το άνακαλύψετε μόνη σας. Δεν είναι άλλως τε και τόσον δύσκολο, με λίγη προσοχή και με λίγη προσπάθεια θα το άνακαλύψετε, θα το εύρετε μόνη σας, και τότε να δήτε πως θα το κρατάτε μυστικό και δεν θα το λέτε ούτε στην καλύτερή σας φίλη, γιατί θα θέλετε να είναι άποκλειστικώς δικό σας. Ξεύρω μια κοίρη που κατορθώνει να έχη πάντοτε παρφύμ δική της, χωρίς όνομα και φήμα μεγάλου εργοστασίου, που γι' αυτό όμως δεν είναι και όλγώτερον έλκυστική. Ξεύρετε πως το κατορθώνει ; Άπλούστατα. Άνακατείνει δυο τρία άρώματα μαζί και μ' αυτόν τον τρόπο έχει πάντοτε την δικιά της μυροδιά, που την κάνει να ξεχωρίζ η μέσα σε μια συντροφιά μ' ένα πολύ λεπτό και διακριτικόν μέσον, με το άρωμά της.

(Γράφεται επί τη βάσει πολυτίμων άπομνημνευμάτων πασιγνώστου αύλικού)

(* Απαγορεύεται ή άνατύπωσις)

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ

19.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ
ΔΑΝΕΣΚΙΟΛΤ.

Η αισθηματική αυτή περιπέτεια του βασιλέως Γεωργίου Α' μετά της ώρας και νεαρωτάτης Ρωσίδος κομήσσης Άννας Μαρίας Δάνεσκιολτ είναι ή μάλλον εύρύτερον γνωσθείσα εις τους συγχρόνους της εποχής εκείνης πολιτικούς και διπλωματικούς κύκλους των Άθηνών, ύπερξε δε μια από τας ζωηρότερας αισθηματίας περιπέτειας του άειμνήστου έκείνου βασιλέως διότι συνυφάνθησαν προς ατήν και πολιτικά και διπλωματικά επεισόδια και περιπέτεια, εις τας όποιās άκουσίως ως εν των περιστάσεων άνεμίσθησαν δύο των κρατίστων συγχρόνων τότε Έλλήνων πολιτικών, ο Άλέξανδρος Κουμουνδούρος και ο Χαρίλαος Τρικούπης και εν των ξένων εν Άθήναις δολωματών ο πρεσβευτής της Ρωσίας κόμης Βλαδιμίρος Σαβούροφ.

Η αισθηματική αυτή περιπέτεια άνάγεται εις το 1878.

Ητο ή εποχή κατά την όποιαν ή μικρά τότε Έλλάς είχε προκαλέσει την προσοχήν του άμεσον ένδιαφέρον των δύο μεγάλων Δυνάμεων του κόσμου, της Άγγλιας και της Ρωσίας.

Οι λόγοι της προσοχής εκείνης και του ένδιαφέροντος ήσαν οι έξης :

Η Ρωσία είχε κατέλθει εις πόλεμον κατά της Τουρκίας, άλλά παν' όλον τόν στρατιωτικόν της όγκον, ή αθλιότης του έν γένει όργανισμού και το άσπαρόσκον την εί-γον ρίψει εις δεινόν άδιέξοδον, αντί δε ως ήλπιε να κατέλθ η ταχώς προς την Κωνσταντινούπολιν, ήττήθη έπανειλημμένως υπό των Τούρκων εις τας κλεισώρειας του Αϊ-μου και έσταμάτησε προ των περιφημών στενών της Πλώνας και της Σίπκας τα όποια ύπεσπριζε μετά γενναϊότητας και τόλμης ο κόμης Όσμάν πασάς, ο άποθανών προ δύο μόλις έβδομίδων εις βαθύτατον γήρας.

Η Ρωσία είχε περιέλθει εις κρίσιμον θέσιν και ήναγκάσθη να ρίψη εις τόν άγώνα και ατήν την αυτοκρατορικήν φρουράν, άλλά ταυτοχρόνως ειργάζετο να έξγειρη και την Έλλάδα διά να την ρίξη κατά των νότων της Τουρκίας και συνεπώς να έλασρώση την πείσιν των όποιαν ύφίσταντο τα στρατηματά της επί του Αίμου.

Τότε ήρχισεν εις τας Άθήνας μια άλλη έπιπεσόων. Η ρωσική έπιτροπή έπλάιε για να έξωθήση την Έλλάδα εις πόλεμον κατά της Τουρκίας, ή δε άγγλική ήγωνίζετο να συγκρατήση το φιλοπόλεμον ρεύμα και να κρατήση την Έλλάδα εις ούδετερότητα.

Τόσον ο λαός εν Έλλάδι όσον και οι πολιτικοί είχαν διαχισθ ή. Οι μέν ήσαν ύπερ του πόλεμου κατά της Τουρκίας, με την έλπίδα ότι θα έξησφαλίζουν σπουδαία όφελήματα από την προστασίαν της Ρωσίας, οι δε ύπερ της ούδετερότητας διά της όποιās θα έξησφαλίζον την προστασίαν της Άγγλιας.

Εις την άκμή της πάλης εκείνης άφίχθη εις τας Άθήνας προερχόμενη από την Τεργέστην μια ώραιότατη και νεωτάτη Ρωσική κόμηςσα.

Η κόμηςσα έδέχθη επί του άτμοπλοίου εις τόν Πειραιά τήν ύπηρεσίαν του πρώτου γραμματέως της Ρωσικής πρεσβείας, νεαρού βαρύνον τότε Στανισλάου Μπραβνίνσκου, άνήλθε έφ' άμάξης συνοδευόμενη από τόν ίδιον διπλωμάτην εις τας Άθήνας και κατέλυσε εις το ξενοδοχείον της Μεγ. Βρετανίας.

Καίτοι αι Άθήναι τότε ήσαν μικρά πόλις ή άφίξεις μιας προσωπικότητας όπως ή Ρωσική εκείνη κόμηςσα, δεν ένγνώσθη ή έξ ένδος παραδόξην και παρ' όλίγον τραγικώς έπεισοδίον, το όποιον έπεσυνέβη την ίδίαν νύκτα της άφίξεώς της.

Άφηγούμεθα τα γεγονότα όπως και συνέβησαν.

Η μικρά προτείνουσα της Έλλάδος διετέλει τότε ως εν των σπουδαίων πολιτικών γεγονότων υπό διαρκή άναβρασμόν. Ο λαός ένθουσιώδης όπως πάντοτε και φιλοπόλεμος και έξωθούμενος από πλήθος ύπαίθεριον ρητόρων, όρημτικών και φιλοπολέμων.

Η κόμηςσα Δάνεσκιολτ

συνεκρότει κάθε βράδυ και από μίαν διαδήλωση.

Ένα τηλεγράφημα, μια φήμη, μία διάδοσις και έντός όλίγης ώρας «έκρηκε» ή διαδήλωση, οι ρήτορες έξεφύτρωναν άσθονοί, βήμα έχρησιμολοιέτο ή πρώτη καρέκλα ή το πρώτο τραπέζι του τυγχόντος καφερείου και υπό τας κραυγάς «Ζήτω ή Έλλάς», «Κάτω οι προδότες» και τας παρακαλέσεις «στο παλάτι», «στο παλάτι», ο λαός ζητωκραυγάζων, φονασκών και άπειλών έξέρχοντο διά των πλατειών και των όδων προς τα Άνάκτορα.

Αι διαδηλώσεις της εποχής εκείνης όμοιάζον με τας χιονοστιβάδας. Ξεκινούσαν από ένα καφερείο των Χαυτειών, του Ψυρρή ή της Νεαπόλεως, ή της Παλαίας Άγοράς πέντε έως δέκα άνθρωποι, μ' έναν ρήτορα επί κεφαλής και όσπου να φθάσαν εις την πλατείαν του Συντάγματος έγίνοντο χιλιάδες.

Μια τοιαύτη διαδήλωση έξεργάη και την έσπέραν της άσίξεως της Ρωσίδος κομήσσης εις τας Άθήνας, άλλά ή έκτασις και ή όρμη της ήτο πολύ μεγαλύτερα διότι και ή διάδοσις ή όποια την προεκάλεσεν ήτο σοβαρωτάτη.

Κατά τα σουρουπόματα ήρχισε να κυκλοφορή εις τους καφενέδες των Ιστορικών Χαυτειών και εις τα άλλα δύο Ιστορικά κέντρα του πολιτικού κόσμου της εποχής, δηλαδή εις το «Ναύλ καφενέ» της όδου Κολοκοτρώνη και εις το καφενέον του Γιαννοπούλου της πλατείας του Συντάγματος, άι συγγερά προδοσία έμφανίζεται κατά της Έλλάδος από την Κυβέρνησιν και από τόν βασιλέα !

Η προδοσία κατά την διάδοσιν ήτο ή έξης : «Οτι ή μεγάλη και κραταιά Ρωσία έπρότεινε εις την Έλλάδα συμμάχίαν κατά της Τουρκίας και ότι ή Κυβέρνησις και ο βασιλεύς την άπέρριψαν.

Οι λόγοι της άπορρίξεως ήσαν άπλούστατοι : Κυβέρνησις και βασιλεύς είχαν άγορασθ ή από την Άγγλίαν !

Μια τοιαύτη φήμη άπετέλεσε άληθινόν ένσυσμα εις τόν έπικρατούντα άναβρασμόν, και ενώ είχε νυκτώσει και ο σούρανος ήτο άπειλητικός και ζοφερός μια μεγάλη διαδήλωση ήρχισε να άναβαίνει από την Όρόνιον εις το Σύνταγμα από όμάδας πολιτών έπισειόντων τα περιφημα ρόδαλα της εποχής, ήτοι τις μαγκούρες ή τας οζώδες ράβδους κατά το άστυνομικόν δελτίον, και έπειτα από λίγο ή πλατεία του Συντάγματος κατελύσθη από πλήθη έξημμένων ανθρώπων.

Η μαριναρίνη εξέδρα που εύρίσκετο εις το κέντρον της πλατείας διά να παανίξη ή μουσική κατελήφθη από τους ρήτορας, οι όποιοι έξεσφενδύνον λόγους παρονοίους προς βολίδας, διά των όποιων ποινικάσαν την έκρηξιν της όρμης και της άγανακτήσεως.

Μία γενική βοή έκυριάρχει από χιλιάδας έξηγριμένους πολίτας : «Κάτω οι προδότες... Κάτω οι έθνοκτόνοι... Ζήτω ή Έλλάς... Στο παλάτι... στο παλάτι...»

Έσπρκοιούθησε τότε ό,τι ήτο έπόμενον να συμβή.

Οι διαδηλωτάι άνήλθον εις την πλατείαν των Άνακτόρων, ή άστυνομική δύναμις των Άθηνών ή όποια είχε κηποποισθ ή όλόκληρος με όλους τους άστυνόμους, ύπαστυνόμους και τόν διευθυντήν επί κεφαλής, άφού έξήντησε και τα έσχατα επιχείρηματα της πειθούς, συνελάλη με τους διαδηλωτάς.

Ο λόγος έδόθη πρώτον εις την εύλωττίαν της μαγκούρας, προσήλθον κατόπιν συνεισκούροι ή κομπούρες και αι μάχαιραι.

Ένα φοβερό πανδημόμιον έξεργάη άποτόμως μέσα στο σκότος όλου του χώρου από τα Προπύλαια των παλαιών Άνακτόρων μέχρι της πλατείας του Συντάγματος, πανδαμόμιον κραυγών, όρνυμών, πυροβολισμών, κρότων και ποδοβολητού φηγής και δούπων κατακρημνίσσεως όχι άτόμων άλλά όμάδων από των μικρών κυνιδίων εις τόν ζήπον της πλατείας.

Οι μεγαλύτεροι όγκοι των διασκορπισμένων πατριωτών έτραπησαν προς την γωνίαν του ξενοδοχείου της Μεγ. Βρετανίας, μέσα δε εις την άγριότητα των πυροβολισμών και την όρμη της ανγής πάσσαν αν ήτο προστυχόν και όπιο κατακρημνισκόν, άνέστησαν μίαν όμάξαν ή όποια ανήσχετο από της πλατείας του Συντάγματος προς την όδον Κηφισίας.

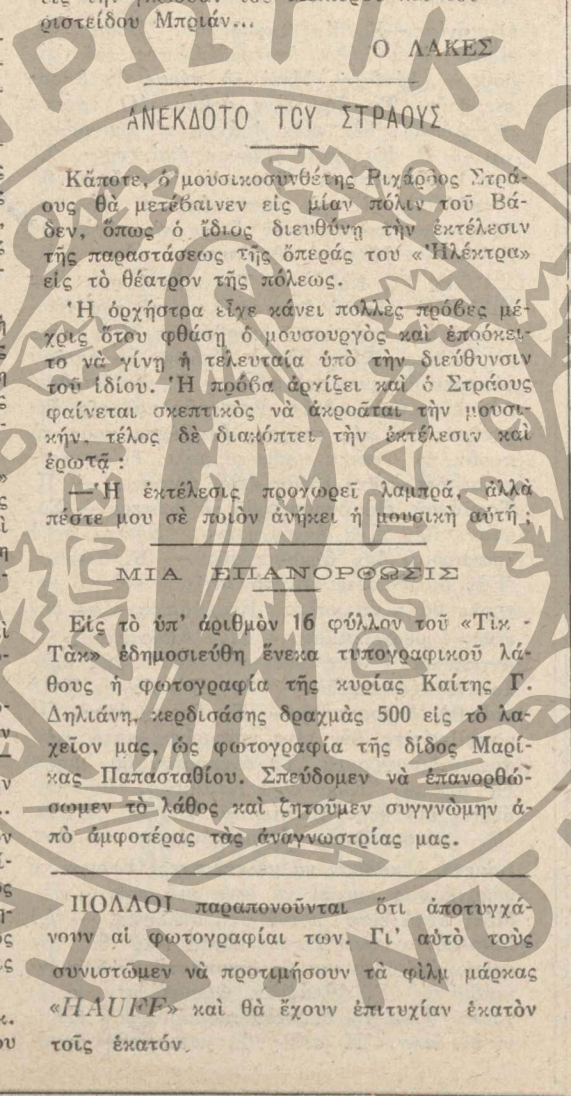
Τα δύο νερά ύλογα της άνατραπείσης άμάξης άρνήσαν, ο άμαξάς έλεγε έσφενδαμίσθη και κατά συμπλοκήν εκτήσσε έλάνωσ' ένα δένδρο είχε μείνει άνασθητός, ενώ από το έσωτερικό της άμάξης, ή όποια έσπρετο άνεστραμμένη άτήχουν γοερά γυναίκες κραυγαί.

Όταν οι άστυνομικοί κατόρθωσαν να άσπάζουν από τα χάλιντρα τα ύλογα και να τα σταματήσουν, άνέστησαν μέσα από την μισοσπασμένη άμαξά μια νεαρά γυναίκα, ή όποια ήτο άναίσθητος.

Κανείς δεν την ένγνώριζε και ο μόνος ό όποιος ήδύνατο να δώσει πληροφορίας περί αυτής, δηλαδή ο άμαξήλατης, ήτο άναίσθητος και έφάνετο άσχετά σοβαρά τραυματισμένος.

Διά της έπεμβάσεως του άστυνόμου Βου-

ΠΟΛΛΟΙ παραπονοῦνται διὰ ἀποτυχ-
νουν αἱ φωτογραφίαι τῶν. Γι' αὐτὸ τοῦ-
συνιστᾶμεν νὰ προτιμῶσιν τὰ φιλμ μάρκας
«HAUPE» καὶ θὰ ἔχουν ἐπιτυχίαν ἐκατὶ
τοῖς ἑκατόν.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ

ΤΑ ΠΙΑΝΑ

BECHSTEIN (ΜΠΕΧΣΤΑΪΝ)

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ LISZT, τοῦ BÜLOW, τοῦ TAUSIG, τοῦ RUBINSTEIN καὶ τοῦ WAGNER ἕως σήμερα, ὅλοι οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι ἐπροτίμησαν τὸ Πιάνο BECHSTEIN διὰ νὰ ἐρμηνεύσουν τὴν τέχνην των.

Ἐξ αἰτίας τῆς πανηγυρικῆς καὶ παγκοσμίου ταύτης προτιμήσεως, τὸ Πιάνο BECHSTEIN ἐθεωρεῖτο ἓνα ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα ἔργα Τέχνης, τὸ ὁποῖον μόνον οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι ἢ αἱ μνηστῆρες πλούτου οἰκογένειαι ἐδικαιούντο νὰ κατέχουν καὶ ἀπολαμβάνουν προνομιακῶς.

Σήμερα ὅμως μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ χαρίσετε εἰς τὰ τέκνα σας τὴν ἀπέραντον εὐτυχίαν ποὺ ἀκορπεῖ τὸ Πιάνο BECHSTEIN στοὺς προνομιοῦχους κατόχους του, προμηθευόμενοι ἓνα Πιάνο BECHSTEIN με εὐκολίας πληρωμῆς ἀπὸ τοὺς νέους ἀντιπροσώπους

ΕΤΑΙΡΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ, Στρά. Ἀρσαχείου ἀριθ. 12.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ὁδὸς Φίλωνος 48.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ὁδὸς Βενιζέλου 22.

ΠΑΤΡΑΙ, ὁδὸς Ρήγα Φερραίου 84.

ΒΟΛΟΣ, ὁδὸς Ἑρμοῦ 111.